

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A NOVEL

"A compulsive, white-knuckle read."

—Linda Castillo, *New York Times* bestselling author

STRIPPED BARE

SHANNON BAKER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

STRIPPED ÇIPLAK

SHAN NON BAK ER

A TOM DOHERTY ASSOCIATES BOOK
NEW YORK

[Okumaya](#)

[Başlayın](#)

[İçindekiler Yazar](#)

[Hakkında Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

Bu Tom Doherty Associates e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik almak için, ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

[Sign Up](#)

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için

[buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı, kişisel cihazlarınızda keyifle okuyabilmeniz için bu e-kitabı size Dijital Haklar Yönetimi yazılımı (DRM) uygulanmadan sağlamıştır. Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitabı basamaz, yayınlayamaz veya herhangi bir şekilde herkese açık hale getiremezsiniz. Bu kişisel cihazlarınızdan birinde okumak dışında kopyalayamaz, çoğaltamaz veya yükleyemezsiniz.

Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin:
us.macmillanusa.com/piracy.

*Hayalleri gerçeğe dönüştüren Terri Bischoff'a ve
Catriona McPherson, bunun ölmesine izin vermeyen*

TEŞEKKÜRLER

Bazen hayat bizi beklenmedik yolculuklara çıkarır. Nebraska Sandhills'e yolumun düşeceğini ve orada geçirdiğim zamandan bu kadar mutlu tahmin edemezdim. Öncelikle, beni karşılayan ve yaklaşık yirmi yıl boyunca bana bir ev veren Grant County'nin sıcak, sevgi dolu, eğlenceli ve dost canlısı insanlarına teşekkür ederim. (Ayrıca, diğerlerine de teşekkür ederim çünkü bana yazacak pek çok harika çatışma yaşattılar). Güzellik ve zorluklarla dolu Sandhills gibi bir yer yoktur. Sandhills'in armağanları her zaman açık değildir ve biraz çaba gerektirebilir, ancak bu manzarayı sevmenin ödülleri buna değer. İnsanları ve toprağı tanıdığım için her zaman minnettar olacağım.

Şerif Shawn Hebbert'e çok teşekkür ederim. Her zaman en çılgın sorularıma cevap vermeye istekli, fikirlerime bir kez bile gülmeyen ve benim dışımda Kate hakkında gerçek bir insanmış gibi konuşan ilk kişi. Nerede yanlış yaptıysam, doğru soruları sormadığım içindir, Shawn yanlış cevap verdiği için değil. Kate sensiz var olamazdı.

Alan Larson'a beni cesaretlendirdiği ve ilk taslakları okuduğu için teşekkür ederim. Janet Fogg'a sadece harika yazma tavsiyeleri için değil, aynı zamanda olduğun kişi olduğun için de en içten teşekkürler. Jess Lourey

bana devam etmem için bir dürtü ve güven verdi. Karen Linn ve Julie Kaewart'ın elektrikli zihinlerine, beyin fırtınanız sihirden başka bir şey değil.

Mükemmel editör Kristin Sevick'i bulan muhteşem menajerim Marlene Stringer'a. İkiniz de olduğunuz için dünyanın en şanslı yazarıyım. Ve üzerimde sürü güden Bess Cozby'ye; beni ve Kate'i çok kaba olmaktan koruyan Todd Manza'ya; tüm ölü insanlara dikkat eden Jessica Katz'a; ve Forge'da perde arkasında çalışan herkese teşekkür ederim, teşekkür ederim. Beni hak ettiğimden daha iyi gösteriyorsunuz. Büyük Silah Alexis Saarela'ya özel bir kucak. Ve Sandhills'in kalbini yakalayan sanat yönetmeni Seth Lerner'a; sana sanatçı demelerine şaşmamalı.

Gerçek bir Sandhiller olan Bob Gentry'ye ve dizginleri eline alan Chris Gentry'ye özel bir teşekkür. Bana L1 ve L2 omurları ve kurşun deliklerinin etkileri hakkında homurdanan ve neden WebMD'den bakmadığımı soran Mike Amcama teşekkürler.

Denver'daki Broadway Book Mall'dan Ron ve Nina Else için kitap dünyası çok daha iyi. Seviyorlar ve karşılığında seviliyorlar. Jessica Morrell iyi bir editörlük yapıyor ve eğer bana söylediği her şeyi yapsaydım, bir yazarlık harikası olurdum. Rocky Mountain Kurgu Yazarları, bir yazar olarak kazandığım beceriler için övgülerin çoğunu alıyor ve hiçbirini suçlamıyor. Sisters in Crime ve Mystery Writers of America'ya her gün verdiğiniz bilgi ve destek için teşekkür ederim.

Bana her gün ilham veren kızlarım Joslyn ve Erin'e. Ve en çok da, planlarımı, endişelerimi ve heyecanımı dinleyen (ya da en azından dinliyormuş gibi yapan) aziz Dave'e teşekkür ederim. Ve dinleyen. Ve dinler.

Mutluluğa hiç güvenmedim. Tam o mustang'i yakaladığınızı düşündüğünüzde, çitleri aşar ve sizi kıymıklarla baş başa bırakır. Bunun tahmin etmeliydim.

Yine de, gecenin dışarıda olduğum için minnettar hissederek arka verandaya doğru yürüdüğümde, dünyamın özensiz, ıslak bir gübre yığınınına dönüşmesinden endişe etmiyordum. Buzağılama oranım bu yıl şimdiye kadar yüzde yüzdü. Belki Ted'i seçimden sonra bir hafta izin almaya ve sığırlardan, aileden ve şeriflikten uzak bir yere, bir sahile gitmeye ikna edebilirdim.

Ahırdan çıktığımda evin ışıkları yanmıyordu. Carly'nin evde olması ve geçen sömestre yetiştiremediği dönem ödevi üzerinde çalışıyor olması gerekiyordu. Carly cazibesini kullanarak İngilizce öğretmenini ona bir şans daha vermesi için ikna etmişti. Bu kez de ödevi bitiremezse mezun olamayacaktı ve sevgili yeğenim sonsuza dek benimle yaşayacaktı.

Bir kovboy çizmesini çıkarıp verandanın zeminine bıraktım ve Carly'yi fazla zorlamadan nasıl motive edeceğimi düşündüm. Telefonun cızırtısı evin kapısından içeri girdi. Görmezden gelebilirdim ama Ted cep telefonuna cevap vermezse, ilçe şerifinin

numara evimizde kurulu olan sabit hatta çevrildi. Kapıdan içeri daldım ve mutfağı gümbür gümbür geçtim. Bir çizme giyip bir çizme çıkararak dolaba dönüştürülmüş ofise uçtum ve eski moda ahizeyi kaptım. "Şerifin telefonu."

"Dinle Kate, Bud Amca ve Twyla Teyze Paskalya'yı onların evinde kutlamayı planlıyorlar ve onlara yedi katlı salatayı senin getireceğini söyledim."

Fox ailesi söz konusu olduğunda, kaçabilirsin ama saklanamazsın. "Merhaba Louise." Ablam. En azından onlardan biri. "Şerifin telefonunu sadece acil durumlar için kullanman konusunda konuşmuştuk. Değil mi?"

Hatırlatma her zamanki gibi etkili oldu. "Telefonuna cevap vermeyeceksin. Carly ile konuşmama izin ver."

"Carly burada değil." ki? Ve Ted neredeydi?

Telefon kablosunu uzattım. Grand County telsiz telefon gibi süslü ekipmanlara inanmıyordu. Ted'in cep telefonunu aldılar ama onu kişisel aramalar için kullanmaması gerekiyordu. Işığı ve gözümü kısarak küçük oturma odasına baktım. Birkaç kitap yere saçılmıştı. Bir saksı bitkisi yıpranmış halının üzerine toprak dökmüştü ve yıpranmış kanepenin örtüsü oturma odasının ortasında birikmişti. Bu kaos Carly Kasırgası için bile alışılmadık görünüyordu.

"Nerede o?" Louise sordu.

"Emin değilim." Belki vasi olmak için uygun değildim ama bir ay içinde liseden mezun olacak bir kızın biraz özerkliğe sahip olması gerektiğini düşünüyordum. Tabii Carly'nin geçmişine bakılırsa, dikenli teller üzerinde dengede duruyordum.

Louise hızlanmak için durakladı. "Onu daha iyi denetlemelisin. İhtiyacı var-"

Konuşmasından bir hece boş çıktı. "Seni kesmek zorundayım," dedim. "Şerif'in ikinci hattı."

Resmi şerif hattını kullanmamaları konusunda uyarılmış olan kardeşlerimden birini daha bekleyerek ikinci hattı tuşladım. "Şerifin ofisi."

"Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım!" Hıçkırarak, histerik. Bir kadın telefonda hüngür hüngür ağlıyordu. "Aman Tanrım!"

Sesi tanımam biraz zaman aldı. En sevdiklerimden biri değildi. "Roxy?"

Daha fazla hıçkırık. "O öldü. Öldü. Sanırım öldü. Oh Tanrım." "Ben Kate. Kim öldü? Neredesin sen?"

"Kate. Aman Tanrım. Kan!"

Roxy'nin dramaya olan düşkünlüğünü bilmeme rağmen benim ürperdi ve kafa derim diken diken oldu. Ted'in lisedeki eski kız arkadaşı ve kaderin talihsiz bir cilvesi olarak Carly'nin üvey annesi olarak yıllardır başımın belasıydı. "Roxy!" Bağırdım, histerisini çalışıyordum.

İşe yaramadı. "Kimi arayacağımı bilmiyorum. Eve geldim ve kapı açıktı. Her yerde kan vardı."

"Kimin kanı? Neredesin sen?"

Sonunda sanki biri onu bir kancayla yakalamış ve yavaşça yere sürüklemiş gibi bir ses çıkardı. "Eldon'ın evindeyim."

Eldon Edwards onun kayınpederiydi. Evleri birbirlerinden sadece yüz metre uzaktaydı ve en yakın kasabaya yarım saat uzaklıktaydı. "Yaralı mı?"

Tekrar hıçkırmaya başladı. "O öldü. Vuruldu."

Öldü mü? Eldon? Hayır. Beynim kelimeleri uzaklaştırmaya çalıştı. Bu kesinlikle şerife göre bir işti. "Tamam, bekle. Ted'in nerede olduğunu bilmiyorum ama onu bulup oraya getireceğim."

"Vurulmuş." Roxy'nin sesi yine panik vagonuna atlamış gibi geliyordu.

"Ambulans çağırıp Ted'i bulacağım."

Onun adını haykırdı. "Ted." "Sakin ol, yakında orada olacak."

"Kanaması var. Tanrım, ölüyor!"

Sık sık Roxy'yi tokatlamak istemiştim ama bu sefer muhtemelen bundan kurtulabilirdim. "Onun öldüğünü söylediğini sanıyordum."

"Hayır, Eldon öldü." Hıçkırık, hıçkırık.

"O zaman kim ölüyor?" Belki de Ted kampanya sezonu olduğu için Long Branch'ta içki ısmarlıyordu. Ya da arabayla bir saatten fazla uzaklıktaki Broken Butte'ta annesini ziyaret ediyordu. Olabileceğı yerlerin listesini gözden geçirdim.

"Ted!" Roxy telefona doğru bağırdı.

İşte o zaman kızın telaşlı sözleri anlam kazanmaya başladı. "Ted ne?"

"Vurulmuş. Ve her yerde kan var!"

Telefonu bıraktım ve başka ne dediğini duymadım.

2

Ayağımı amurlu kovboy izmelerimin içine , ahır paltomu almam, arka merdivenlerden aşağı atlamam ve kendimi en yakın araca, 73 model Ford Ranchero'ma atmam yaklaşık on saniye sürdü.

Gece çökmüştü ve alçak bulutlar ayı maskelediği için Ranchero'nun farları fazla ışık vermiyordu. Frog Creek iftliği'ndeki evimizin önündeki çayırdaki manevra yaparken telefonla boğuştum. Hodgekiss köyünün acil durum numarası iki kez aldıktan sonra açıldı. Tek şeritli çiftlik yolumuzun keskin virajlarını dönerken ve yetersiz ayrıntıları aktarırken toprak yoldan taşlar pırıldadı ve arka tekerlekler kaydı.

Telefonu kapattığımda, otoyola kadar beş mil gitmiş, düz yolda hız göstergesini gömüp gitmiştim. Hız, Elvis'in en iyi özelliği olabilirdi - Elvis, araba kullanmayı öğrenmeden önce sahip Ranchero'ydu.

Choker İlçesi şerifi Milo Ferguson'a ulaşmam birkaç denememi aldı. Bar J, Ted'in şerif olduğu Grand County'de olmasına rağmen, Milo olay yerine benden ya da ambulandan daha yakındı.

Evden on iki mil uzaklıktaki Hodgekiss'e varmadan önce Carly'nin hızlı aramasını tuşladım. Cevap vermedi.

Hodgekiss'e doğru hızla ilerlerken gazı hiç kapatmadım. İtfaiye binasının açık kapılarından ışık sızıyordu ve bölme boş duruyordu. Ambulans benden çok ileride olmalıydı.

Long Branch Bar and Grill'in önündeki otoyolda birkaç pikap ve dört çeker SUV sıralanmıştı, ancak bin nüfuslu kasabanın geri kalanı soğuk geceye hazırlanıyordu. Neyse ki trafikten kaçmama gerek kalmadı.

Farların ışığında kar parıldıyordu. Kurumuş, keskin bir kar tanesiydi ve buna pul denemezdi. Daha çok küçük kasap bıçakları gibiydi. Ağır inekleri -buzağılamaya hazır inekleri- gece için buzalanında bırakmışım. Nisan ayında sık sık olduğu gibi kar peşlerini bırakmazsa ineklerin başı belaya girebilirdi. İlkbahardaki kar fırtınalarında sıkça görülen kulak ve kuyrukların donmasına tahammül edebilirdim ama böyle bir gecede buzağılar donarak ölebilirdi. Akşam yemeğinden sonra dışarı çıkıp risk altında olabilecek hayvanları getirmeyi planlamışım. Artık yapabileceğim bir şey yoktu. Ted'e gitmem gerekiyordu.

Kasabanın kenarına doğru hızla ilerledim ve direksiyonu sert bir şekilde sağa kırarak kuzeye giden otoyolu yakaladım. Ben gaza basmadan önce Elvis'in arka lastikleri kaldırımda kaydı, omurgamı koltukta düzleştirdim ve ıssız yolda hızla ilerledim.

Roxy'nin histeri krizlerinin ortasında Eldon'ın öldüğünü öğrendim. Bu düşünce beynimde zıplayıp duruyor, bir türlü gerçeğe dönüşmüyordu. Olaylar patlak verdiğinde biri Ted'i Bar J'ye çağırmış olmalıydı. Şeriflik Grand County'de kolay bir iş olmalıydı, vurulacağınız bir iş değil.

Ne kadar endişelenir ve kendimi ne kadar kaptırırsam, Bar J'ye olan yolculuğum o kadar yavaşlıyordu. Sanki Elvis'in tekerlekleri pekmezin içinde dönüyordu.

Siyah otoyol boyunca baş döndürücü kar fırtınaları dönüyordu. Yirmi mil kuzeyde, toprak Bar J çiftlik yoluna hızlı bir sağa dönüş yapmadan önce sadece yedi yıl sürdü. Tekerlekler Otomatik Geçit'te takırdadı, çelik çubuklar çit hattında yola gömülmüştü,

İnekleri bir tarafta ya da diğer tarafta tutmak için tasarlanmış. Arka lastikler kaydı ve bu ivme Ranchero'nun yatağını bir çit direğine çarptı. Direk kırılmadı ama eğildi, dikenli teli de beraberinde çekti ve altı metre ötedeki hat direğini kopardı. "Üzgünüm, Elvis."

Ranchero, bir El Camino gibi alçaktan gidiyordu. Onun yerine dört tekerlekten çekişli bir pikaba atlamamış olmam çok kötü.

Hafifçe yükselmiş toprak yolda kalmak için mücadele ettim ama donmuş otlığa sıçradım. Elvis tereddüt etmedi, özellikle de gaza basmaya devam ettiğim için. En büyük sabun otlarından kaçınmak için direksiyonu kırarak yol boyunca koştum. Engebeli zemin ve ot yığınları beni koltuktan sektirip başımı tavana çarptırıyor ve tekrar aşağı indiriyordu. Her seferinde, ayağımı gaza daha hafif basmaya zorladı ve sonra tekrar aşağı bastırdı. Motor kükredi ve söndü. Sonunda sığ bir giriş noktası buldum ve yolun nispeten pürüzsüzlüğüne geri tırmandım.

Otoyoldan üç mil ötede başka bir Otomatik Kapı'ya ulaştım ve Denver'daki Broncos stadyumu büyüklüğünde sığ bir gölün etrafından dolanan sola keskin bir dönüş yaptım. Çiftlik merkezi diğer tarafta bir tepenin altına sıkışmıştı. Kırmızı ve mavi, ahır ve evlerin üzerinde çılgınca bir aciliyetle parlıyordu. Eldon'ın yirmili yılların başında inşa edilmiş kutu gibi iki katlı evi, Roxy'nin yerleşkenin diğer ucundaki her şeye hükmeden McMansion'ıyla karşılaştırıldığında bir baraka gibi görünüyordu. Donmuş bahçeyi geçip Milo Ferguson'un polis doğru ilerledim. Suç mahalline varmak için hiç vakit kaybetmemişti.

Suç mahalli. Grand County'de mi? Burada "suç", Müdür Barkley'nin arabasına yumurta atan kızgın bir çocuk demektir. Ya da Leonard Bingham'ın yine alkollü araç kullanmaktan ceza alması. *Kötü* bir suç, yıllık sokak dansında yumruk yumruğa kavga etmektir.

Cinayet değil. Polis kurşunu değil.

Son Otomatik Kapı'dan geçip çiftlik avlusuna girdim ve arkamda buzağılama alanının bulunduğu ahırın yanından geçtim. İki düzine inek taze samana yatmıştı. Nemli kumda lastik izleri görünüyordu. Birisi

Son zamanlarda ağırlıkları kontrol ediyordum. Bütün düşüncem Ted'in üzerinde olması gerekirken neden bunu fark edeyim ki?

Ekipteki en iyi iki acil yardım görevlisi olan Harold Graham ve Eunice Fleenor bir sedyeyi ön kapıdan çıkarıp merdivenlerden aşağı taşıdılar. Ranchero'nun tabanı muhtemelen çökmüştü, frene öyle sert bastım ki.

Roxy onları açık kapıdan çıkarken takip etti. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve yün bir battaniyeyi göğsüne bastırıyordu. Muhtemelen acil yardım görevlilerinden biri ona battaniyeyi uzatmıştı ve bir kereliğine de olsa göğüs dekoltesinin verdiği gurur ve sevinç kaybolmuştu.

Vitesi Park'a taktım ve kapı mandalını çektim. Tutmadı. Daha sert çektim ve yüz yirmi kilomun tamamını kapıya çarptım. Yine de kımıldamadı. Bu huysuz herif bazen sebepsiz yere tereddüt ederdi. "Şimdi olmaz, Elvis!"

Sürücü koltuğundan kalkıp konsoldan geçerek yolcu koltuğuna oturdum. Kendimi doğru attım ve kapı gıcırdayarak açıldı.

Ben Ranchero'nun etrafında koşarken, Eunice Fleenor arka kapıları çarptı ve taksiye doğru koştu.

Ted içerideydi. Ben . "Bekle!"

Eunice ambulansa atladı ve anahtarı çevirdi. "Bizimle hastanede buluş."

Ambulansın kapısını iki elimle kavradım. "Bırak seninle geleyim."

Eunice kapıyı elimden kapar gibi çekip aldı.

gençlerden birinin ağzından sigarasını aldı. "Yapamam. Roxy çoktan yola çıktı."

Motoru çalıştırdı ve kaçarken kapıyı kapatarak uzaklaştı.

Elvis'e geri döndüm. Ambulansı Broken Butte'a kadar takip etmek için kapıyı zorlayarak açamadan Milo Ferguson beni durdurdu.

"Kate," diye bağırdı soğuk rüzgârın üzerinde, eski evin ön verandasından.

Yıpranmış bir gitar teli gibi titriyordum, kopmaya hazırdım. Ted'e ulaşmam gerekiyordu ama elimde hiçbir bilgi yoktu. Roxy'nin *Aman Tanrım'ları* bana pek bir şey söylemiyordu. Ne kadar kötü yaralanmıştı? Onu kim vurmuştu? Neden buradaydı? Eldon gerçekten ölmüş müydü?

Eve doğru yola çıktım. Açık ön kapıdan gelen ışık, geniş ahşap sundurma basamaklarının tepesinde duran Milo'yu siluet halinde gösteriyordu. Karnı, kalçalarına kadar inen pantolonunun üstünden kabarmıştı ve pantolonunun üzerinde kalması mucizeydi. Tanıdığım diğer yaşlı kovboylar gibi, Milo'nun karnı büyüyüp poposu kaybolduğunda, Levi's'ini daha aşağıya çeker ve aynı pantolon bedenini korurdu.

Gözlerimi kar tanelerine dikerek hikâyeyi dinlemek için merdivenlerin dibinde durdum ve koşmaya başladım. "Roxy birinin Ted'i vurduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

Merdivenlerden indi. "İçeri gel."

Hayır. Yola çıkmam gerekiyordu. Geriye doğru ilerledim.

"Hadi fırtınadan kurtulalım." Güçlü bir eliyle kolumu sıktı ve beni merdivenlerden yukarı çekti.

Direndim ama yumruk atmak dışında kaçamadım. Ön kapının sağında, sarı olay yeri bandı ikinci kata çıkan merdivenleri kapatıyordu. Kan, ceset ya da boğuşma izi görmedim.

Rope Hayward ve karısı Nat, odanın karşısındaki iki vinil mutfak sandalyesinde oturuyorlardı. Nat, babamın annesinin kız kardeşinin kuzeniydi, iki kez evlenmişti. İlkokula babamla birlikte gitmiş ve babam onu hamile bıraktığında Rope'la evlenmişti.

gökyüzünden. Bar J'ye taşındılar ve Rope burada Eldon'ın çiftlik işlerini üstlendi. Nat yazın saman ekibi için, ilkbaharda buzağılamaya yardım edenler için ve karısı öldükten sonra Eldon için yemek pişirdi.

Solmuş bir korkuluğa benzeyen Rope, elini Nat'in eğilmiş başının arkasına dayadı. Ağlama sesi aç bir kedi yavrusu gibi geliyordu. Başımı onlara eğdim. Rope kafasını karşılık verdi. Nat burnunu sümkürdü.

Çiftlik evi bizimkinden daha eski ve daha az modernize edilmiş görünüyordu. Çatlamış, kuru deri, kanepeli ve yatar koltuğu kaplıyordu. Bunlar Eldon Edwards'ın ailesi, yani ilk ev sahipleri tarafından satın alınmış olabilirdi. Koyu renkli, parlak, vernikli ahşap pencere kanatlarını belirliyor ve döşeme tahtası olarak kullanılıyordu. Duvardan duvara halı başlangıçta ne renk olursa olsun, şimdi kirli bir griydi ve bazı yerlerde neredeyse kadar aşınmıştı. Oturma odası, çatlak muşamba üzerinde duran iki gözlü gaz ocağının görüldüğü bir mutfığa açılıyordu.

Annem evin sağlam temelleri olduğunu söylerdi. Kesinlikle geniş bir alana sahipti. Yatak odaları ve Eldon'ın ofisi ikinci katı dolduruyordu ve sadece Eldon buralarda kalıyordu.

Bu Eldon'ın büyüdüğü evdi ve kasabadaki herkesin söylediğine göre, o zamandan beri hiçbir şeyi değiştirmemişti. Söylediklerine göre - ki ben "onların" söylediklerine pek katılmıyordum- gelininin tadilat için tek kuruş harcamasına bile izin vermemişti. Ama o aziz kadın - yine "söylediklerine" göre- yıllar önce vefat etmişti ve ben onu sadece hayal meyal hatırlıyordum. Ev, eski evlerin yatkın olduğu küflü bodrum kokusuna sahipti. Bu gece havada hafif bir yanık et ve barut kokusu vardı.

Titredim ve ön kapıya yakın durdum. Kolumu Milo'nun elinden kurtardım ve ona üç saniye vermeye karar verdim. "Ted ne olacak?"

Milo yükselen rüzgâra karşı ön kapıyı tıklattı. "Emin değilim."

Kalbim karnıma doğru sıçradı. İki saniye düştü. "Ne kadar kötü?"

Milo dişlerini emdi. "Önden vurulmuş. Kurşun orta kısmından girmiş ama çıkış yarası yok. Bilinci yerinde değildi."

Vermek istediğimden iki saniye daha fazla. "Gitmem gerek!" Kapiya doğru atıldım.

Milo ön kapiya yaslandı, ben de gidemedim. "Nefes alıyordu ve sağlık görevlileri onu stabil hale getirecek. Şu an için yapabileceğin bir şey yok."

Başlangıç kapısındaki bir at gibi kıpırdandım. Onu ittirsem bile muhtemelen karnını sallamaktan fazlasını yapamazdım.

"Bir saniye beni dinle. Carly'ye büyükbabasının öldüğünü söylemek zorundasın. Ne kadar erken olursa o kadar iyi, yoksa birileri ilk haberi verir."

Sözleri kafama vurdu. Tabii ya. Carly. Annesini, en büyük kız kardeşim Glenda'yı çoktan kaybetmişti. Ondan birkaç yıl sonra Eldon'ın oğlu olan babası öldüğünde, bu onu neredeyse yıkmıştı. Büyükbabasının öldürüldüğünü öğrendikten sonra dayanabilecek miydi? Annesi ve babası ölmüşken ve Roxy gibi bir üvey annesi varken, sahip olduğu ebeveyne en yakın şey bendim. Zavallı kız.

"Carly'nin nerede olduğunu bilmiyorum." Düşünmeden ağzımdan kaçırdım. Gözlerini kısmıştı. "Sen onun vasisi değil misin?"

Parmaklarım kapı koluna kapandı.

Kaşlarını çattı. "Böyle bir kızın biraz daha yakından izlenmeye ihtiyacı var gibi görünüyor."

Yeğenim konusunda bir saat içinde iki kez ihmalkârlıkla suçlanmışım. Kapiya odaklandım, ağzımdan düşüncesizce kelimeler dökülüyordu. "Bugünlerde çok daha iyi."

Milo bir *homurtu* çıkardı. "Büyükbabası hakkında bir şeyler biliyor olmalı."

Milo'nun endişesinin bir kısmı sızdı. "Gerçekten öldü mü? Onu kim vurdu? Neden?"

Milo'nun kaşları daha da çatıldı. "Bilmiyorum. Öğreneceğim." Milo sanki koca göbeğinden yeterince hava alamıyormuş gibi hırıldadı. "Roxy'nin feryatlarına bir anlam veremedim."

"Ted uyandığında..." Uyanacaktı. İyi olacaktı. Şüphelerimi bastırdım. Durumunu öğrenene kadar heyecanlanmanın bir anlamı yoktu. "Kendine geldiğinde size neler olduğunu anlatabilir. Eldon'ı kim vurduysa Ted'i de o vurmuş olmalı."

Milo'nun kırılan kaşları birbirine yaklaştı. "Belki."

"Gitmem gerek." Onu kapıdan uzaklaştırmak için bir elimi ağaç gövdesine benzeyen koluna koydum.

Tereddüt etti ve ela gözlerindeki bakış yumuşadı. "Seni böcek kadar olmadığınan beri tanıyorum. İyi ve dürüst birisin, bu kesin."

Bu da şimdi? Ted'in öleceğini mi düşünüyordu?

"Seni Broken Butte'a götürürdüm ama olay yerini emniyete almam gerek. İyi olacak mısın?"

Sertçe yutkundum. Broken Butte'a bir saatten fazla süren bir yolculuktan sonra dul kaldığım haberiyle karşılaşmaktan korkmak için mi? Başımı salladım ve o da yoldan çekildi.

Çürük verandanın basamaklarından atladım ve Ranchero'ya doğru koştum.

Milo dışarı çıktı ve rüzgâra karşı sesini yükseltti. "Carly'yi tutun."

3

Bar J'den çıkan toprak yolda kalmayı başardım ama otoyol donmuş siyah bir sümük kuşağı gibiydi. Carly'ye Eldon'dan bahsetmem gerekiyordu. Ted'le birlikte olmam gerekiyordu. Beni ikiye ayırmanın bir yolu yok.

Bir elimle direksiyonu kavrayıp, kıcımlın çay bardağının üzerinde hendeğe düşmemesi için dua ederek önce konsolda, sonra da yolcu koltuğunda telefonumu aradım. Dondurucu soğuğa ve Elvis'in sıcaklığının kalitesizliğine rağmen koltuk altlarımdan ter damlıyor ve pazen gömleğimi ıslatıyordu. Botlarımdan gelen ıslak gübre kokusu Elvis'in ısıtıcısının küflü kokusuna karıştı.

Bulutlar az sayıdaki ay ışığını engelliyordu ve gösterge panelinin ışıkları telefonu bulmama pek yardımcı olmuyordu. Yolcu tarafındaki zeminden almak için sağa doğru eğildim, bu da direksiyonu orta çizgiden kırmama neden oldu. Tüm bunlardan sonra telefonu kaldırdım ve başparmağımla hızlı aramaya bastım.

Robert ikinci zil sesinde cevap verdi. Benden sadece on beş ay büyük olmasına rağmen ikiz kadar yakın büyümüştük. Fox klanında akli başında olan tek kişi biz olabilirdik, ama bu bana çok fazla kredi veriyordu.

"Kate." Robert'ın sesi uykudan ağırlaşmıştı.

"Uyandırdığım için üzgünüm ama yardımına ihtiyacım var." Arka tekerlekler sola kaydı ve Elvis'i sabitlemek için iki elimi kullanmak üzere telefonu bir kenara attım. Kar ve buz üzerinde hiç iyi değildi. Telefonu koltuktan çıkardığımda Robert'ın sesi tamamen uyanık geliyordu.

" oluyor? ?"

Aşırı kalp atışlarımı görmezden gelmeye çalışarak durumu bildiğim kadarıyla anlattım.

"Hastaneye gelmemizi ister misin?" Dolap kapısının gıcırtısı bana onun çoktan bir gömleğe uzandığını söyledi. Sarah, karısı ve benim en iyi arkadaşım, arka planda bir şeyler mırıldandı.

Evet. "Hayır. Ted'in nasıl olduğunu ya da neler olduğunu bilmiyorum. Ted'in nasıl olduğunu ya da neler olduğunu bilmiyorum.

Buzağılama alanında yaklaşık elli baş hayvan var. Sabaha kadar eve dönmezsem, onları kontrol edip biraz saman atabilir misin?"

"İlk iş oraya gideceğim. Carly'nin yanında kim var?"

Sileceklerim ön cama nem bulaştıran pulları silip süpürdü. "Şey. Um."

Durakladı. "Nerede olduğunu bilmiyor musun?"

Bu konuda daha fazla yargıya ihtiyacım yoktu. "Aramaya çalıştım ama telefonuna cevap vermiyor."

"Eldon'dan haberi var mı?"

"Bilmiyorum. Oraya gittiğinde evdeyse Ted'in vurulduğunu söyle ama başka bir şey söyleme. Ve telefonuna ya da evin telefonuna cevap vermesine izin verme. Ona Eldon'dan bahsedeceğim."

"Tamam. Hastaneye gelmemizi istemediğine emin misin? Dahlia ele avuca sığmaz."

Ah, Dahlia. Ted'in annesi. Her ne kadar yanımda bir ekip de. İhtiyacım olana kadar takviye toplamak için bekledim. "Daha fazlasını öğrendiğimde Ted'in ailesini arayacağım."

İşten ayrıldık ve tüm enerjimi fırtınada kendimi öldürmeden Broken Butte'a varmaya harcadım. Gözlerimi kırıpıştırarak

Ted'in tüm uzun boylu, geniş omuzlu yakışıklılığıyla bana muzip bir öpücük vermek için eğildiğini düşündüm.

Ted beni fark ettiği andan itibaren, iyi talihime hiç inanmamıştım. O bir Hodgekiss efsanesiydi, ablam yaşındaydı ve her küçük kızın hayalindeki kahramandı. Tamam, belki her kızın değil ama benimki kesinlikle öyleydi.

O benim ilk aşkımdı, küçük kız kardeşimin Justin Bieber'a olan aşkı kadar gerçek ve imkansızdı. Tabii ki büyüdüm ama parlak lisans derecemle ve hayatımda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadan eve döndüğümde, sanki sihirli bir şekilde ortaya çıktı ve kelimenin tam anlamıyla hayallerimin gerçekleşmesine neden oldu.

İyi olsa iyi olur. Hepsi bu kadar.

Bir saat sonra, acil servis girişinin önündeki kapalı araba yolunun altında durduğumda Elvis'in frenleri gıcırdadı. Otomatik cam kapıların arasından parlak ışıklar parlıyordu. Elvis bu kez sürücü kapısını açmayarak beni memnun etti. Dışarı fırladım ve hastaneye doğru uçtum. Lanet kapıların açılması zaman alıyordu ve içlerinden geçip gitmek . Çizmelerimin muşamba üzerindeki takırtısı boş koridorda bir geçit töreni gibi duyuluyordu.

"Merhaba!"

İlk sağa döndüm. Bu lanet hastanenin bir yerlerinde birileri hareket ediyor ya da gürültü yapıyor olmalıydı.

Koridordan aşağıya doğru yürüdüm. Broken Butte Devlet Hastanesi iki yüz yataklı bir tesisti. Tek bir acil vakayı bulmak ne kadar zor olabilir ki?

Geldiğim yoldan geri döndüm, acil durum girişine çarptım ve ilk denediğimin tam tersi yöne doğru koşarak bir başka köşeden daha sıyrıldım. Eğer bir çingiraklı yılanı bassaydım, daha yüksek sesle nefes alamazdım. Ted'in sevgili annesi Dahlia, kocası Sid'in kucağında duruyordu, Silahlar. Bir dizi kapalı metal çift kapıyı koruyorlardı. Midsob,

Dahlia yüzünü Sid'in geniş göğsüne gömdü. "Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım."

Déjà Roxy.

Sid'in yüzünde genellikle Dahlia ile uğraşırken takındığı teslim olmuş ifade vardı. Beni fark etti ve selamlamak için kaşlarını kaldırdı.

Sallanan kapıların her birinin ortasındaki küçük pencereden boş bir koridor görünüyordu. Normal bir günde geri çekilirdim. Dahlia'nın etrafında ne kadar az zaman geçirirsem herkes için o kadar iyi olur. Ama bu bir kilisenin bağış toplama etkinliği ya da bebek partisi değildi.

Ben kapıya doğru yürürken Sid'in gözleri alarmla açıldı. "Ted içeride mi?" diye sordum.

Dahlia sanki kızgın bir maşayla sıkıştırılmış gibi Sid'den uzaklaştı. Bana ters ters baktı.

Avucumu bir kapının soğuk metal paneline koydum.

Dahlia'nın sesi Ocak ayında bir su oluğundaki buz gibi sertti. "Oraya giremezsiniz. Ameliyat ediyorlar." Sid'in göğsüne doğru büzüldü. "Bebeğimin üzerinde."

"Hemşire, doktor ya da herhangi biri nerede?" Issız koridoru görebilmek için burnumu pencereye .

Dahlia gözyaşları arasında konuşmayı başardı. "Eğer izin vermezlerse kendi annesi o kapıların ötesindeyse, o zaman gidemezsin."

Böyle zamanlarda 1.75'lik küçücük boyumdan nefret ederdim. Benden 15 santim uzun olan Dahlia her zaman sağlamış gibi görünürdü.

Omuzlarımı yukarı kaldırmak kendimi Komodo ejderhaları gibi cesur hissettirdi. "O benim kocam ve neler olduğunu bilmem gerekiyor."

Boyu 1.80 ile kendi çapında bir dev olan Sid, kolunu Dahlia'nın omuzlarına doladı. "Hepimiz sakinleşelim."

Dahlia omuz . "Bebeğim içerde yaşam savaşı veriyor. Olabildiğince sakınım."

"Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?" Dahlia'nın Ted'e çip taktığından hep şüphelenmiştim, böylece sürekli iletişim halinde olacaktı.

Dahlia Sid'den bir adım uzaklaştı. "Roxy bizi aradı."

Teşekkürler, Roxy. "Nerede o?" Belki Ted'in durumu hakkında bana bir şeyler söyleyebilir.

Dahlia gözlerini kapıdaki pencereye çevirdi ve sesi boğuklaştı. "Kanını temizleyebilmesi için onu bir yere götürdüler." Yutkunarak hıçkırdı. "Ted'in kanı."

Dahlia'nın burnuna hızlı bir yumruk atmak hayal kırıklığını hafifletmek için uzun bir yol kat edecekti. Bu yaklaşımı pek sık kullanmazdım, sekizinci sınıfta Diane'in -diğer bir ablamın- parmak eklemlerini kestiğimden beri.

-Parantezler.

Artık sınıırıma yaklaşıyor olabilirim. Tekrar kapıya yöneldim.

Dahlia kendini önüme attı. "Karışmayacaksın!" Çift kapının önünde durdu, kollarını iki yana açmış, göğsünü dışarı çıkarmıştı.

Sakin kalmak için mücadele ettim. "Ben onun karısıyım. İçeri giriyorum." Sid geri çekilmek için bir adım attı.

Dahlia çenesini dışarı çıkardı ve burun deliklerini genişletti.

Neredeyse şöyle diyordu

"çiğnemen lazım."

Bu kadar. Bir noktaya kadar kibar ve saygılı olabilirdim ama artık bunu aşmıştım. Uzandım, elimi omzuna attım ve ittim. Eğer binlerce kiloluk inekleri idare edebiliyor ve jilet gibi atları güreştirebiliyorsam, Dahlia Conner beni durduramazdı.

Dahlia yana doğru sendelese de ben kapıları itmeden önce toparlandı. Ahır yapıştı ve beni geri çekti, öyle ki kapı açıldığında beni çenemden yakaladı.

Lavanta rengi önlük giymiş, ağarmış saçları kısa kesilmiş ve üç çenesini belirginleştiren orta yaşlı bir kadın kollarını iki yana açmış duruyordu. Burnunu çekti. "Kate Fox. Babana ortalığı ayağa kaldırdığını söylesem ne derdi?"

"Tutti Teyze. Tanrı'ya şükür." Sekiz yıl önce Ted'le evlendiğimden beri soyadımın Conner olduğunu düzelttikten hemen sonra ona sarılmak istedim. "Ted'i görmem gerek."

Tutti Teyze otoritesini göstermek için iri göğsünü kabarttı. "Ted ameliyattan çıktı. Onu yoğun bakıma aldılar. Doktor Kennedy sizinle orada buluşacak."

"Çoktan çıktı mı? Durumu iyi mi? Cerrahla konuşmak istiyorum." Sorduğum şeyin bu olduğundan oldukça eminim ama ağzım hızla çalışan beynimden çok daha yavaş hareket ediyordu.

Tutti Teyze kolumu okşadı. "Sağlık görevlileri iyi iş çıkardı ve kurşuna ulaşmak kolay oldu. Cerrah bu gece North Platte'e geri döneceğini söyledi, çünkü tekrar uyuyamayacak. İnanın bana, Doktor Kennedy ile konuşsanız daha iyi olur. Bu adam kendini Tanrı'dan daha iyi sanıyor."

Tutti Teyze'nin yanağına hızlı bir öpücük kondurdum ve dönerek yönümü değiştirdim. Dahlia ve Sid'den hiçbir iz yoktu.

Tutti Teyze sağdaki koridoru işaret etti ve ben de dörtlüye Koridordan aşağıya.

Hastane düzenini hatırlayarak birkaç tur attım. Ne yazık ki daha önce yoğun bakım ünitesinin bekleme odasında bulunmuştum. Sonunda başka bir çift kapıya yaklaştım. Dahlia'nın ya da başka birinin yoluma çıkmasını beklemeden kapılardan içeri daldım.

Açık alanın ortasını dairesel bir hemşire istasyonu kaplıyor, sağ tarafta da perdeli üç oda bulunuyordu. Sid hemşire istasyonu ile odalardan birinin ortasında duruyordu.

Dahlia ve Roxy birbirlerine sokulmuş, kollarını birbirlerine dolamışlardı. Bildiğim kadarıyla aralarında ortak bir genetik yoktu ama

O kadar benziyorlardı ki merak ettim.

Ted ve Roxy lisede mükemmel bir çift olmuşlardı, pırıl pırıl ve güzellerdi. Ted bana Roxy'nin dramını kaldıramadığı için ayrıldıklarını söylemişti ama Dahlia belli ki Roxy'yi bana tercih etmişti. İkisi de yüksek dram bölgesinde yaşıyordu.

Dahlia gibi Roxy de uzun boylu ve ince yapıydı. İkisini de kusursuz bir makyaj ve kabartılmış, kıvrılmış ve spreyleneş saçlar olmadan hiç görmemiştim. Ve spreyleneş. Şimdi bile ikisi de şık kotlar, topuklu botlar ve süslü bluzlar giyiyordu. Roxy'nin görünüşünde kan lekesi yoktu. Solmuş fanila üzerine eski ahır ceketim, iş yorgunu kot pantolonum ve buzağılama alanında gezinirken giydiğim botlarımla onlara doğru aceleyle ilerledim. Uzun bir fiziksel emek gününün ve gübreye bulanmış botların birleşimiyle parfümlerini bastırabilirdim. Ama bundan şüpheliydim.

Gözlerimi kısarak pencereden, yanıp sönen makinelerle dolu karanlık hastane odasına baktım. Gözüm Ted'in yastıkta hareketsiz yatan solgun yüzüne takılınca nefesim göğsümde sıkıştı. Yanağına bantlanmış ve boğazına sokulmuş tüpü çekip çıkarmak istedim. Günün sonunda her zaman olduğı gibi çenesinde koyu renk bıyıklar belirliyordu. Koluna bağılı bir serumdan berrak bir sıvı damlıyordu ve yatağın arkasında bir dizi monitör sayılar ve grafikler gösteriyordu.

Bilinçli bir düşünce olmadan, botlarım beni onun odasının kapısına doğru götürdü.

"Yapmayın," dedi Roxy, yaşadığı travmaya rağmen bir şekilde konuşma yetisini bulmuştu. "İçeri giremeyeceğimizi söylediler."

Bu doğru olmalıydı, yoksa Dahlia onun yatağının yanındaki yerini alırdı.

Açık avucumu cama dayadım. Soğuk cam, kocamın sıcak teninin yerini tutamazdı.

Doktor Kennedy yaklaşırken lastik tabanların gıcirtısı dönmemi sağladı. Sanki sırtından aşağı bir paratoner iniyormuş gibi hareket ediyordu ve beyaz saçları çarpılmış gibi dışarı fırlamıştı. O

Hem beni hem de Ted'i, sekiz erkek ve kız kardeşimin hepsini ve bir dizi yeğenimi doğurdu. Bir bebeğimiz olduğunda, onu da onun doğuracağını düşündüm.

Doktor Kennedy başıyla beni onayladı ve bakışlarını kısa süre Roxy ve Dahlia'ya çevirdi. "Şu anda pek bir şey bilmiyoruz."

Her atışta kalbim daha da ağırlaşıyordu. Her an göğsümden fırlayabilirdi.

"Kurşun L2 omuruna yakın bir yerden girmiş. Onu çıkarmayı başardık. Kurşundan kaynaklanan şok dalgası şişmeye neden olduğu için sinir hasarı olup olmadığını daha sonraya kadar bilemeyeceğiz. Size kesin bir prognoz veremem."

"Oh Tanrım, oh Tanrım, oh ." Yanımdaki koro sesleri yükseldi.

Kendimi kontrol etmek için bir saniyeliğine arka dişlerimi sıktım. "Yani başaramayabilir mi?"

Doktor Kennedy başını salladı. "Oh, hayır. Ölüm tehlikesiyle karşı karşıya değil. Asıl belirsizlik tekrar yürüyüp yürüyemeyeceği."

Elbette daha fazlası da vardı. Ama kulaklarım tılandı ve kelimelerin beynime girmesini engelledi. Ted bir daha yürüyemeyebilirdi. Bunu ona nasıl ?

Doktor Kennedy bana Ted'in muhtemelen yirmi dört saat daha uyanamayacağını söyledikten sonra bizi yoğun bakım ünitesinden yakındaki bir bekleme odasına götürdü. Eve gidip biraz dinlenmemizi önerdi. Bunun yerine, sonraki üç saat boyunca bekleme odasında dolanıp durdum, Tutti Teyze'nin her saat başı gelip Ted'in penceresinin önünde durup ona beş dakika bakmama izin vermesini, her nefes alışımda şifa ve sevgi göndermesini bekledim.

Tutti Teyze Dahlia ve Roxy'nin birer ziyaretine bile izin verdi. Bekleme odasına her döndüğümde bana gösterilen özel muameleden duydukları kızgınlığı hararetli bakışlarla ifade ediyorlardı. Çoğunlukla onları görmezden geldim.

Sonunda ağlamalar ve kadın dişlerinin gıcırdaması beni odadan çıkardı. Sid kapının hemen sağ tarafındaki duvara yaslandı. Çenesini göğsüne gömdü ve cilalı muşamba zemine baktı.

Yanında bir yer seçtim, neredeyse koluna dokunacaktım. "O güçlüdür.

Her şey yoluna girecek."

"Evet." Burnunu çekti. "Eğer yürüyemezse, yanında sana ihtiyacı olacak."

Sid'in Ted'i herhangi bir sorun belirtisinde terk edeceğimi düşünmediğinden emindim. Beni bundan daha iyi tanıyordu. "Ted iyi olacak. Olmasa bile, bununla birlikte yüzleşeceğiz."

Koridorun aşağısından endüstriyel hastane karoları üzerinde ağır bot sesleri bize doğru yavaşça ilerliyordu. Bu bana kamp ateşinde anlatılan, canavarın merdivenleri tırmanırken "Kanlı kolumu geri ver" dediğı hikâyeyi hatırlattı.

Sid ve ben koridora bakıp kıyameti bekliyorduk. Milo Ferguson görüldüğünde hayal kırıklığına uğramadık. Bize doğru ilerlerken hızında bir değişiklik olmadı.

Sid'e başıyla onay verdi. "Ted'in durumundan haber var mı?"

Sid'in başı sıcak bir Ağustos öğleden sonrasında bir tazıninki gibi eğikti. "Yoğun bakımda."

Milo Sid'in omzuna vurarak derin sempatisini ifade etti. Bana baktı. "Seninle biraz konuşabilir miyiz Kate?"

Koridorda Ted'i koruyan çift kapıya doğru baktım. Ondan daha fazla uzaklaşmaktan nefret ediyordum ama Milo'yu takip ettim.

Beni kapalı ofis kapılarının sıralandığı karanlık bir koridora götürdü. Benim

Uyuşmuş beyni onun mahremiyet ihtiyacını sadece yarım yamalak sorguladı.

Gömleğinin cebini karıştırdı, küçük bir plastik silindir çıkardı ve kapağını kaldırdı. Elinde bir kürdan salladı, ağzının kenarına soktu ve emdi.

İşte o zaman hareketleri bana tuhaf geldi. " oluyor?"

Tek başımıza olsak bile alçak sesle konuşuyordu. Kürdanı endişelendirdi. "Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Korku beni dürttü. "Carly? Ne oldu?"

Sanki aklına yeni bir şey gelmiş gibi duraksadı. "Bildiğim kadarıyla küçük Carly iyi."

Yere baktı ve kürdanı çiğneyerek topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Onu konuşturmak için boğazını sıkmak istedim. Dişlerimi sıktım ve bakışlarımla onu kısırdım. "Sonra ne olacak?"

Kürdan ağzının sol köşesinden sağ köşesine doğru fırladı. "Olay yeri kafa karıştırıcı."

"Ama Eldon'ı kimin öldürdüğü ve Ted'i kimin vurduğu hakkında bir fikriniz var?" Elbette vardı. Grand County milyonlarca şüphelinin olduğu bir metropol değildi. Bu tür bir suçu burada çözmek kolay olurdu.

Tüm vücuduyla yavaşça başını salladı. "Her şeyi çözdüğümü söyleyemem, ama mantıklı olan şey... Şey, olabilir gibi görünüyor... Henüz kesin demiyorum, ama tüm ipuçları..." Tekrar durdu ve başımın üstündeki duvara baktı.

"Ne?" Sesim boş salonda yankılandı ve ikimizi de şaşırttı.

Gözlerimi tuttu ve içine çekti. "Ted'i Eldon'ın cinayetinden tutuklamak zorunda kalacağım."

4

Kahkahalarım sessizlikte havladı. "Deli misin sen?"

Bana kaşlarını çattı ve kürdan zıpladı. "Bu konuda ben de senden daha mutlu değilim. Ama elimdekiyle yetinmek zorundayım."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Peki olduğunu düşündüğün şey ne?"

Milo kaşlarını indirdi. "Detayları şimdilik kendime saklayacağım."

İki elimle yüzümdeki saçları temizledim. "Ted'in Eldon'ı vurmak için hiçbir nedeni yoktu."

Milo beni inceledi. "Yapmış olabilir."

Bu saçmalığın da ötesindeydi. "Grand County şerifi olan kocamı cinayetle suçlayacaksın ama neden böyle bir şey yaptığını söylemeyeceksin, öyle mi?"

Omuz silkti. "Her şey er ya da geç ortaya çıkacak, ama şimdilik polisin işi."

Normal bir günde düşüncelerimi kendime saklardım. Ama bu gece normalden Temmuz ayındaki kar kadar uzaktı. "Belki de gerçek bir şeriflik yapmalı ve Eldon'ı gerçekten kimin vurduğunu bulmalısın?"

Milo benden uzaklaştı, yüzü bulanıktı. "Üzgün olmanı anlıyorum. Haklı olarak. Ama ikna edici başka bir şey görene kadar, bana oldukça açık görünüyor."

"Soruşturma bile yapmayacak mısın?"

"Ben eve gidip biraz uyuyacağım. Sana tavsiyem sen de aynısını yap."

Milo'yu koridorda takip ettim ve onun dış kapıya yöneleceği, benim de yoğun bakıma geri döneceğim kavşakta durduk. "O yapmadı. Bunu biliyorsun."

Milo ellerini yanlarına indirdi ve dirseklerinden karnını ortaya çıkardı. "Ted'i sandığın kadar iyi tanımıyor olabilirsin."

Bu beni savaşa soktu. "Eldon'ı onun öldürmediğini biliyorum. Kimin yaptığını sen bulmazsan, ben bulmak zorunda kalacağım."

Milo topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Şimdi sen bunun dışında kal."

Milo kocamı cinayetten tutuklarken hiçbir şey yapmadan duracağımı sanıyorsa, Tilkiler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. "Gerçekten Ted'in yaptığını düşünmüyorsun."

Milo kürdanını emdi. "Bilmiyorum Kate. İşaretlere itiraz etmek zor."

Uzun ve sert bir şekilde Milo'ya odaklandım. "Ted kaç kere Tatildayken ya da izne ihtiyaç duyduğunuzda sizi korudu mu?"

Milo bana kaşlarını çattı. "Sırf arkadaşız diye iyilik yapamam." "Bu bir iyilik değil. Eldon'ı Ted öldürmedi. Senden tek istediğim herhangi bir şey resmi kadar Ted uyanır yukarı ve olabilir söyle sen ne oldu."

Milo kürdanı çıkardı ve cebine soktu. Birkaç saniye boyunca duraksadı. "Yeterince makul. Ted geldiğinde hastaneye beni aramalarını söyleyeceğim."

O teneke kutuyu yolun aşığısına attığım için tatmin olmuş bir şekilde nefes aldım. "Teşekkür ederim."

Milo bana yine o şefkatli bakışlarından birini attı. "Evet."

Yoğun bakıma geri dñnmeden ÷nce Milo'nun ön kapıya doğru fil gibi gidişini izledim.

Ted'in yatağının yanında durup makinelerin yanıp sñnmesini ve onun hareket etmemesini izlemek için birkaç kez daha sıraya girdim. Tutti Teyze eve gitmem için yarım düzineden fazla kez ısrar etti. "Kendine iyi bakmalısın yoksa uyandığında ona bir faydan dokunmaz."

Birkaç saat sonra Ted'in durumunda bir değişiklik olmayınca ve yakında uyanacağına dair pek bir belirti olmayınca Tutti Teyze'nin tavsiyesine uydum. Dahlia ve Roxy'yi Ted'e göz kulak olmaları için hastanede bıraktım. Milo ortaya çıktığında burada olmalıydım. Ted onları kimin vurduğunu bilmiyorsa, Milo'ya atacak bir ya da iki şüpheli bulsam iyi olacaktı.

Doğu ufkunu pembe bir şerit çiziyordu. Ted'in yanına dñnmeden ÷nce yapmam gereken çok şey vardı ve bunları biraz uyumadan yapamazdım.

Siyah bir buz parçasının üzerinde direksiyonu kırdıktan sonra Carly'nin telefonunu tekrar aradım. Robert cevap verdi. "Telefonunu oturma odasının zemininde bir battaniyenin altında buldum. Carly yok, sadece telefon var. Görünüşe göre burada bir güreş maçı yapmışsınız."

"Pek iyi bir temizlikçi sayılmaz." Carly'de tutku patlamaları, bilgelik ve içgörü anlarıyla karışık bir şekilde hareket halindeydi. Bu kez kaçmasına neyin sebep ya da ne kadar ileri gittiği bilinmiyordu.

Robert bana gelişmeleri anlattı. "Arazideki ineklere birkaç balya saman attım ve ahır kedilerini besledim. Üç yeni buzağınız oldu ve herkes mutlu görünüyor."

Ted ve Carly dışında herkes ve ben de dahil olmak üzere bir sürü insan. "Sen dünyadaki en iyi kardeşsin."

Sesindeki gülümsemeyi duydum. "Neden, evet. Evet, öyleyim."

"Ama Michael, Douglas ya da Jeremy'ye söylersen" -diğer kardeşlerime

- "öyle dedim, sana yalancı diyeceğim."

Dolap kapakları gıcırdayarak açıldı ve çarparak kapandı. "Tanrım, burada yiyecek hiçbir şeyiniz yok. Senin bir çocuk yetiştirmen gerekmiyor mu? Onu beslemeden bunu nasıl başarıyorsun?"

"Carly market alışverişı yapabiliyor ve yemek pişirebiliyor. Onu gerçek dünyaya hazırlıyorum."

Güldü. "Gerçek Fox tarzında." Bir şeyler geveledi, muhtemelen bir avuç mısır gevreği. "Ne zaman başka bir köpek alacaksın? Boomer olmadan burası çok yalnız hissettiriyor."

Yaşlı boxer'ımız kışı atlatamamıştı ve kırık kalbimin yaraları henüz sarılmamıştı. "Belki bu bahar, dağlamadan sonra."

Dudaklarını şapırdattı. "Bir yerin köpeğe ihtiyacı vardır. Kötü unsurları uzak tutar."

Şu anda hayatımdaki en kötü unsur şüpheli bir ilçeydi. Şerif. Bir çiftlik köpeği onu kovalamaz.

"Ted nasıl?" Robert sordu. "Bekle. Cevap vermeden önce Carly'nin telefonunu kapatıp seni benimkinden arayayım. Kendi ineklerimin dönmem gerekiyor."

Robert geri aradığında ona tıbbi değerlendirmeyi verdim ve Milo'nun Ted'i tutuklamaya karar vermesiyle ilgili kısmı atladım. Umarım bu konuyu yakında açıklığa kavuşturur ve kimseyi rahatsız etmek zorunda kalmazdım. Milo'yu Ted'in yakasından düşürmek için tek ihtiyacım olan bir ya da iki şüpheliydi.

Kamyonentinin kapısı çarptı ve motor çalıştı. "Onları kimin vurduğunu bilmiyor musun?"

"Hayır."

Çiftlik raporu radyoda bangır bangır çalmaya başlayınca radyoyu kapattı. "İnsanlar Eldon'ın neden vurulduğunu ve bunu kimin yaptığını bilmek isteyecek."

bu. Eğer onları sakinleştirecek bir şey bulamazsanız, Charlie Starkweather'ın serbest dolaştığını düşüneceklerdir."

İnsanların paniğe kapılıp ellili yılların sonunda eyalet çapında rastgele cinayetler işleyen Nebraska'nın en kötü şöhretli suçlusu Starkweather'ı hatırlamasına gerek yoktu. "Ben şerif değilim. Neden bana sorsunlar ki?"

Robert kahkahalarla güldü. "Çünkü Ted'e soramazlar, birincisi bu. Ve herkes senin Frog Creek ekibinin beyni olduğunu bildiği için."

Milo'nun şüphelerini dağıtmam gerekiyordu. Seçimler yaklaşırken, bu tür dedikodular Ted'in işine yaramazdı.

"Sarah arıyor. Sonra konuşuruz." Robert kapattı.

Milo'yu severdim, onu hayatım boyunca tanımıştım, ama bana hiçbir zaman mücadelecisi biri gibi gelmemişti. Onu ipuçlarını kovalayıp bir katili avlamaktan çok, ahbablarıyla kahve içerken ve tatlı ekmek yerken hayal ederdim. Robert haklıydı. Eğer biri gerçek suçluyu ortaya çıkaracaksa, bu ben olmalıydım.

Yorgun ama dinç bir şekilde Hodgekiss'e doğru rölantide giderken babamın eski Dodge pikabının evin önüne park ettiğini ve camlarının buz tutmadığını fark ettim. Eldon'ın katilinin izini sürmeye başlamadan önce biraz uyumam gerekiyordu ama babam Grand County'nin tarihini biliyordu - kimlerin kin beslediğini ve Eldon'a zarar vermek isteyebileceğini. Eğer onu konuşturabilirsem, araştırmamı hızlandırabilirdim.

Aslında sadece ailemin sıcak mutfağının rahatlığını istiyordum. Kırılğan Nisan güneşi doğmaya çabalarken Elvis'i tren yolunun kenarındaki boyası dökülmüş evin önüne çektim.

Demiryolu deposu 1889 yılında Hodgekiss'teki ilk bina ve yerleşimin ana nedeni olduğu için kasaba raylar boyunca . Hodgekiss'te rayların "yanlış" tarafı diye bir şey yoktu.

Üç tekerlekli bir bisikletten, solmuş plastik bir arabadan ve Fox'un torunlarının etrafa saçtığı diğer oyuncaklardan kaçtım. Kapıyı açmadan önce bile neredeyse öğürüyordum.

pastırma kokusu. Sanırım travmaya karşı sandığım kadar bağışık değilmişim. Roxy gibi hüngür hüngür ağlayan bir yığına dönüşmek yerine, bağırsaklarım parçalandı. Psikoloji 101 dersinde öğrendiğim gibi, duyguları tıka basa doldurmak her türlü mide sorununa yol açabilirdi.

Yan kapıdan girdim. Annemin kendine yaptığı şaka mutfağı altmışlı yılların sitcom'ları gibi dekore etmekte. Yüzyıla yaklaşan evlerde tipik olduğu üzere mutfak çok büyüktü. Sayısız kat boyadan yumuşak ve şu anda parlak beyaz olan el yapımı dolaplar, iki duvarı kaplayan kırmızı kompozit tezgahların üzerinde tavana kadar yükseliyordu. Kısa süre önce monte edilen kasap bloklu bir ada daha fazla çalışma alanı sağlıyordu; Fox'un dokuz çocuğu, eşleri ve bir sürü torunu bir araya geldiğinde ihtiyaç duyulan bir şeydi bu.

Kapıdaki pencerelerde ve lavabonun üzerinde kırmızı puantiyeli beyaz perdeler asılıydı, ancak evin ön tarafındaki resimli pencere çıplaktı ve maksimum ışığı içeri alıyordu. Çok sık kullanmasa da tüm küçük ev aletleri kırmızı ve retro renkteydi ya da vintage örtülerle kaplıydı.

Babam kanvas pantolonu, çoraplı ayakları ve solmuş kapüşonuyla sobanın başında duruyordu. Yorgun gözlerle yukarı baktı. "Merhaba Katie. Biraz yumurtaya ne dersin?"

Bu kelime bile boğazıma safra kaçmasına neden oldu. "Hayır, teşekkürler." Kasap yanındaki tabureye çöktüm. "Yeni mi ?" Babam neredeyse kırk yıl boyunca BNSF'de kondüktörlük yapmıştı. Biz onun aralıklı varlığıyla büyüdük. Yirmi dört ila kırk sekiz saat yollarda, aynı şekilde evde, bazen daha fazla, bazen daha az. Her saat işe gitmek için çağrı alırdı. Tahmin edilemez ve değişken. Yine de ikisi arasında en istikrarlı ebeveyn oydu.

Tavaya iki yumurta kırdı ve bir çatalla cızırdayan pastırmayı dürttü. "Lincoln'de bütün gece çalıştım." Kır saçları seyrelişmiş olan babam alçak sesle ve yavaş konuşur, sesini hiç yükseltmezdi. "Sert bir kovboy olduğunu söylerlerdi, rodeolarda ata binerdi.

ama biz çocuklara sadece nazik tarafını gösterdi.

"Eldon'a olanları duydum. Ve Ted'i." Evet, tahmin etmiştim. Zamanının yarısında rayların üzerinde olsa da, babamın kaynakları CIA'i kışkırtacak bir sistemle onu bilgilendiriyordu.

Gözlerime bir kum çölü doldu ve omuzlarım toz fırtınasındaki bir midillinin kışından daha sıkı düğümlendi. Dizlerimin üzerine çöktüm. Eldon'ın ölümü, Carly'nin ortadan kaybolması, Ted'in prognozu ve Milo'nun şüphelerinin mide bulandırıcı düşüncesi arasında önce hangi soruna odaklanacağımı bilemiyordum.

Babam bir dilim pastırmayı çatalla aldı ve kağıt havlunun üzerine koydu. Tavayı eğdi ve yumurtalarını bir tabağa kaydırıldı. "Sence orada ne olmuştur?"

Milo'nun hayal ettiği gibi bir fantezi olmadığı kesin. Gözlerimi kapattım. Asıl hedefin Eldon olduğunu ve Ted'in yoluna çıktığını düşündüm. Eldon, Nebraska Sandhills'deki en eski ve en büyük arazilerden birine sahipti, muhtemelen yüz bin dönüme yakındı. Yine de arazi büyük nakit akışı anlamına gelmiyordu. Olsa bile Eldon o kadar sıkıydı ki donyağı için karıncayı bile ezerdi.

Babama baktım, biraz dedikodu yapmasını umuyordum. "Herkesin Eldon'ı sevdiğini sanıyordum."

Babam tabağını rustik piknik masasına taşıdı. Masa annemin dekoruna uymuyordu ama annem pratikliğe boyun eğdi. Duvar boyunca uzanan bir bank ve dış kenarlarındaki uyumsuz sandalyelerle piknik masası bir sürü Tilki'yi ağırlayabiliyordu. Babam, altı ve yedi numaralı ikizler Michael ve Douglas doğduktan sonra inşa etmişti. Beş numaralı Tilki olarak hayatım boyunca o bankta sıkışıp kalmıştım.

Babamın sesi yorgun olmaktan çok üzgündü. "Birini vurmaya degecek bir şey düşünemiyorum." Vietnam'da bir yıl geçirmiş ve barış yanlısı olarak dönmüştü.

Saniyeleri gösteren, elmas taşlarla süslü kuyruğu olan siyah kedili saate baktım. Babama Eldon'ın düşmanlarını sormaya niyetlenmişim ama aklım başka yere kaydı.

Carly dün gece eve gelmemişti. Endişem Carly ölçeğine göre beş puan civarındaydı. Ne yazık ki Carly'nin bir kartal gibi eğilimleri vardı: her an açık kapıdan çıkıp kaçabilirdi. Çoğunlukla eve kendi başına giderdi. Bazen tasmaını tutup peşinden gitmek zorunda kalıyordum.

Parlak güneş ışığı resimli pencereden yere vururken babam kahvaltısını hazırlıyordu.

Carly'yi bulduğumda ona ne söyleyebilirdim? Eldon'a yakındı ve onun ölümü onu dümdüz edecekti. Eldon'ı kimin vurduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve o da cevap isteyecekti.

Bodrum kapısı gıcırdayarak açıldı ve bir hayalet mutfığa süzüldü. Annem ipeksi mavi kimonosu ve çıplak ayaklarıyla babama doğru süzüldü ve onun sert yanağını öpmek için eğildi. "Seni duyduğumu sandım." Dalgalı saçlarını yüzüne doğru savurdu. Bana da aynı saç kromozomunu vermişti ama benimki hâlâ koyu renkti; onunki gümüş bir haleyle parılıyordu. Düz, beyaz dişleriyle bana gülümsedi. "Günaydın aşkım." Babamın tabağına baktı. "Sabah oldu, değil mi?"

Cevap beklemeden buzdolabına doğru ilerledi ve kapıyı açtı. "Hiç tofu kaldı mı?"

Babam, annemin bir cevap beklemediğini bildiği için tostuyla yumurta sarısını ıslattı. "Yeni parça nasıl gidiyor?" diye sordu.

Annem kırmızı çerçeveli gözlerini ona çevirdi. "Bu benim ruhumu alıyor."

Bu, bodrumdaki stüdyosunda yaptığı heykelin muhtemelen oldukça iyi olduğu anlamına geliyordu. Annem yarısı yeşil sıvıyla dolu bir kavanoz çıkardı ve pencereden dışarı bakmak için lavaboya doğru yürüdü. Kapağı açtı ve yoğun karışımı içti. Parlak bitler-

Belki ıspanak, belki lahana, belki de kavanozun kenarlarına yapışmış sebze kaplı granül protein parçaları.

Babam tabağını lavaboya götürdü ve birbirlerine o kadar yakın durdular ki kalçaları birbirine değdi. Ne bir kelime, ne de derin, ruhlarını yoklayan bakışlar, ama aralarında neredeyse koklanabilecek kadar hissedilir bir güven, saygı ve anlayış vardı.

Telefonumu kasap tezgahının üzerine düşürdüğüm yerden aldım. İstedğim numara Favoriler listemin en altına düşmüştü, onu çok sevmediğim için değil, Susan dokuz numaralı Fox olduğu için. Bir üniversite öğrencisinin kalkması için çok erken olduğunu bilerek yumruk attım.

Birkaç kez çaldıktan sonra halsiz bir ses cevap verdi. "Tanrım, Kate, aramak için gündüze kadar bekleyemedin mi?"

"Babamın böyle konuştuğunu duymasına izin vermesen iyi olur." "Cehenneme kadar yolun var."

Bu kadar havadan sudan konuşma yeter. "Carly'yi gördün mü?"

Hafif bir duraklama. "Carly?" Belli ki Susan oyalanıyor, nasıl cevap vereceğini düşünmeye çalışıyordu.

"Orada mı?"

" mi olması gerekiyor?"

Tilkilerin yarısının Nebraska Üniversitesi'ne gittiği Lincoln, Hodgekiss'e arabayla üç saatlik bir mesafedeydi. Belki Carly dün gece oraya gitmişti ya da yoldaydı. "Eğer ortaya çıkarsa beni aramasını söyle."

Susan'ın sesi artık tetikteydi. "Nerede olduğunu bilmiyor musun?"

Bu sinir bozucu bir soru olmaya başlamıştı. "Dün sabahtan beri onunla konuşmadım ve telefonunu evde bırakmış."

Susan on dokuz yaşında her şeyi biliyordu. "Sorumluluk sahibi bir veli olmanın yolu."

"Ortaya çıkarsa bana haber verin yeter." Susan esnedi. "Tamam."

İsteğimin önemini anlamasını istedim. "Eldon dün gece öldü."
Sanki Susan'ın ciğerleri çökmüş gibiydi. "Oh,
kahretsin." "Evet."

Aralarında sadece iki yıl olan Carly ve Susan
kardeş kadar yakın. "Bu onu öldürecek."

Susan'a yarım yamalak ayrıntıları anlattım ve annemle babamın
öpüşme sesiyle telefonu kapattım.

Vegan protein karışımıyla güçlenen annem, kimonosunu çıkarıp
çalışmaya devam edeceği alt kata geri döndü.

Babam kendine bir fincan kahve daha doldurdu ve kobalt mavisi
seramik kurabiye kavanozunun kapağını açtı. Annemin sanat eserleri
evin her yerine yayılmıştı. Kavanozu bana doğru salladı ve bir örnek
verdi. Başımı salladım.

Onu yere bıraktı, elini içeri soktu, iki tabak büyüklüğünde çikolatalı
kurabiye çıkardı ve onları kahvesiyle birlikte masaya taşıdı. Kendini
aşağı indirdi.

Aklımda şekerden daha fazlası vardı. Milo'ya Eldon'ın cinayeti için
daha iyi bir şüpheli verdiğimde, Carly'yi bulmaya ve ölüm haberini
vermeye konsantre olabilir, sonra da Ted'in iyileşme sürecine
geçebilirdim. "Eldon'a kin besleyen birini tanıyor musun?"

Babam sıcak kahveyi höpürdeterek içti ve fincanı önüne koydu. "Bir
adam Eldon kadar yaşlanıp da zaman zaman kendisine kızan biri
olmadan yaşayamaz."

Bu benim amaçlarım için fazla diplomatikti. "Kim, özellikle?"

Babam dedikodu biriktirirdi ama dedikoduyu ondan söküp almak,
kömürden karayı çıkarmaktan daha zordu. "Bunu söyleyemem." Bir
kurabiye ısırdı.

Kendimi tabureden ittim. "Sanırım eve gitsem iyi olacak."

Babam beni arka kapıda karşıladı ve alnımdan öptü. "Sonunda her
şey yoluna girecek. Eğer düzelmezse..."

"Bu bir son değil," sözümü bitirdim. Bu onun sık sık tekrarladığı bir sözdü.

Birisi ön kapıyı çaldı. Babam bana şaşkın bir bakış attı. Hodgekiss'ten kimse ön kapıyı kullanmazdı. *Carly*.

Mutfaktan karanlık oturma odasına doğru hızla ilerledim. Babam da peşimden geldi. İki berber sandalyesi, başın tamamını kaplayan eski zaman saç kurutma makinesi ve saç yıkama istasyonu ile kapalı verandayı geçtim. Bu, babamın annesi, büyükannem Ardith'in bu evin sahibi olduğu ve güzellik salonunu burada işlettiği bir önceki nesilden kalmaydı.

Kahverengi şerif pantolonu ve gömleğiyle çatlak beton basamaklarda duran Milo Ferguson'a kapıyı açtım. Babama başıyla selam verdi ve bana hitap etti. "Ön tarafta kamyonunuzu gördüm."

Onu içeri almak için geri çekildim.

"Mutfağa gel. var." Babam yolu gösterdi.

Milo'nun burada ne işi vardı? Ted'i suçlamakla yetinmemiş miydi? Babam düşmana yardım ediyormuş gibi hissediyordum - Milo'nun Ted'den şüphelendiğini ona söylememiş olmam dışında. Babamın en sevdiği sözlerden biri "Bal ile sirkeden daha çok sinek yakalarsın" idi. Belki Milo'yu kızdırmazsam, Ted için işler daha iyi giderdi.

Babam kahveyi doldurup kurabiye kavanozunu masanın üzerine koyarken, ben kapının eşiğinde kıpırdanıyordum.

Milo piknik bankının üzerine kayarak karnını içine çekerken bir *kahkaha* attı. Bıyıkları yüzünü kaplamıştı ve kan çanağına dönmüş gözlerinin altında torbalar sarkıyordu. Yatağa da gitmemiş gibi görünüyordu. "Eldon'ı kimin öldürdüğünü buldun mu? Ted'i kim vurdu?" Sanırım ben içimde fazla bal yoktu.

Babam Milo'nun kahvesini masaya koydu ve ona bir kâğıt peçete uzattı. Kavanozun kapağını çekti ve Milo uzanıp altın sarısı çikolatalı bir kurabiye çıkardı. Tahminimce Louise,

İki numaralı tilki ve kendini klanın annesi ilan eden, kavanozu anne ve baba için doldurdu.

Milo ısırdı, çiğnedi ve ardından bir yudum kahve içti, bu sırada sinirlerim gerildi. Bana oturmamı işaret etti.

Kapının yanında kaldım.

Bir ısıruk daha yuttu ve kurabiyeyi yere bıraktı. "Sana bazı sorular sormam gerekiyor."

"Sorular?" Havladım.

Babam sert yüzünü çıkardı. Bizi köşeye göndermeden hemen önce kullandığı.

Milo elini salladı. "Sadece biraz bilgi alıyorum. Eyalet devriyesi Omaha'dan birini gönderiyor. Ama sanırım onlar daha çok gazetecilerle ilgilenecek."

Midem bulandı. "Haber mi?"

Milo perişan görünüyordu ama Louise'in kurabiyesini yiyemeyecek kadar değil. "Eyalet devriyesindeki adamlar tazıları onlara yönlendirmemi tavsiye ettiler. Bu bana uyar."

Diğer ayağıma geçtim. Ya medya Ted'in zan altında olduğunu öğrenirse? Bu seçimi tehlikeye atar ve Ted'i mahvederdi.

Milo ellerini önündeki masanın üzerinde kavuşturdu. "Glenn Baxter hakkında ne biliyorsun?"

Ne? Babam ve ben cevap vermedik.

Annem mutfağa girerek hepimizi şaşırttı. "Kablolu haber kanalından müstehcen bir serveti var. Her ne kadar aşırı tüketimi teşvik eden tipik bir Doğu Yakalı sik tiryakisi olsa da, Sandhills'deki çiftlikleri satın alıp tüm bölgeyi bufalo çiftliğine dönüştürme planını onaylıyorum."

Annemin çoğu zaman dikkati dağınık olabilirdi ama aptal ya da bilgisiz değildi. Görünüşe göre merdivenlerde saklanıyormuş ve bize katılmak zorunda hissetmiş.

Kâğıt alıp satarak aşırı servet edinen ve bir başkasını becermekten çekinmeyen zengin, hak sahibi iş insanları için kullandığı bu terim beni ürpertti. Bu cinsel yönelime yönelik bir eleştiri değildi, tıpkı diğerlerinin brown-noser terimini kullanması gibi, ama kimsenin bunu bileceğinden emin değildim. Annem Karma'ya ve iyiliğe inanırdı, bu yüzden bu terimi kullanması, ki bunu sık sık yapardı, karakterine aykırı görünüyordu. Annemin ailesini tanıımıyorduk ve bu önyargısının yetiştirilme tarzından kaynaklandığını tahmin ediyorduk.

Milo irkilmiş görünüyordu. Belki de annemin kesinlikle Sandhills'e ait olmayan kimonosundan, gri Medusa saçlarından ya da kaba terminolojisinden kaynaklanıyordu. Belki de . Nefes almak için bir an durdu ve sanki annemden korkuyormuş gibi bana hitap etti. "Ülkedeki en zengin on kişiden biri olduğunu söylüyorlar."

"Glenn Baxter'ın Ted ve Eldon'ı vuran kişiyle ne ilgisi var?" Babamın sabırsızlığım karşısında kaşlarını çatmasını görmezden geldim.

Milo'nun gözleri merdivenlerin yanında duran anneme kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Baxter'ın yarım düzine forma istediği ve Eldon'inkini temel taşı olarak düşündüğü konuşuluyor."

Dik duramayacak kadar yorgun olduğum için bir sandalyeye çöktüm. "Carly bana Baxter'ın Eldon'a satmak için yaklaştığını söyledi."

Milo dik oturdu. "Eldon'ın bu konuda ne düşündüğünü söyledi mi?" Annem Milo'ya doğru birkaç adım attı ve Milo gözlerini masaya dikti.

Babam kasap yaslandı. "Eldon Bar J'yi satmaz. Bu bacaklarını satmak gibi bir şey olur."

Milo başını salladı. "Sanırım haklısın. "Ama ya Eldon bir gün Satmak için mi? Bu bazı insanları üzebilir mi? Bar J'den bir parça miras alabilecek insanları?"

Bar J'nin tek bir varisi vardı, o da Carly'ydi, tabii Brian'ın karısı olarak Roxy birkaç dönümlük bir arazi kapmadıysa. Carly hakkında "varsayım" yok

Eldon çiftliği satarsa üzüleceğim. Ama tamamen alakasız. Omuz silktim.

Milo kurabiyeyi aldı ve yere koydu. "Mümkünse Carly ile konuşmak istiyorum."

Öne doğru eğildim. "Neden Carly ile konuşmak istiyorsun?"

"Bir kere, büyükbabası hakkında yararlı olabilecek bazı şeyler biliyor olabilir. Ondan sonra da tekrar kaçarsa endişe verici olur. Gençlerin tüm bu..." Gözlerini kapattı ve ellerini hayali bir Rubik Küpü'nü çevirir gibi hareket ettirdi. "Hormonlar. Onlara çılgınca şeyler yaptırabilir, özellikle de sorunlularsa."

Annem Milo'ya doğru adım attı, yüzünde fırtına bulutları toplanıyordu. Uyarı sözcüklerimi dondurdu. "Carly sorunlu değil."

Tek kaşını kaldırdı. "Ama Eldon çiftliği satmayı düşündüğü için üzgündü? Onu rahatsız edebilecek başka bir şey var mı?"

Ayağa kalktım, sandalyem yere sürtünüyordu. Milo kendini sandalyeden

Tezgah.

Babam ve Milo aralarında bir tür iletişim bakışı geçtiler ama bu benim anlamadığım bir dildi.

Annem Milo'ya doğru ilerledi. "Carly'nin bu işle bir ilgisi olduğunu ima ediyor olamazsın." Ocağın yanındaki kapı kacak kutusundan tahta bir kaşık aldı ve bir kılıç gibi salladı.

Milo, annemin ölümcül kaşığından uzak durarak dış kapıya doğru geri çekildi. Bana baktı. "Carly gün sonuna kadar beni arasın."

5

Annem Milo'yu kovalamış olabilirdi ama o benim eyerimin altında kesin bir çapak olarak şekilleniyordu. Önce Ted'i suçluyor, şimdi de Carly'ye yaklaşıyordu. Bu sonuncusu kolay bir çözüm olacaktı. Carly'yi bulup - tamam, belki olması gerektiği kadar kolay değil- Milo'ya götürebilirdim. Ona birkaç soru soracaktı ve hepsi bu kadar.

Daha iyi bir günde, Milo'nun anneme verdiği tepkiye tanık olmak beni gıdıklardı. Annemi hiç uyumadığı, zar zor yemek yediği, günlerce yıkanmadığı ve gözlerinin erik delisi glokomu gibi parladığı tam çalışma evresinde pek fazla insan görmedi. Üniversite psikoloji kitaplarım bana onun muhtemelen manik olduğunu söylemişti. Grand County'deki insanlar başlarını salladılar ve onu bir sanatçı olarak görmediler. Bizim için annem sadece annemdi.

Annem ve babam Carly'nin kaybolmasıyla ilgili hafif bir endişe gösterdiler. Muhtemelen onlar da benim gibi Carly'nin hayatta kalma becerisine sahip olduğunu kabul . "Carly için çok fazla endişelenmemeye çalış," dedi annem. "Ben onun yaşındayken Chicago'dan San Francisco'ya otostopla gitmiştim. O akıllı bir kız. açık kalpli bir kız. Kendi yolunu bulması gerekiyor."

Mutfak kapısının üzerindeki pencereden hafif bir tıkırtı geldi. Hepimiz dönüp perdelerin arasından Twyla Teyze'nin kafasının dış hatlarını gördük.

Annem, bir oda dolusu köpekten kaçan bir kedi gibi sandalyesinden kaydı. Alt katta kaybolmadan önce babamla göz göze geldi.

Başını salladı ve kendini ayağa kaldırdı. Ablasına kapıyı açmadan önce yüzünde içten bir gülümseme belirdi.

Twyla Teyze hızla mutfağa girdi. Babamın incelmış, gri saçlarının aksine

Twyla'nın saçları bir genç kızinki gibi kalın ve uzun kalmıştı ama yüzüne bir bakış, içki ve sigarayla geçen bir hayatın tahribatını gösteriyordu. Babamın eline bir güveç tabağı tutuşturdu. "Taziye yemeğini nereye götüreceğimi bilmiyorum. O hoppa Roxy'ye bir şey götürürsem lanetlenirim ve Frog Creek'e gitmek için can atmıyorum."

Twyla Teyze, Ted'in eski kız arkadaşı olduğu için mi Roxy'den hoşlanmıyordu, yoksa bu düşmanlık haklı mıydı? Twyla Teyze ve Bud Amca, Hodgekiss'in en popüler restoranı ve içki mekânı olan Long Branch'ın sahibiydi, bu yüzden Twyla olup bitenlerin çoğunu biliyordu - ilk elden tanık olmasa bile dedikodu yoluyla.

Babam başıyla onayladı ve güveç kabını aldı. "Burası en iyi yer."

"Marguerite nerede?" Twyla'nın sigara dumanı kokan sesi sordu.

Babam tereddüt etmedi. "Hasta baş ağrısı."

Twyla inanmayarak ofladı. Bana odaklandı. "Bar J'de ne oldu?"

Robert haklıydı. İnsanların sormaya başlaması uzun sürmedi. "Soruşturmadan Milo Ferguson sorumlu ve eyalet devriyesi de dahil olacak. Bazı teorileri var."

Twyla bana baktı. "Eyalet devriyesinin bir kadın gönderdiğini görüyorum. Long Branch'ta bir oda tutmuş. Omaha'dan Kanal 10 diğer ikisini yakaladı."

Bu hızlıydı. Milo'nun Ted konusunda ağzını bana karşı olduğu gibi medyaya karşı da sıkı sıkıya kapalı tutacağını umuyordum. Ben yerleştirdim

ellerimi masaya koydum ve kendimi yukarı ittim. "Sanırım yapabileceğimiz en iyi şey işimize devam etmek ve onların çalışmasına izin vermek."

Twyla bir süre daha beni düşündü. "Bir şey duyarsan bana haber ver."

"Elbette," dedim arkasından, kapıdan aceleyle çıkarken, neredeyse

Annemin yaşlı kapı komşusu Beverly'ye çarparak.

Beverly titreyen eliyle dikdörtgen bir kek kalıbı tutuyordu. "Çok erken olabileceğinden korkuyordum ama Twyla'yı burada görünce pastayı getirsem iyi olur diye düşündüm."

Beverly'nin buzluktan yeni çıkardığı belli olan soğuk tavayı aldım. Erken kalkan yol alır. "Teşekkürler Beverly."

Beverly'den bir karış yüksekteydim ve bana doğru eğilerek yüzünü yukarı kaldırdı. "Bar J'de olduğunu duydum. Kimin yaptığını gördün mü?"

Müfettişlerin yolundan çekilmekle ilgili cümlemi tekrarladım. Ben mutfaktan çıkmadan önce komşular bir jambon, beş kiloluk bir kutu kahve, iki somun ev ekmeği ve bir parti sıcak kurabiye bırakmışlardı. Hepsi Eldon Edwards'ı kimin öldürdüğünü bulmak için bahaneydi. Elbette hastalıklı bir merakla hareket ediyorlardı ama yüzlerini ince bir korku cilası kaplamıştı ve bundan da öte, gözlerinde keder süzülüyordu.

* * *

Otoyoldaki buzlar çoktan erimişti, bu yüzden sapağa varmamız uzun sürmedi. Elvis'e dar toprak yolumuzu gösterdim ve her zaman olduğu gibi gökyüzünü, çimenleri ve tepeleri izledim. Dün geceki fırtına ve bu sabahki güneş ışığı çayırlarda yeşil tonları teşvik ediyor gibiydi, tepeler ise kış altın rengini koruyordu. Tepelerde başıboş sığırlar ya da çakallar yoktu. Sıra dışı hiçbir şey görünmüyordu. Geçtiğim yel değirmenlerinde su akıyordu, bu yüzden buz atmam gerekmeyecekti.

Mavi gökyüzü kötü hava koşullarına dair hiçbir uyarı vermiyordu. Aklım Eldon ve Ted arasında gidip geliyordu. Carly. Milo. Ted. Carly.

İki tepe arasındaki dar bir noktadan geçtim, bir Otomatik Geçit'ten geçtim ve Elvis'in frenlerini hafiflettim. Alışkanlığımın dışında, evimizin bulunduğu vadinin önümde açıldığı yerde durdum. Ev, ahır, birkaç müştemilat ve sürülmüş bahçe batıdaki bir tepenin altında uzanıyordu. Ekili bir yonca tarlası karargâhtan doğudaki tepelere doğru çayır boyunca uzanıyordu ve bir center pivot sulama fıskiyesi dinlenip yazı bekliyordu.

Fare avına çıkmış kırmızı kuyruklu bir şahin, evimizin önündeki çayırın üzerinde tembel daireler çizerek süzülüyordu. Onun özgürlüğünün bir kısmını içime çektim. Dün gecedен kalan kar tabakası bir hatıraydı ve yolun donmuş gölgeli toynak izlerinde sadece biraz kırağı kalmıştı. Güneş merkezin hemen doğusunda geziniyordu.

Bu manzarayı ilk kez dokuz yıl önce Ted'le üçüncü randevumda görmüştüm. Nebraska Üniversitesi'nden eve psikoloji lisansı ile dönmüştüm, yüksek lisans ve ötesini planlamadığınız sürece gerçekten işe yaramaz bir dereceydi. Okulu seviyordum ama beni nereye götüreceği konusunda heyecanlanamıyordum: bir şehir, bir ofis, başkasının programı, her gün topuklu ayakkabı ve elbise giymek. Hapishane.

Ted'i tanıyordum elbette. Bin kişilik bir kasabada herkesi tan. Ama benden altı yaş büyüktü ve Louise'in sınıfındaydı. Louise ondan hoşlanmıyordu, bu da ilgilenmem için yeterli bir sebepti.

İlkokul fantezim söndükten sonra Ted'i pek düşünmemiştim, ta ki yılbaşı gecesi hayatıma girene kadar. O ve Roxy son kez ayrılmışlardı - her yıl ya da daha fazla, sadece pratikte kalmak için ayrılırlardı. Ama bu sefer öyle görünüyordu. Roxy bir çiftlikte çalışmak için Colorado'ya taşınmıştı.

Ted zeki ve komik biriydi. Beni Frog Creek çevresindeki tepelerde ata bindirmeye bayılırdı. Ted'e neden bu kadar aşık olduğumu söyleyemem. Ama aşık oldum.

Onunlayken kendimi özel hissederdim. Onun tek ve biricik çocuğuydum. Her zaman yatağını, kıyafetlerini, yemeğini ve oyuncaklarını paylaşan görünmez ortanca çocuk olarak geçen bir ömürden sonra, başka birinin hayatının odak noktası olmak harika hissettiriyordu.

Virajı dönüp karargâha doğru devam ettim ve evin arkasına park etmek için yolu takip ettim. Robert gün doğarken inekleri kontrol etmek için buraya geldiyse, bu dört saatten fazla bir süredir kendi başlarına oldukları anlamına geliyordu. Yorgunluktan çökmeye hazır olabilirdim ama hanımlarımın durumunu görene kadar uyumayacaktım.

Elvis'ten çıktım ve eski Carhartt ahır montuma uzandım. Buzağılama alanı evimizin arkasındaki tepenin yarısında üç dönümlük bir alanı kaplıyordu. Aşınmış toprak bir patika, arka yürüyüş yolumuzdan geçip dik bir tırmanışla dikenli tel çitteki bir kapıya ulaşıyordu. Arazide en fazla elli baş inek bulunduruyordum, en kısa zamanda yavrulayacağını tahmin ettiğim inekler. Onları her iki saatte bir kontrol edebiliyordum. Yaygın bir bilgiye bağlıydım: Bir inek buzağılamaya başlamış ve iki saat içinde bitirmemişse, muhtemelen bir müdahaleye ihtiyacı vardı.

Tepeye doğru yürüdüm ve araziye girdim. Keskin hava, yeni beslenmiş saman, inek derisinin misk kokulu tozu ve günün çözülmesiyle olgunlaşmaya başlayan gübrenin kokusunu getiriyordu. Yumuşayan toprakta dolaşırken inekler bana pek dikkat etmiyor, yardımına ihtiyaç duyup duymadıklarını kontrol ediyorlardı. Robinler yumuşak sabah havasında baharı kutluyordu. İnekler Robert'ın daha önce onlara yedirdiği samanı çiğniyor, gıcırdayan dişleri ve oflayan nefesleri kuşların şarkısına ritim katıyordu. En azından burada huzur hüküm sürüyordu.

Hanımların bir bensiz idare edebileceklerini düşünerek eve doğru ilerledi. Bir BNSF kömür treninin düdüğü, on iki mil kuzeydeki otoyol boyunca uzanan raylardan süzülüyordu. Bazı sabahlar Frog Creek'in havası o kadar durgun ve büyülüydü ki, bu ses bu özel yerde olmak için uzun ve imkansız bir yolculuk yapmama neden oluyordu. Nasıl bir his olduğunu anlıyordum.

Arka basamakları çıktım, parmaklarımı ahşap kapı koluna doladım ve çekerek üstü kapalı verandaya süzüldüm. İki duvarda palto ve ceketlerle dolu yıpranmış mandallar sıralanmıştı. Boyası dökülmüş basit bir bank bir duvarı çevreliyordu; altında botlar, eski tenis ayakkabıları ve hatta uyumsuz parmak arası terliklerden oluşan bir koleksiyon vardı. Paltomu ve gübre kabuğu bağlamış botlarımı çıkardım, yolumdan çektim ve arka kapıya doğru yürüdüm.

Güneşli mutfağa girdim ve eski muşamba üzerinde kaydım. Buzdolabına kadar gelebildim ama sonra . Erkek ve kız kardeşlerimin çoğunun gerçek, yetişkin buzdolapları var. Çıplak ayaklı bir çocuktan daha uzun olanlardan. İki kapılı, rafli, çekmeceli ve hatta ayrı bir dondurucu bölmesi olan modern bir cihaz. Buzdolabımın *Lucy'yi Seviyorum*'un mutfağındaki modelle aynı olduğundan *emindim*. Üst kısma yerleştirilmiş dondurucuyu kullanamıyordum çünkü çok çabuk buz tutuyordu.

Mutfaktan sıvıştım. Bitmemiş bodrum katını saymazsak, ev muhtemelen ev sahiplerinin standartlarına göre genişti. Çoğu insan burayı sıkıcı ve dar bulsa da ben bin metre karelik alanın tamamını seviyordum.

Sessizlik beni neredeyse eziyordu. Carly'nin sinir bozucu rap müziğinin Ted'in yumurtalarımızın bittiğine dair yakınmalarıyla yarıştığı daha dün müydü? Carly planları hakkında ne demişti? Pek sabah insanı sayılmazdı. Ama her zamankinden daha huysuz görünüyordu. Kahvaltıyı reddetti, sütü kartondan içerek bitirdi ve buzdolabına geri koydu. "Görüşürüz" diyerek arka kapıdan çıktı. Ted de çok gerisinde kalmamıştı. O zaman huzur bulduğum için mutlu olmuştum.

Carly'ye sevdiği birini daha kaybettiğini nasıl söyleyecektim?

Yukarıdan gelen bir gıcırta içimde bir zonklama yarattı. Yemek odasından geçip yatak odası ve banyoya giden kısa koridora çıktım. Çatı katının kapısını kırarak açtım. "Carly?"

"Evet," diye başırarak karşılık verdi.

Soğuk bir rahatlama hissettim. "Evde olduğunu bilmiyordum." Katlanmış çamaşırlarını, kitaplarını, ayakkabılarını ve evin geri kalanından temizlediğim diğer eşyaları yığdığım dik merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım. "Kamyonetiniz nerede?"

Başı merdivenlerin tepesinde belirdi, uzun sarı saçları yüzüne dökölüyordu. şiş gözleri ve kırmızı burnu boğuk sesiyle eşleşiyordu. "Yakıt tanklarının yanında. Bir saniye. Hemen geliyorum."

O biliyordu. Ona söylemekten korkuyordum ama bu işi başkasına edemezdim. Ne demişlerdi? şimdi ne diyecektim? Geri çekildim ve ön kapının yanında onu bekledim, ahırın uzak tarafını, yakıt depolarını görebilmek için zorlandım.

Çatı katının kapısı tıkırdayarak kapandı ve Carly sırt çantasının altında omuzları çökmüş, elleri kot pantolonunun ceplerine gömülmüş bir halde koridordan çıktı. "Hey."

Oturma odasında, dolaptan dönüştürdüğümüz ofis ile kanepenin arasında durdum. Kollarımı uzattım ve o da kollarıma doğru yürüdü. Ama ağlaması bitmiş ve dokunuşumdan sabırsızlanmış gibiydi. Çabucak doğruldu.

"Çok üzđünüm Bird," dedim.

Gözleri doldu ama yaşlar yerinde kaldı. "Evet. Berbat bir şey." Başımın üstünden pencereden dışarı baktı.

Dışarıya hızlı bir bakış attım, sonra tekrar ona döndüm. "Biri kamyonetinizi mi dolduruyor?"

Bakışları yere, duvara kaydı ve içini çekerek cevap verdi: "Evet. Danny."

Danny Hayward. Bazen erkek arkadaşı. Geçen bahardan beri olmasa da. şaşkınlığımı ya da hayal kırıklığımı gizlemek için fazla çaba sarf etmedim. "Sana söyleyen o mu?"

Kaşlarını çattı. "Dün gece beni şehirden aradı ve ben de onu almaya gittim."

"Ve bütün gece dışarıda mı kaldın?" Söylemek istediğim bu değildi ama burada olup ona anlatamadığım için ne kadar üzgün olduğumu gösterecek kelimeleri bulamıyordum. Olanlar için üzgünüm.

Carly'nin tatlı yüzü savunmada sertleşti. Çoğu kişi Carly'nin İsveçli sarışın, mavi gözlü güzelliğiyle Edwards'lara benzediğini söylerdi. Ama zeki, ateşli gözlerine bir bakış onu bir Tilki, daha doğrusu en büyük kız kardeşim Glenda'nın kızı olarak damgaladı. "ihtiyacımız vardı."

Rope ve Nat'in torunu ve vasisi olarak Danny Bar J'de yaşıyordu. Eldon'la da ilgilenirdi. Ama Danny sağlam bir arkadaş değildi. "Tamam. Artık evdeyim. Belki Danny kamyonetini eve bırakır, biz de sonra alırız."

Sırt çantasının yerini değiştirdi ve gözleri önce ofise, sonra da bana kaydı. "Danny büyükbabası için çok üzgün ve eve gitmek istemiyor."

"Eminim üzgündür ama ya sen? Eldon senin büyükbabandı. Ayrıca, Rope ve Nat'le birlikte olmak onun için en iyisi olabilir." Ne saçma bir gerekçe. Ama Carly benimle ya da Tilkiler'in geri kalanıyla birlikte olmalıydı. Daha önce başını belaya sokmuş bir çocukla değil.

Yüzü fırtınadaki bir pencere gibi kapandı. "Bir arkadaşla ihtiyacı var, tamam mı?"

"Ve sahip olduğu tek arkadaş sen misin?" Lanet olsun. Ona hiç yardımcı olmuyordum.

Kızgınlıkla bir kalça çıkardı. "Hayır. Ama ben en iyisiyim."

Danny, Carly'nin on yaşındaki Ford'unu evin önüne çekti ve kornaya bastı. Brian dört yıl önce öldüğünde siyah F-150 ona miras kalmıştı. Kenarlarının çamurla kaplanmasına ya da içine toz girmesine nadiren izin verirdi. Onun için benzinle çalışan bir tapınaktı.

Carly sert olmak için çok çabaladı. İçimi çektim. "Herkes için güçlü olmak zorunda ."

Kaşlarını çattı, sonra pencereden pikaba baktı. Danny alnını direksiyona dayamış, kirli bir çamaşır yığını gibi gevşek görünüyordu. "Danny." Durakladı. "O kadar güçlü değil."

Hem fiziksel olarak hem de konuşurken ona alan açmak için biraz geri çekildim. "Ne planlıyorsun?"

Cesur bir genç adam olan Danny bu kez kornayı biraz daha uzun süre basılı tuttu.

Etrafımdan dolandı ve bir elini ön kapı koluna koydu. "Okula gidiyoruz. Arkadaşlarımızla birlikte olacağız."

Görünüşe göre beklemekten yorulmuş olan Danny kamyonetten indi. Nat gibi çelimsiz ya da Rope gibi sırick gibi görünmek yerine Danny bir gergedanı andırıyordu. Bir gergedan kadar da çekiciliği ve zekâsı vardı. Kir rengi saçları her zaman yıkanması gerekiyormuş gibi görünürdü ve tişörtlerinde lekeler vardı. Verandanın basamaklarını hızla çıktı ve ön kapıyı açarak beni görmeden önce, "Hadi," diye bağırdı.

Pencerenin önünde durduğumu fark ettiğinde rengi soldu ve ağzı gevşedi. Kırmızı çerçeveli ve damarlı gözleri gözyaşlarına tanıklık ediyordu.

Çocuğa biraz sempati göstermeliydim ama asıl endişem Carly'ydi. "Sen okula git. Ben Carly'yi getiririm."

Gözleri benden Carly'ye kaydı. Sesine bir sızlanma karıştı. "Benimle geleceğini düşünmüştüm."

Carly'nin ifadesi kuşaklar arası çitleri kaldırdı; bir tarafta Danny'yi savunmak için kılıcını kaldırmış olan o, diğer tarafta ise elinde silahı olmayan ben duruyorduk. "Arkadaşlarımla birlikte olmak istiyorum. Bunu anlamıyor musun?"

Eminim öyledir. "Tamam. Milo Ferguson önce seninle konuşmak istiyor, sonra seni okula götüreceğim."

Danny hızlı bir nefes aldı. Elbette, doğal olarak kanundan korkuyordu.

Carly çenesini uzattı. "Ne istiyormuş?"

Bir kedi ılık attı ve oraplarımdan fırladım. Telefonum olduğunu fark edene kadar kalbim kaburgalarıma çarptı. Carly zil sesini değiştirmeye bayılırdı. Geçen hafta bir bebek ağlamasıydı. Ondan önce de berbat bir rap şarkısı. Ona kaşlarını attım ve ağzında bir gülümseme belirdi ama keder onu bastırdı. Gömleğimin cebinden telefonumu çıkardım.

"Kate Conner?" diye sordu bir erkek sesi. "Ben Glenn Baxter."

Beklediğim gibi değildi. Carly'ye elimi kaldırıp bir saniye bekle işareti yaptım.

"Anladığım kadarıyla Carly Edwards'ın vasisi sizsiniz," diye devam etti ses.

"Bu doğru." Gerçekten de dünyanın en zengin adamlarından biriyle mi konuşuyordum? Glenn Baxter'ı televizyonda gördüğüm birkaç görüntüden hayal etmiştim. Sırık gibi bir yapısı ve günlerini masa başında geçiren birinin solgun ten rengi vardı. Koyu renk saçları ve ince şakaklarında tuz damlaları vardı. Muhtemelen kırklı yaşların ortalarındaydı.

"ncelikle Eldon Edwards'ın ölümü için başsağlığı diliyorum."

Cinayet. Eldon'ın cinayeti. Ted'in yaralanması. Gerçeklik, zayıf duvarımı aşmakla tehdit ediyordu. "Teşekkür ." şimdi Carly'ye bir parmağımı kaldırdım ve dinlemek zorunda kalmamaları için mutfağa doğru ilerledim.

Sanki bir cenaze salonundaymış gibi boğazını temizledi. "Eldon ve benim Bar J'nin satışı için bir anlaşma yaptığımızı biliyorsunuzdur."

Ölülere duyduğu saygı sadece iş konuşmak için bir yol yarattı. Annem onun bir Doğu Yakalı olduğu konusunda haklı olabilirdi... yani, söylediği şey. "Hayır. Bunu bilmiyordum."

Sesinden yağ damlıyordu. "Sorun şu ki, anlaşmayı imzalamadan önce vefat etti."

"" kulağa "ldrld "den çok daha iyi geliyor.

sadece biraz daha misafirperverdim. "Yeğenim sevdiği birini kaybetti. Hepimiz saygıdeğer bir yakınımızı kaybettik.

Topluluğumuzun bir üyesi. Sizin için ne yapabilirim Bay Baxter?"

Yine o kederli ses alüminyum folyoyu ısıtıyormuş gibi hissettirdi. "Bar J'nin satışını Carly Edwards ile sonuçlandırmak istiyorum. Anladığım kadarıyla Eldon'ın hayatta kalan tek varisi o. Beş milyon dolar yeğeninize iyi bir gelecek sağlamak için uzun bir yol kat edecektir."

Eldon bu fiyata mı karar vermişti? Eğer "söyledikleri" gibi yüz bin dönüm arazisi varsa, beş milyon piyasa değerinin yaklaşık onda biri . Namuslu Bay Baxter, Carly'yi dolandırmayı planlıyormuş gibi görünüyordu. "Eldon'ın satmak istediğine ikna olmadım. En azından bu fiyata."

"Oh, inanın bana, Eldon da aynı fikirdeydi. Yapabiliyorken kaçmak için iyi bir nedeni vardı." İkinci el araba satıcılarının savurduğu tehditlere benziyordu: *Bu güzellikle ilgilenen üç kişi var. Şu anda kredilerini kontrol ettiriyorlar.*

"Carly'ye aradığını söylerim."

Sesi telefonumdan sekiz cılız bacak üzerinde sürünerek çıktı. "Büyükbabası bana çiftlikte çalışmanın genç bir kıza göre bir hayat olmadığını söyledi."

Bu bir yalanın bakırımsı tadına sahipti. Carly hafta sonlarının büyük bir bölümünü Bar J'de geçiriyordu. Eldon'la birlikte sığırları çalıştırmayı seviyordu. Haftanın beş günü okula gitmek zorunda olmasaydı Carly muhtemelen tam zamanlı olarak Bar J'de yaşıyor olurdu.

"Bunu için teşekkür ederim."

Baxter'ın tatlı sözlerinin altında bir hayal kırıklığı yatıyordu. "Elbette. Umarım Carly'yle konuşmama izin verirsiniz de Eldon'ın son arzularını iyi niyetle yerine getirmeyi düşünebilir."

Babamın onaylayacağı güzel bir şey söyledim ve bağlantımızı kopardım. Bir an durdum. Eldon gerçekten Bar J'yi satmış olabilir miydi?

Oturma odasına döndüm. Ön kapı açık duruyor, sabahın serin havasını içeri alıyordu. Danny ve Carly rölantide çalışan pikaba yöneldi.

Muhtemelen onunla sonra görüşeceğini . Ancak o sürücü tarafına tırmanırken Danny yolcu kapısına koştu.

Verandaya çıktım. "Carly! Bekle!"

O yapmadı. Danny daha kapısını kapatmadan lastiklerinden çakıllar fışkırdı.

Carly virajı dönerken tozlar yükseldi ve Otomatik Kapı'nın üzerinden geçerek boşluğun arasında kayboldu. Dönüp içeri girmeden önce parmaklarım soğuktan karıncalandı.

* * *

Çikolatalı kurabiyelerin kokusuyla uyandım, beni mutfağa çekmesi gereken bir şeydi. Onun yerine tuvalete koşup kusmak istedim. Saat bana dört saattir uyuduğumu söylüyordu. Yuvarlandım ve komodinden telefonumu aldım. Ted şerif olduğu ve ben de bazen sevkiyat görevini üstlendiğim için Broken Butte Devlet Hastanesi'nin numarası telefonuma programlanmıştı. Bana Ted'in durumunun stabil olduğunu ve henüz bilincinin yerine gelmediğini söylediler.

Tekrar sırt üstü uzandım ve bir süre tavana baktım.

, Carly.

O ve Danny gittikten sonra oturma odasında durmuştum. Belki de arkadaşlarıyla birlikte olması onun için daha iyi olurdu. Gençler genellikle ebeveynlerinden ya da benim gibi üzücü bir vekil anneden çok birbirlerine yaslanırlardı.

Yine de kimse onu benden daha fazla sevemezdi. Bu yeni trajediyle kendi yöntemleriyle başa çıkabileceğine olan güvenim, ona yardım etme arzumla savaştı. Beni isterse arardı. Bu yeterli değildi ama başka ne yapabilirdim ki?

Kozamdan çıktım ve temiz iç çamaşırı almak için şifonyere doğru yürüdüm.

Louise kapı aralığında, "Oh, güzel, uyanmışsın," dedi.

Sıçradım ve dönüp ablamın bana doğru ilerlediğini görmeden önce bir çığlık attım. Anne kotu ve süslü sweatshirt'ünü giymiş, göğüsleri, göbeği ve uzanmış kollarıyla. "Louise, ne-"

"Bu sabah çocukları okula bıraktım ve Ted'e olanları duydum. Hemen dışarı çıktım ama sen uyuyordun. Oh, tatlım, üzgünüm. O nasıl?"

Geri ama yeterince hızlı değil.

Louise beni boğucu bir kucaklamanın içine çekti. "Ah, seni zavallı şey. Annemle babamın haberi var mı?"

Kendimi ayırdım. "Evet."

"Sempatik olduklarını sanmıyorum." Onaylamaz bir tavırla kollarını kavuşturdu. "Ben de bu yüzden buradayım. Böyle bir zamanda ailenin bir araya gelmesi gerekir."

Ya da değil.

"O kadar uzun süre uyudun ki şimdi çocukları almam gerekiyor. Ama istersen tekrar gelebiliriz."

Çocukları buraya gönderip kendini evde bırakmak daha cazipti. "Hayır. Yine de teşekkürler." Kıyafetlerimi çekiştirmeye başladım. Dört kız kardeşle tek bir yatak odasına ve kapısı olmayan bir banyoya sıkışarak büyürseniz, saklayacak hiçbir şeyiniz olmaz.

Louise felaket yüzünü takındı. "Pete aşkına. Hiç bakkaliyeniz yok. Carly'nin doğru büyümesi için beslenmeye ihtiyacı var."

Tüm kardeşlerimin Carly'nin beslenme sağlığı için endişelenmesi ne kadar hoş. Yeni bir kot pantolon ve temiz bir flanel gömlek tercih ederek giyinmeye devam ettim.

"Tanrı'ya şükürler olsun ki dışarı çıkmadan önce Dutch'a uğradım. nefis bir şeyler yaptım."

Tabii ki. Louise için Dutch's Grocery bir eczane gibiydi. "Carly haberi nasıl karşıladı?" Louise sordu.

Şifonyerin üstünde bir saç lastiği aradım. Kaçınılmaz olandan kaçınmak için faydasız bir çabayla aynaya heceler mırıldandım.

Louise kanmadı. "Ona söylemedin, değil mi?"

"O biliyor." Şifonyerin çekmecesini açtım, sonra .

"Nerede o?" Louise'in sesi yükseldi.

Atkuyruğu tutucum olmamasına rağmen saçlarıma büyük bir konsantrasyon göstererek düzelttim.

Nefes nefese kaldı. "Nerede olduğunu bilmiyorsun."

Aynadan ayrıldım ve kapıdan yavaşça salona çıktım. Carly'nin gitmesine izin vermemeliydim. Yakında onu domuz bağıyla bağlamam ve Milo'yu görmeye sürüklemem gerekecekti. "Arkadaşlarıyla birlikte."

Louise şifonyeri tokatladı. Falsetto bir sesle, "Bırak Kate onun koruyucusu olsun. Onu en iyi o anlar."

Aslında anladım. Carly'yi en iyi ben anlarım. Ama bu pek bir şey ifade etmiyordu.

Louise beni yatak odasından kovaladı. "Çocuk yetiştirmek hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Anne ve baba gibi davranıyorsun. Çocukların istediklerini yapmalarına izin veriyor, onlara asla sınır ve disiplin tanıımıyorsun."

Ted'in yeniden seçilmesi için yapılan kampanya afişleri yemek masasının üzerine saçılmıştı. Onları topladım ve istifledim.

TED CONNER GRAND

COUNTY ŞERİFİNE OY

VERİN

GÜVENİLİR VE DENEYİMLİ

Bu posterleri Hodgekiss'e ve Grand County'ye yayılmış diğer dört küçük kasabaya dikmek istiyordum. Ön seçimlere sadece iki hafta vardı. Görevdeki Ted'in kazanması gerekiyordu, özellikle de Fox klanının ağırlığı arkasındayken. Tabii bu Milo'nun Ted'i cinayetle suçlamayı planlamasından önceydi. Dahlia tabelalara bir servet harcamıştı ve onları yerleştirmem için ısrar etti, çünkü ben

bahçeli ve dükkanlı insanların oranının yüksek olmasıyla ilişkiliydi.

Louise beni mutfağa kadar kovaladı. Konuşması hız kazandı. "Tıpkı anaokulunda diğer çocukların o aptal doldurulmuş tukan yüzünden onunla dalga geçtikleri zamanki gibi."

Carly doğduğunda ona vermiştim ve onu hemen sevmişti. Onu her yere yanında taşıdı, onunla konuştu, onu besledi ve temizledi. Carly ona Birdy Bird adını vermişti.

Bildiğim kadarıyla Birdy Bird çatı katında Carly'nin yatağında yaşıyordu.

Louise'in konuşması beynime küçük çekiçler gibi indi. Ama bir dedikodu avcısı olarak faydalı olabilirdi. Neyse ki Louise bilgilerini biriktirmiyordu. "Sence kim Eldon'ın ölmesini istiyor olabilir?" diye sordum.

Bir aksilik olmadan vites değiştirdi. "Milo Ferguson'un olanları araştırdığını duydum." Louise tezgâhtan bir tabak kurabiye aldı ve masanın üzerine koydu. Annemle babama kurabiye bırakmıştı, Milo da onları yemişti, şimdi de buraya getiriyordu. Gittiği her yere bıraktığı sevgi tezekleri gibiydiler.

Kurabiyelerin tüm çekiciliği bir günlük yol leşine benziyordu. Diyeteye yardımcı olarak duygusal karışıklık etkili olabilirdi ama sağlıklı olamazdı.

Louise kendine bir kurabiye aldı. Erimiş çikolata yenilebilir bir güzellik işareti gibi üst dudağına bulaştı. Sesini alçalttı, neredeyse bir fısıltıya kadar. "Sence bunu kim yaptı?"

Ted değil. Carly de değil. Saçlarımı yüzümden ayırdım ve cebimde bir atkuyruğu tutacağı aradım. "Belki bir hırsızdır."

Bir elini salladı ve diğer eliyle başka bir kurabiyeye uzandı. "Eldon'ın çalacak bir şeyi yoktu."

Glenda bana Eldon'ın çiftlikte bir yerlerde bir tekne dolusu para sakladığını söyledi. Bankalara tam olarak güvenmeyen tek eski toprak o .

"Başka ne ki?"

Louise tahmin edilebileceği gibi dedikoduya ısındı. "Cinayetin her zaman aşk ya da para için işlendiğini söylerler. Peki para değilse, ya aşk? Her zaman May Keller'ın Eldon'a karşı bir şeyler hissettiğini düşünmüşümdür."

"May Keller?" Kadın topraktan altı gün daha yaşlıydı ve bu sürenin çoğunda dul kalmıştı.

Louise'in alnında kırışıklıklar belirdi. "Ya da belki Eldon, Aileen Carson'la ilişkisini sürdürüyordu ve Jack bunu . Ürkütücü bir adam. Eldon'ı hiç düşünmeden vurabilirdi."

"Jack ürkütücü değil. Sadece sessizdir." Mutfaktaki ıvır zıvır çekmecesini karıştırdım ve bir at kuyruğu tutacağı buldum. "Ayrıca, neden Aileen ve Eldon'ın bir ilişkisi olduğunu düşünüyorsun?"

Louise eğildi. "bakışları öyle."

Oh, kardeşim. Yabani dalgalarımı düzelttim ve lastiğin içinden geçirdim. "İnekleri kontrol etmeliyim." Ve gidip Carly'yi bulmalı, hastaneye gidip Ted'i görmeli, Eldon'ı kimin öldürdüğünü bulmalı ve böylece Milo'nun geri çekilmesini sağlamalı ve bu arada yılın en yoğun zamanında Frog Creek'i çalışır durumda tutmalıydım.

Babamın dediği gibi, bir tırmanıcı için tepe yok.

6

En iyi ineklerimden biri arazinin kuzeybatı köşesinde tek başına duruyordu, kuyruğu kıvrılmıştı. Bu doğuma başladığının kesin bir işaretiydi. Uzun bir süre ona ve sonunda kendi başına iyi olacağına karar verdim. Bu onun altıncı yavrusu olacaktı ve onunla daha önce hiç sorun yaşamamıştım. Bu kadar çok şey gidebilecekken onu şimdi bırakmak içimi burktu.

Ben onu terk etmeyi düşünürken, Louise Suburban'ına binmiş ve yola çıkmıştı. İç organlarım birbirine bağlanmış, bükülmüş ve Daha dün buzağılama mevsiminin uzamasından zihinsel olarak yakınmış ve yılın bu yoğun döneminin sona ermesini dilemiştim. Beni neyin beklediğini bilseydim, düzenli aşırı çalışmanın yorgunluğuna sarılırdım.

Her şey . Elvis'e tırmandım ve Louise'in arkasından onu işaret ettim.

Carly'yi kontrol etmem ve bir şekilde Milo'yla konuşmasını sağlamam gerekiyordu.

Yirmi dakika sonra Elvis, şimdi sabah hareketliliğiyle dolup taşan Hodgekiss'ten vızıldayarak geçti. Tamam, belki "hareketlilik" cömertçe bir ifadeydi ama Long Branch'ın önünde birkaç kıyafet vardı ve Ana Cadde'deki park yerlerinin çoğu doluydu.

Batı yakasından çıkarken Rope Hayward'ın pikabının kasabaya doğru ilerlediğini görünce şaşırdım. Rope, Bar J'den çıkmaya cesaret edemedi.

ve bugün kasabaya gelmesi onu dedikodu avcılarına maruz bırakacaktı. Belki Eldon'ın ölümüyle ilgili bir işi vardı.

Grand County Consolidated Lisesi kasabanın batısında birkaç dönümlük bir araziye kurulmuştu. Okul, kasabadan bir saat ya da daha uzakta yaşayan öğrencileri otobüsle taşımayı göze alamadığından, çoğu çocuk kendi arabasıyla geliyordu. Araziyi eski arabalar dolduruyordu ve Elvis de tam onlara uyuyordu.

Arabayı park ettim ve hızla okula gidip halı kaplı lobiye girdim. Louise'in sınıfı bu binadan mezun olan ilk sınıftı, bu yüzden adliye binasına ya da şehir merkezindeki çoğu işyerine kıyasla burası yeni gibiydi. Her gün pişmiş ıspanak servis etmiyorlardı, öyleyse okul neden hep böyle kokuyordu? Kafeteryadaki hanımların neredeyse her gün hazırladığı ekmeğin harika kokusu her şeyin üzerinde de midem bulanıyordu.

Mary Ellen Butterbaugh ofis penceresine yaklaştığımı görünce masasından kalktı. Kasabanın en zeki ve kültürlü kişisiydi, zamanın başlangıcından beri okul sekreterliği yapıyordu. "Buraya kadar gelmene gerek yoktu. Carly'nin neden burada olmadığını biliyorum."

Kahretsın. Sınıfta olmasını beklemiyordum ama onu takip etmek zorunda kalmamak güzel olurdu.

"Teşekkürler," dedim. Sonra, umutsuzca sordum, "Danny Hayward'ın bugün burada değil, değil mi?"

Mary Ellen ilgiyle bir kaşını oynattı. "Ah, canım." Mary Ellen iyi bir yumurtaydı. Her şeyi bilir ve kendi bildiğini okurdu. Carly'nin Danny'yle birlikte olmaması gerektiğini bilecek kadar anlayışlıydı ama akıllıca davranarak hiçbir zaman bir gencin fikrini değiştirmeye çalışmadı.

"Bugün dışarıda başka kimse var mı?"

Başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Sadece ikisi."

Bu hiç hoşuma gitmedi.

Otoparktan Elvis'e doğru geçerken paltomun fermuarını çektim. Güneş pırıl pırıl parlıyordu ama ısı konusunda cimri davranıyordu. Tipik bir nisan ayı.

hileler ve çelişkiler.

Rope Hayward'ı düşünerek kasabaya geri döndüm. Eldon'ın çiftlik kahyası olarak kimin gelip gittiğini ve Eldon'a kimin göz koymuş olabileceğini biliyordu. Danny'nin vasisi olarak da çocukların nereye gittiğini biliyor olabilirdi. Ana Cadde'ye döndüm ve postanenin önündeki Bar J yanında bir park yeri buldum. Rope elinde bir avuç mektupla dışarı çıktı, yüzü gölgeli yarıklerle kaplıydı, kaşları atık ve gözleri kısıktı. Solmuş Wranglers pantolonu kemikli kalçalarından sarkıyordu ve ekose Western gömleğinin üzerine palto giymemişti.

Yavaş yürüyor gibi görünüyordu, ama o uzun bacaklar Bu yüzden onu durdurmak için Elvis'ten kaçmak zorunda kaldım. Penceresine çoktan pikabın içine tırmanmış ve motoru gmbrdetmeye başlamıştı.

Derinleşen kaşları çenesi ve yanakları boyunca bir dizi Büyük Kanyon oluşturdu. Camı indirdi ama bir şey söylemedi. "Nasıl gidiyor?"

Anlamsız küçük kelimelerle başlamak istememiştim. ama gözlerinin karanlığı beni korkutuyordu.

Benimle anlamsız bir oyun oynamayacaktı. "Neye ihtiyacın var?"

Sosyal beceriler Rope'un güçlü yanı değildi, bu yüzden doğrudan yolu seçtim. "Danny'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

Boğazının arkasından hırladı, tam bir kuduz köpek sesi değildi ama belki de sinirli bir kedinin sesiydi. "Okulda olduğunu tahmin ediyorum. Değilse de bir şey diyemem."

Ve insanlar beni bağımsız ebeveynlikle suçladı. "Peki ya Nat? O bilir mi?"

Dümdüz önüne baktı ve parmakları direksiyonu o kadar sert sıktı ki eklemleri beyazladı. "Bilemiyorum."

Tekrar denedim. "Carly ile Eldon hakkında konuşma fırsatım olmadı ve sanırım Danny ile birlikte. Onu gerçekten görmem gerek."

Dudakları zar zor . "Bunun beni sanmıyorum."

Eldon'ın öldürölmesi doğal olarak Rope için zor olacaktı, ama benim sempatiim ancak bu kadar derindi. "Danny bu sabah Frog Creek'teydi ve oldukça üzgün görünüyordu. Eldon'ın ölümünü atlatmak için yardıma ihtiyaçları olabileceğini düşündüm."

Başını yavaşça bana doğru çevirdi. "Çiftliğe geri dönmeliyim."

"Anlıyorum. Nat'i arayacağım."

Çenesi irkildi ve hırıltısı sert kelimeler olarak çıktı. "Onlara biraz zaman ver, iyi olacaklar." Vites kolunu iterek Sürüşe geçirdi.

Pencereden içeri uzandım ve elimi koluna koydum. "I Carly ile gerçekten temasa geçmem gerekiyor. Milo Ferguson ona Eldon hakkında sorular sormak istiyor."

Gözlerini kapattı. "Eldon'ı onun vurduğunu mu düşünüyor?"

"Hayır! Tabii ki hayır. Sadece onunla konuşmak istiyor." Konuya burnumu soktum. "Eldon'a karşı kin besleyen birini düşünebiliyor musun?"

Gözlerini yeniden açtı ve benimkilere kilitledi. "Yapabilirim." O ayağını gaza bastı ve geriye doğru sarsıldı.

"Bekle!" İtirazım lastiklerin gıcirtısı arasında kayboldu. Milo'yu arayıp Rope'la konuşmasını sağlayabilirdim ama tahminimce bu pek işe yaramayacaktı. Belki Rope'tan daha fazlasını öğrenemezdim ama Nat'in benimle konuşmasını sağlayabilirdim.

Rope motoru çalıştırdı ve otoyola döndü. Ben de onu takip ederek kaldırımdan Long Branch'a doğru yürüdüm. Telefonumu çıkardım ve saati kontrol ettim. Broken Butte'a gitmem ve Ted'i görmem gerekiyordu. Öncelikler içimde savaşıyordu. Ted'e Eldon'ın katilini bularak, onun uyuyan yüzüne bakmaktan daha fazla yardım edebilirdim.

Rope'un Eldon'ın ölmesini isteyenler hakkındaki yorumu merakımı uyandırdı. Twyla Teyze'nin ekleyeceği ilginç bir şeyler olabilir.

Cam kapıyı iterek Long Branch'ın girişine girdim. Yaklaşık iki eski zaman telefon kulübesi büyüklüğündeki antre, restorani bar bölümünden ayırıyordu, ancak bu

çok fark vardı. Reşit olmayanlar da dahil olmak üzere herkes her iki tarafta da yiyip içebilirdi. Restorana daldım.

Burası kızartma yağı ve bayat bira gibi kokuyordu, bu da duraklamama ve mide bulantımı bastırmama yetti. Beni beslenmemden alıkoyan pek bir şey yoktu ama görünüşe göre, vurulan ve cinayetle suçlanan bir kocaya sahip olmak beni yeni bir bölgeye sokmuştu. Belki Eldon'ın gerçek katilini bulduğumda mide bulantım azalırdı. Teşekkürler, Psych 101.

Bina kabaca ikiye bölünmüştü. Long Branch'ın bar kısmı restoranın iki katı yer kaplıyordu çünkü mutfak ve restoran diğer tarafı paylaşıyordu. Uzun, dar yemek salonunu, otoyola bakan pencereler boyunca bir düzine kırmızı kalıplanmış plastik kabin çevreliyordu. Mutfağa açılan kapı, çatal bıçak takımı istasyonu, içecek dağıtıcısı ve diğer servis ekipmanları karşı duvarı kaplıyor, kapıdan odanın sonuna kadar yaklaşık altı metre genişliğinde bir yürüyüş yoluna izin veriyordu.

Kabinlerin çoğu boştu, çünkü saat ikiye yaklaşıyordu. ve Sandhills'deki akşam yemeği öğlen geldi. Her zaman. Akşam yemeği saat beşten yediye kadar sürebilirdi. Kahvaltı çok geç bir saat olan yedide biterdi. Bu da öğleden sonraları ve sabahları kahve içmeye ayırırdı. Bugün, iki grup kır saçlı ayrı kabinlerde oturuyordu.

Twyla Teyze mutfakta duruyordu. Sunucuların penceresinden yukarı baktı ve el salladı. Çakıllı sesiyle, "Nasılsın tatlım?" diye bağırdı.

Restoranın bağırmamak için pencereye doğru eğildim. "Bir dakikan var mı?"

Normal bir seviyede konuşmak için rafın etrafına geldi. "Keşke yapsaydım. Bulaşık makinesi bozuldu ve Bud'a tamir ettiriyorum. Eğer küfretmek için hazırda beklemezsem, yeni garsona hırlamaya başlayabilir ve o da işi bırakır ve ben de başka bir aptal işe alana kadar garsonluk yapmak zorunda kalırım."

Bazı şeyler hiç değişmedi.

"Kate," diye seslendi Twyla'ninkini sigara izi skalasında geçen bir ses. May Keller, güneşte kurumaya bırakılmış ıslak ipe benzeyen sertleşmiş küçük bir kadın, karşımdaki kabinlerden birinde oturuyordu. "Eldon hakkında ne duydun?"

Onun masasına doğru yürüdüm. May Keller'ın çiftliği Bar J'ye komşuydu. Methuselah ile anaokulu hikâyelerini değiş tokuş edecek kadar yaşlıydı. "Nasılsın, May?"

May kıkırdadı ve ardından gürültülü bir sigara öksürüğüyle devam etti. "Daha iyiydim tatlım. Bu yaşta arkadaşlarımla ölmesine alışacağımı sanırsın. Ama sana söylemeliyim ki Eldon'ın ölümü beni çok etkiledi. Çiftlikte tek kalmaya dayanamadım, bu yüzden kasabaya alışverişe ve Twyla'nın en iyi yemeklerinden birini yemeye geldim." Üzerine yapış yapış krema ve tarçın yapışmış bir tabağı itti.

Kemikli eli bileğime dolandı ve beni yanına oturmam için çekti. "Ted ve o sürtük hakkında olanları duydum."

Eğer NASA Grand County'deki dedikodu hızını taklit edebilseydi, Ay'a üç saatte ulaşabilirlerdi. Sorun, mesajın çarpıtılabilmesiydi. Şimdi olduğu gibi. Serseri göndermesini anlamamıştım ama Roxy ile ilgili bir şey olduğunu düşündüm. Ted Bar J'de olduğundan, Roxy de orada yaşadığından ve Ted ile Roxy lisede sevgili olduklarından, dilbazlar bir ilişki yaşadıkları sonucuna varacaklardı. Ya da May'in oksijenden yoksun beyni böyle .

May masaya bir yumruk vurdu. "Erkekler çok aptal olabiliyor. Kocam bir keresinde benimle bunu denedi ve ben de onun arabasını tamir ettim. O zamandan beri kalıcı bir ilişki kurmaya zahmet etmedi." Bana göz kırptı. "Bu arada eğlenmeyeceğim anlamına gelmiyor."

"Onlar" May'in kocasının gizemli bir şekilde ortadan kaybolduğunu ve bir daha Grand County'de görünmediğini söylediler. Belki de May onu öldürmüştür,

Söylentiye göre, Eldon sevgisine karşılık vermeyince ona da aynısını yapmıştı. Ben buna inanmadım.

May tiksintiyle homurdandı. "Etrafta çok fazla var gibi görünüyor. Aileen Carson'ı duydun mu?"

Bu, dedikodunun hızını yavaşlatmak için bir fırsattı. "Twyla Teyze en iyi ruloları yapar."

May elimi okşadı. "O aptalın seni üzmesine izin verme. Zaten her zaman onun için fazla iyi olduğunu düşünmüşümdür."

Teşekkür mü ?

Bu konuyu kapatmış gibi görünüyordu ve başka bir konuya atladı. "En azından Eldon'ın gitmesiyle Glenn Baxter başımdan gitmiş olacak." May hayatı boyunca sigara içmiş ve akciğer kapasitesi azalmış biriydi. Bütün o tütünün onu sadece buruşturmakla kalmadığını, aynı zamanda zekâsının bir kısmını da emdiğini düşünmüştüm.

"Seni rahatsız mı ediyor?"

Tekrar öksürdü. Bu derin hırıltı kendi ölümlülüğü için iyiye işaret değildi. "Kuzeyde hepimize çene çalıyor. İlk başta şeker ve tatlıydı, çılgın bufalo planı için bize bolca para teklif etti. Sonra bizi tehdit etti."

"Ne demek istiyorsun?"

Çatalıyla oynuyordu, muhtemelen canı sigara çekiyordu. "Önce Eldon'un satmayı kabul ettiğini ve onlara katılmazsam çitlerimi yıkacak bufalolar tarafından kuşatılacağımı söyledi." Elini masaya vurdu. "Ama Eldon'un satmayacağını çok iyi biliyordum. Sonra Baxter - o zorlukla fısıldanan suçlu sesiyle- sağlığımın pek iyi olmadığını ve işlerimin olduğunu umduğunu söyledi."

Kazara beni bıçaklamadan önce çatalı elimden almak istedim. "Neden böyle söyledi ki?"

Yine kıkırdadı/öksürdü/guruldadı. "Tatlım, beni korkutmaya çalışıyordu. Toprağımı almak için beni öldüreceğini düşünmemi sağladı."

May çiftliğinde tek başına kaç CS/ bölümü izlemişti?
Çatalın dişlerini masaya vurdu. "Dinle, Carly'nin nasıl bilmek ."
Grand County'nin en güzel biri de insanların gösterdiği özen
birbirleri için. "Tabii ki üzgün."

May başını salladı. "O kısrığın büyükbabasını sevdiğini herkes
görebilirdi. Ama şöyle bir şey var: gençler her zaman resmin tamamını
göremezler. Kafalarında bir fikir oluşuyor ve başka bir şey
göremiyorlar."

Milo'nun Carly'ye ilgisi vardı. Rope onun ilgisi hakkında yorum
yapmıştı. Ve şimdi de May. Ona bir sigara ikram etmek istedim.
"Doğru."

Şimdi ayağını sallayarak bankın titremesine neden oluyordu. Kaşları
aşağı yukarı sallanıyor, sanki bana sözlerinden daha fazlasını
anlatıyordu. "Biliyor musun? Carly. Ve Eldon."

Tüylerimi diken diken etmeye başlamıştı. "?"

Yakınına eğildi ve nefesi kahve, sigara ve tarçınlı çörek gibi
kokuyordu. "Hiçbir şey söylemeyeceğim. Tutkunun sizi başka türlü
şeyleri yapmaya nasıl yönlendirebileceğini biliyorum. Kötü şeyler."

Biraz geri çekilmekten kendimi alamadım. "Beni kaybettin, May."

Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı. "O
toplantıda. Baxter'ın süslü avukatını gönderdiği toplantıda. Carly
kimsenin çiftliklerini satmaması gerektiği konusunda nutuk atmaya
başladı -bu konuda çok iyiydi-. Sanırım Eldon'ın satmaya
hazırlandığını düşünmüştü. Ama satmıyordu."

May öksürmek için durdu, ben de bekledim.

Nefes aldığında devam etti. "Milo'ya ya da başka birine bundan
bahsetmeyeceğim."

Carly'nin cinayet işleyebileceğinden şüphelendiğini bilmek, May'in
zampara kocasını öldürmesi konusundaki görüşümü yeniden
düşünmemi sağladı.

Bana doğru yaklaşmasından, May'in ateş yakmak için dışarı çıkması düşündüm. Kabinden açıldım. "Seninle konuşmak güzeldi. Eldon için üzgünüm."

Benden sonra dışarı çıktı. "Hepimiz bir ara gitmeliyiz." Long Branch'tan çıkarken neredeyse beni eziyordu.

Eldon'ı kimin öldürdüğünü bilmiyordum ama May Keller, Glenn Baxter ve hatta Rope Hayward, Carly ya da Ted'den daha makul şüpheliler gibi görünüyordu. Ama başka biri, özellikle de Milo böyle düşünür müydü?

Ted onu ve Eldon'ı kimin vurduğunu biliyor olabilirdi. Belki şimdi uyanıktı ve ben de tüm bu gereksiz aramaları durdurabilirdim.

* * *

Broken Butte'ye doğru bir başka yolculuğa başladım. Grand County'nin çoğunu geçip Butte County'ye girmem gerekti, Grand'ın doğu kenarı boyunca uzanan ve Nebraska'nın Güney Dakota sınırına kadar kuzeye giden Choker County'den sadece iki mil kaydım. Biz bir grup kare eyaletiz ve Grand İlçesi de bu modeli kopyalıyor. Altı bin mil karelik bir alana yayılan bu bölge Connecticut, Delaware ya da Rhode Island'dan daha büyüktür ve sınırları içinde yaklaşık mil kare kadar insan yaşamaktadır. Tilkiler çoğuyla akrabadır. Sığırların insan sayısından altmışa bir oranında daha fazla olduğu bir ilçede Ted, en istikrarlı ve en iyi kazandıran işlerden birini ele geçirmişti. Fena bir iş değil.

Tabii kendini vurdurmadıysan.

Grand County'nin en büyük kasabalarından biri olan Hodgekiss, esas olarak BNSF demiryolunu desteklemek ve uzak çiftliklere merkezi bir toplanma noktası sağlamak için var olmuştur. Birkaç işyeri vardı, ancak bunlar sadece temel ihtiyaç maddeleri satıyordu. Bir otoyol marketinin kasaba versiyonuydu; biraz ondan biraz bundan.

Bu nedenle normalde Broken Butte'a gitmek bir fırsattı. Broken Butte'ta bir Kmart, bir Maurice's giyim mağazası, Hardee's ve

Pizza Hut. Yeni arabalardan çiftlik ekipmanlarına, haliya ve çoğu ihtiyaç maddesine kadar her konuda uzmanlaşmış birkaç anne ve küçük işletme daha vardı. On beş bin nüfuslu Broken Butte bizim için bir şehirdi. Annem yolculuğa çıkarken her zaman temizlenmemizi ve güzel kıyafetler giymemizi isterdi.

Bugün, Hodgekiss'e olan 60 mil çok uzadı. Kasabada bu kadar uzun kalmamalıydım. Ted şu anda uyanmış olabilirdi ve Milo gelmeden önce orada olmak istiyordum. Ted'in bana ihtiyacı olabilirdi. Arabayı çok hızlı sürdüm. Ted'in yatağının yanına beş dakika daha erken varırsam onu daha fazla acıdan kurtarabilirdim. Tepeler aynı donuk sarı ve kahverengi renklerini koruyor, sadece bahar yeşili vaat ediyordu. Orada burada inekler ve yavruları otoyolun yanındaki meralarda duruyordu. Normalde bebekleri izlemeyi severdim. Beyaz yüzleri tertemiz, siyah bedenleri pırıl pırıl görünüyordu. Ama gözlerim yolda kaldı ve zihnim gün batımına kadar on iki yöne dönüp durdu.

Sonunda düz yolun son on miline girdim ve çok geçmeden Broken Butte'un su kulesi ön camımda belirdi. Başına eşarp bağlamış yaşlı bir kadının karşıdan karşıya geçmesini beklerken on blok boyunca ilerlemek ve avuçlarımı direksiyona vurmak zorunda kaldım. Gaza bastım ve kuzeye, Ana Cadde'ye döndüm, sonra şehrin kenarına, "yeni" hastaneye doğru sürdüm - yani İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra inşa edilmişti. Elvis'i bir park yerine döndürdüm ve o hala tik tak edip iç çekip park alanını yarılamaştım.

Tutti Teyze, gözlerinin altında derin torbalar sarkarak lobide ağır ağır ilerliyordu. Bu öğleden sonra, permalı kafasına neredeyse uyan gri-mavi önlükler giymişti. Muhtemelen hissettiğim kadar telaşlı görünüyordum. Beni görünce durakladı ve ben ona yetişene kadar bekledi. "Ted'i az önce odasına taşıdılar. On üçte iki. Şu ."

Tanrıya şükür Ted'i Glenda'nın öldüğü koğuşa koymamışlardı. Elimi uzattım ve Tutti Teyze'nin elini sıktım.

Ted'in odasına koşmayı tercih etsem de kibar olmaya çalışarak dolgun omzumu tuttum. "Sen hiç eve gitmez misin?"

Yorgun bir gülümsemeyle beni onurlandırdı. "Duble yaptım. Bir sürü personel grip oldu. Her yıl buzağılama mevsiminde olur. Nedenini sorma."

Ben koşmadım. Koşmamak için kendimi zor tuttum ve Ted'in odasına yaklaştığımda gerçekten de koşmaya başladım. Odaya girdiğimde Dahlia ve Sid'i göremeyince şaşırdım.

Ted sırt üstü yatmış, başını pencereye doğru çevirmişti. Muhtemelen gıcırıtlı bir ses çıkarmıştım ya da belki de botlarımla koşarken çıkardığım ses başını çevirmesine neden olmuştu. Kocamın hayatta, uyanık ve hareket ediyor olması dışında hiçbir şey fark etmedim. Odanın öbür ucuna uçtum ve kollarımla yüzüne bir çadır kurdum. Belki ona dokunmamalıydım ama onu öpmek zorundaydım.

Dudaklarıma karşı bir şeyler mırıldandı. Belki de onu şaşırtmıştım ya da beni selamlamaya çalışıyordu. Bu tek şeyi yaptıktan sonra konuşmak için olacaktı.

Dudakları benimkilere karşı soğuktu. Zavallı Ted. Vurulmuş, hastanede yalnız. Muhtemelen korkmuş ve zgn. Kendimi geri çektim ve elimi nazikçe saçlarına koyup hafifçe dokunarak düzelttim. "Nasılısın?" Söylenecek en iyi şey bu değildi. *Seni seviyorum, vurulduğun için zgnm, bunu daha iyi hale getirmek istiyorum demeye* ne dersin? Ama kelimeler duygu denizi için çok sığdı.

Ted'in sesi traktörle ezilmiş gibi çıkıyordu. "Ağrı kesicilerle doluyum ama henüz hiçbir şey hissetmiyorum. Bu iyi bir şey değil."

Koyu renk bıyıklarının altında Ted'in teni tavuk yağı rengini almıştı. Yorgunluk ve endişe gözlerini çevreliyordu. Çamaşır makinesinde kurumaya bırakılmış unutulmuş bir çamaşır gibi kokuyordu, çamaşır suyu ve eski yulaf ezmesi serpiştirilmişti.

"Doktor Kennedy ile konuştun mu?"

"Bu sabah ben uyurken uğradı. Dahlia'ya söyledi..."

Konuşmayı kesti ve ben bekledim. Aşırı ilgili, kabartılmış ve sıkıştırılmış annesinin istenmeyen görüntüsü gözümün önünden geçti. Ona her zaman Dahlia demesi beni rahatsız ediyordu, sanki annesi değil de arkadaşımı gibi.

Yutkundu ve adem elması zıpladı. "Şişlik inene kadar hiçbir şey bilmeyecekler."

Tamam. Sakin ve iyimser kalmamız gerekiyordu. "Bu mantıklı. Bekleyip göreceğiz."

Etrafa bakarak umursamaz bir tavır takındım. Ted'in özel odasında yatağı ve turuncu vinil minderli iki sert sandalye vardı. Odadaki hiçbir şey onu steril, tipik bir hastaneden , duvardaki ucuz deniz manzarası baskısı bile. Karayla çevrili Nebraska'da bir insan neden duvara okyanus resmi asar ki?

Dudakları titriyordu. "Ya bir daha yürüyemezsem? Ne yapacağız?"

Dikkatimi battaniyesinin arasından görünen sonda tüpünden ayırdım. "üzülmenin bir anlamı yok."

Dahlia'nın, hatta o flibbertigibbet Roxy'nin yerinde , paniğe kapılır ve hüngür hüngür ağlamaya başladım. Bunun yerine, "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım. Ardından gelen sessizlikte, büyük pencereden hastanenin kuzeyinde uzanan buğday tarlasına baktım, zümrüt taneleri bir ayak kadar yüksekte duruyor ve esintide dalgalanıyordu.

Elime uzandı; bu iyiye işaretti, çünkü ilk denemede ıskalamış olsa bile tamamen felç olmadığı anlamına geliyordu. "Her zaman bu kadar güçlü olduğun için teşekkür ederim."

Bunu yarım saat beklettikten sonra, "Milo Ferguson seni görmeye geldi mi?" diye sordum.

Kafası karışmış görünüyordu. "Daha yeni . Dahlia'dan başka kimseyi görmedim ve..." Durakladı. "Ve hemşireler."

"Dahlia ve Sid eve gitti mi?" Ben sordum.

Başını hafifçe salladı ve yutkundu. "Sanırım babam dün gece bir ara çıktı. Hemşire geldi ve onları kahve içmek için kafeteryaya kadar kovaladı. Dahlia küplere bindi ama sonunda gitti."

Onlar mı? Her neyse, yalnız olmamız iyiydi. Dahlia'yla uğraşmak zorunda kalmadan her şeyi halledebilirdim. "Seni kim vurdu?"

Şaşırmış görünüyordu. "Ben. Uh."

Belki de çok ani davranmıştım. "Sizi kimin aradığını ve Bar J'ye neden gittiğinizi hatırlıyor musunuz?"

Eli yatağa düştü ve birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Hayır. Hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Hiçbir şey mi?" Bu onun davasına yardımcı olmayacaktı. "Konsantre olmalısın, çünkü bu gerçekten önemli."

Kendisine düşünmek için zaman tanımaktan çekinmeden hızlıca cevap verdi. "Hayır. Hiçbir şey hatırlamıyorum."

Bunu ciddiye almıyordu. Ona daha fazlasını anlatmam gerekecekti. "Hatırlamalısın, çünkü çılgınca olan şey şu: Milo Ferguson, Eldon'ı senin vurduğunu düşünüyor."

Gözleri sanki beynini okumaya çalışıyormuş gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. İnce bir panik akıntısı içeri sızdı. "Ne?" Gözlerini kısarak bana baktı ve tekrar "Ne?" dedi.

Belki onu geri çekebilirim. "Tamam. Düşün. Bir düşün. Önce sen mi vuruldun yoksa Eldon mu?"

"Eldon vuruldu mu? Biz neredeydik?" Sesi gıcırdıyordu. "Birlikte miydik? Yemin ederim, hatırlamıyorum."

"Eldon'ın ofisindeydin." "Bar

J'de mi?"

Üç kadar saydım. "Evet. Neden bunu benimle konuşmuyorsun? Adım adım."

Konsantre olarak alnını kırıştırdı. "Eldon'ın evinde olduğumu hatırlamıyorum."

Mümkün olduğunca sakın konuştum. "Bara gidiyorum J. Çabuk . Kim aradı?"

Tekrar gözlerini kırıştırdı. "Neden Eldon'a bizi kimin vurduğunu sormuyorsun?"

Elini tuttum ve sesimi daha da alçalttım. "Çünkü Eldon öldü."

Ağzı açık kaldı. "Hayır. Bu ."

Birkaç dakika süren sessizliğin ardından Ted burnunu çekti ve gözlerini sildi. Rüzgâr pencereye çarptı ve buğday tarlasından koşturan bir yuvarlanan otu gönderdi. Bulutlar gökyüzünde geziniyor, ışığın büyüyüp solmasına neden oluyordu.

Topuk sesleri ve bir kadın sesinin hızlı tınısı Dahlia'nın yaklaştığı konusunda bizi uyardı. O içeri girmeden önce bir öpücük daha alma fırsatını değerlendirdim. Ted'in gözleri açık kaldı ve vahşi bir parıltıya büründü, bu yüzden birleşmeden önce geri çektim. "Sorun nedir?"

Sonra yerdeki bir başka tıkırtıyı ve Dahlia'ya cevap veren bir başka kadın sesini tanıdım. Roxy hâlâ burada mıydı?

"Tatlım, ben geldim." Roxy köşeyi döndü ve geniş, parlak dudaklı gülümsemesi yüzünden düştü.

Dahlia ona çarptı. İkisi de dondu kaldı.

Bana ağzı ve gözleri kocaman açılmış bir şekilde bakan Ted'e döndüm.

Düşünmek istemediğim bazı düşünceler beynime hücum ederken kanım taze çimento gibi sertleşti. "Milo, Roxy'nin seni ve Eldon'ı bulduğunu söyledi."

Hareket etmedi.

"Eldon seni Bar J'ye mi çağırdı yoksa zaten orada mıydın?" Ted'in cevap vermeyeceğini bildiğim halde sordum.

O .

Beynim bir kaçaktı ve dizginleri ne kadar çekersem çekeyim, dörtnala ilerliyordu. "Bar J'de ekip arabanızı görmedim."

Ted'in ağzı mükemmel bir levrek taklidiyle açılıp kapandı.

Ted ağrı kesici almasaydı ve dolayısıyla örtbas etme performansının zirvesinde olmasaydı her şeyi bir araya getiremeyebilirdim.

Sanki bir şeyin ya da birinin patlayıp patlamayacağını görmek için bekliyormuş gibi birkaç saniye boyunca kimse hareket etmedi. Sonunda başımı salladım. "Tahminimce ekip arabanız Roxy'nin evinin arkasında saklı ve Eldon'ın evindeki acil bir duruma müdahale etmenizde herhangi bir gecikme olduysa, bu sadece pantolonunuzu giymeniz için geçen süre kadardır."

Ted'in çakıllı sesi dünyadaki en az orijinal ifadeyi ortaya çıkardı: "Özür dilerim."

Toplayabildiğim tüm asaletle iki kadının yanından geçtim ve kapıdan çıkıp gitti.

Dahlia'nın sesinin soğuk baltası kürek kemiklerimin arasına indiğinde odasına birkaç adımdan fazla yaklaşmamıştım. "Nereye gidiyorsun?"

7

"Seninle konuşmam gerek," dedi Dahlia. General Patton daha sert bir emir veremezdi.

Yürümeye devam ettim. Ted ve Roxy. Biliyordum. Lanet biliyordum. Ya da May Keller'ın düşündüğüm kadar bağımlı olmadığını anlamalıyım. Etrafımdaki dünya yumuşacık görünüyordu, sesler çarpıktı. Derim yarılmış, içim yere dökülmek üzere serbest bırakılmış gibi hissediyordum.

Koridorun duvarına yaslandım ve gözlerimi sıkarak kapattım. Bağırsaklarımı topladım, derimin içine geri sıkıştırdım ve birkaç derin nefes aldım. Gözlerimi açtığımda Dahlia bana doğru ilerliyordu.

Uzun bacakları bir tarantula gibi açılıp kapanıyordu. Dahlia söz konusu olduğunda neden hep karanlık tarafa geçiyordum? Tek çocuğuna karşı şiddetli bir sevgisi vardı. Bunda bu kadar kötü olan neydi? Onun yalancı, hilekâr, işe yaramaz piç kurusu tek çocuğu.

Tırnakları kiraz kırmızısına boyanmış manikürlü bir el saçlarını karıştırdı. "Kendini toparlamalısın. Sana söyleyeceklerim var." Beni kolumdan tuttu ve bizi küçük şapele doğru götürdü. Tatlı parfümü burnuma ve mideme doluyor, beni kusmakla tehdit ediyordu.

Altı metrelik iki sıra yükseltilmiş bir platforma bakıyordu. Sessiz ışıklandırma, tertemiz mobilyalar ve bastırılmış renkler harap olmuş ruhumu yatıştırmaya yaklaşmadı.

Dahlia kolumu bıraktı. "Ted seninle şerifin tartışması hakkında konuştu mu?"

"Ne? Ne? Hayır. Ne?" Aklımı Roxy/Ted ifşasından bir türlü kurtaramıyordum. Vurulan ve bir daha yürüyemeyecek olan kocam, cinayetle suçlanan ve masum olduğunu kanıtlamaya kararlı kocam, eski kız arkadaşıyla yatıyordu. Kocam-

Burnunun ucuyla bana baktı. Klişe bir şekilde demiyorum. Bana yakın durdu, çenesini kaldırdı ve gözleri benimkilere çakılana kadar sivri burnunu aşağıya dikti. "Münazarada onun yerini ve sonra geyik yapmalısın."

Histerik mi? Muhtemelen. Ama önerisi o kadar gülünçtü ki gülmekten kırıldım. "Schmooze?"

Bu onun bakışını kırdı ve geri çekildi. Sanki beni atış talimi için kullanmayı düşünüyormuş gibi görünüyordu. Yakın mesafe atış talimi. "Yapmak *zorundasın*. Ted'in onun için öne çıkmaya ihtiyacı var. Ona destek ol."

"Ciddi misin? Daha iki dakika önce bir ilişkisi olduğunu öğrendim." Kullanmak istediğim dil bu değildi ama Dahlia'yı dört harfli tanımlamadan kurtardım. "Onu vurmamanın harika bir davranış olacağını düşündüm."

Silindiri tokatlamış ve tetiği çekmiş gibi görünüyordu. "Harika. Tabii. Sanki bunda senin için bir şey yokmuş gibi."

Bekle. Milo, Ted'i tanımadığımı söylemişti. May "o" hakkında konuşmuştu serseri." Milo Ted'den söz ettiğinde babam bile tuhaf davranmıştı. Biliyorlardı. Herkes biliyordu... ben hariç. "Tamamen aşağılanmak benim için nasıl iyi bir şeye dönüşebilir ki?"

Namluya baktı. "Bu senin yükümlülüğün."

Neredeyse boğuluyordum. "Ted'in bana inanılmaz derecede harika davranışı için mi?"

Gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "Ted'e hiçbir şey borçlu olmadığını mı düşünüyorsun? Sekiz yıl boyunca onun sırtından geçindikten ve hiç iş sahibi olmadıktan sonra?"

Hayal mi görüyordu? Frog Creek'i kimin yönettiğini sanıyordu? Her yıl yüzde 98'den fazla buzağı mahsulü getiren kimdi? Saman ekibini kim yönetiyor ve rekor verimi kim sağlıyordu? "O sekiz yılın her günü Frog Creek'te çalıştım." Ve bunun için Ted hayatımın altından halıyı çekip aldı. Çökmekte olan temel, kırık kalp, ezilmiş -Şimdiye kadar duyduğum her klişe gerçeği ortaya çıkardı.

Bunu elinin tersiyle itti. "Bana her zaman bir çiftlik sahibi olmak istediğini birden fazla kez söyledin. Ted sana onsuz asla elde edemeyeceğin bir fırsat verdi."

Bu kadından uzaklaşmam gerekiyordu. "Güle güle."

Ters ters baktı. "Bu ailenin senin için yaptığı onca şeyden sonra, çekip gidecek misin?"

dolaşıp kapıya yöneldim.

Hedefi daraldı. "Sorun değil. Ama şunu bil ki, eğer bu şekilde devam edersen, biz de senin için yapmayı bırakacağız."

İyiyim. Yürümeye devam ettim.

Bir el etti. "Ted'e yardım etmezsen, evliliğin biter."

Ona kadar saymak için durdum. Sadece beşe kadar sayabildim. Kendini beğenmiş sırtışını tokatlamak isteyerek ona döndüm. "Hayatta kalmasını istediğimi sana düşündüren nedir?"

Tek kaşını kaldırdı. "Sence gezgin bir kocası olan ilk kadın sen misin? Söyle bana: Düne kadar hayatından memnun muydun?"

Sanki onu durdurabilecekmiş gibi elimi kaldırdım.

İkinci bir tur daha attı. "Ted ile iyi bir ilişkiniz vardı ve çiftlikte olmayı seviyordunuz."

Roxy'nin telefonuna kadar dün oldukça güzel geçmişti. Ama Roxy'nin çanlarını çaldıramadım.

O üstün gülümsemesini takındı. Üçüncü atışı etimi sıyırdı. "Ted'in yeniden seçilmesine yardım edersen çiftlikte kalabilirsin."

"Belki de kalmak istemiyorum." Ve belki de kalmak istemedim Nefes alıyorum.

Dahlia içini çekti. "Burada oyun yok. Ted'in istediği tek şey şerif olmaktı. Çocukken bile. Kovboy çizimleri ve küçük altıpatlılarıyla çok şirin görünüyordu."

Nedense Ted'in ne istediğini serçe osuruğuna bile veremezdim.

"Seçimi kazandığında onunla çok gurur duyduk. Babam neredeyse düğmelerini patlatacaktı." "Baba", üç Çiçek kızın -Dahlia ve kız kardeşleri Rose ve Violet- titiz babasıdır.

Frog Creek'te kalmayı çok istiyordum ama Ted olmadan orada yaşayamazdım. Ve Ted hakkında ne hissettiğimi bilmiyordum. Ondan nefret ediyordum. Onu seviyordum. Bana ihanet etmişti. O benim en iyi arkadaşımdı. Her şey bitmiş miydi? Ön verandamızda oturup büyük torunlarımızın Paskalya yumurtası aramasını izlerken geriye dönüp bakacağımız korkunç bir zaman mıydı bu? Yoksa bu kayıplarımı sonlandırdığım an mıydı?

Dahlia'nın çılgınlıklarından bıkmıştım. O saçmalamaya devam ederken kapı açılıp kapandı.

Hastaneden kaçtım. Gözyaşlarımla savaşıyor ve parçalanmış kalbimin atmaya devam etmesini umarak Elvis'e doğru koştum. Alacakaranlık kalın bir perde indirdi ve rüzgâr saçlarımı çekiştirirdi. Bir elimle uçuşan saç tellerini tutarken diğer elimle cebimde anahtar aradım.

"Nasılsın Kate?" Milo'nun ağır ayak sesleri ve hırıltıları arkamdan geliyordu.

Şimdi olmaz. Baraj patlamadan ve her şeyi acımla doldurmadan önce Elvis'in içine dalmalı ve dünyayı dışarı atmalıydım. Milo'yla konuşmak için yeterli çeliğe sahip olduğumu umarak kendimi destekledim.

dağılıyordu. Yine de Elvis'in kapısını açtım, hızlı bir geri çekilme için hazırdım. "Milo."

"Ted'i görmeye mi gittin?" Elinde bir Mountain Dew kutusu vardı, dudaklarına götürdü ve içine tütün tükürdü. Mide bulandırıcı bir keklik üzümü kokusu üzerime sinmişti.

Ranchero'nun kapısını tutarken rüzgâr ellerimi ısırdı. "Oradan yeni geldim."

"O nasıl?" Milo kutunun içine tükürdü.

İçimde çalkalanan zararlı duygular ne olursa olsun, en tepeye çıkan öfkeydi. "Neden kendin görmüyorsun? Gün neredeyse bitmek üzere ve nihayet Ted'i kelepçeleyip hastane yatağından sürüklemekten önce hikâyesini dinleme fırsatı bulacaksın."

Milo sanki ona tokat atmışım gibi başını geriye eğdi. "Onu hapse atmaya niyetim yok. Birkaç saatliğine rafa kaldırdığım için sizi gücendirdiysem özür dilerim. Ve biraz araştırma yapmam gerekti."

Bu tartışmayı yapmak istemedim. Kimseyle hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyordum. "Zahmet etmeyin. Devam edin ve cesedini parmaklıkların arkasına atın ve çürümesine izin verin. O yalancı herifin benimle olmadığına tanıklık edeceğim."

"Oh." Milo'nun tek bir kelimesi vardı.

Lanet olsun. Her şeyi kendime çekmeye, bağları sıkılaştırmaya ve dizginleri sabit tutmaya çalıştım. Ama içimdeki bir parça gevşedi ve her şeyin dağılmasına neden oldu. Hiçbir uyarı olmadan gözyaşları fışkırdı ve karnıma yumruk yemiş gibi bir ses çıkardım.

Milo geri adım attı ve yutkundu.

Gayzer gibi fışkırdım. "Biliyordun. Ted ve Roxy hakkında her şeyi biliyordun ve hiçbir şey söylemedin." Hıçkırıklara boğuldum ve gözyaşlarım sel oldu.

Hareket ederse tekrar başlayacağımı düşünmüş olmalı. Nefes aldığını bile sanmıyorum. Milo'yu bu garip duruma soktuğum için kendimi kötü hissediyordum ama Ted'in bana yaptıklarından dolayı çok daha kötü hissediyordum.

Alnımı koluma yasladım, Elvis'in ağırlığını almasına izin verdim ve buz gibi havayı iki büyük yudumda içime çektim. Burnumu çektim, gözlerimi ceketimin koluna sildim ve Milo'ya baktım. "Ted'in Eldon' vurduğunu sanmıyorum ama kimin vurduğunu bulmak hiçbir şey yapmayacağım."

Mountain Dew kutusuna tükürdü. "Onunla bu konuyu konuşmaya gidiyorum." Kendimi Elvis'in kollarına atamadan Milo beni durdurdu. "Carly'yi yakaladın mı?"

Başımı salladım.

Tükürdü. "Sence Ted ve Roxy'yi biliyor muydu?"

Ona ters ters baktım.

"Ted'in arkandan iş çevirmesi onu kızdırabilir mi sence?"

Rüzgâr saçlarımı çekiştirdi. "Carly'nin bu işle bir ilgisi yok."

Kovboy çizmelerinin topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Belki."

İçimde biriken her şey başımı zonklatıyordu. "Carly'yle ilgili bir şey biliyorsan bana söyle."

Gün batımının derin gölgeleri yüzünü gizliyordu. "Görünüşe göre Eldon ofisinde bir yığın para saklıymış."

Donmuş parmaklarımla alnımı ovuşturdum. "Bunun Carly ile ne ilgisi var?"

"Para kayboldu."

Bilgi dolu görünüyordu. "Bunu nereden biliyorsun?"

Gazoz kutusunu kaldırdı ve tükürdü. "Eldon'ın vasiyetine bir göz attım. Carly'nin o parayı almasını istemiş ve miktarını da belirtmiş. Oldukça iyi bir miktar. Kasanın şifresinin sadece kendisinde ve Carly'de olmasına izin vermiş."

Elbette Milo vasiyeti görmüştü. Eldon'ın avukatı muhtemelen Milo'nun kardeşi Niles Ferguson'du. "Peki paranın kayıp olduğunu nereden biliyorsun?"

"Eldon'ın avukatı şifreyi bana verdi, ben de kontrol ettim. Kasa Sahra kadar kuru."

Derim içten dışa doğru ısındı. "Yani şimdi Ted şüpheli listesinden çıktı ve sen Carly'nin Eldon'ı öldürdüğünü, Ted'i vurduğunu ve parayı çaldığını mı düşünüyorsun?"

"Daha azı için işlenen cinayetler gördüm."

8

Çiftliğe döndüğümde gece gündüzü yutmuştu. Gökyüzünü kaplayan bulut örtüsü kalbim kadar yoğun ve ağır hissettiriyordu. Radyodaki hava durumu spikeri yağış öngörmüyordu, bu yüzden bulut örtüsü yalıtım sağlayacak, öldürücü soğuğu bebek buzağılarımdan uzak tutacaktı. Aynı şekilde Ted ve Roxy ile ilgili düşüncelerimi de bir tür uyuşukluk kaplıyordu. Bir saat önce hissettiklerimin aksine, ilişkilerine dair haberlerin muhtemelen beni öldürmeyeceğine karar verdim.

Baharın geldiğini düşünmek için çok erkendi ama bize doğru yaklaşıyordu. Aynı şekilde, bu acının diğer ucundan eninde sonunda çıkacağımı biliyordum ama buna gerçekten inanmak için henüz çok erkendi.

İnekleri kontrol ettikten sonra -yeni buzağı yoktu- eve ve mutfığa doğru yol aldım. Kurabiye küveti ve süzgeçte düzgünce istiflenmiş temiz tabaklar Louise'in yine orada olduğunu gösteren tek işaretti.

Carly'den iz yok. Ted ve Roxy'nin şokunu atlatmak için yalnız kalmak istesem de Carly'nin bana ihtiyacı vardı. Yakında Milo'yla temasa geçmemiz gerekecekti. Ama bundan da öte, ona dokunmak, bu son acıyı atlatabileceğini görmek istiyordum.

Ben lise birinci , Steve Misner bir partiden sonra arabasıyla karşıdan gelen bir tıra çarpmıştı. Haberi duyduğumuzda tüm sınıf arkadaşları kasabanın kuzeyindeki sığ gölde toplandık. İki gün boyunca orada kaldık ve ailelerimizden asla alamayacağımız teselliği birbirimizden aldık. Carly'nin akranlarından oluşan kabilesinden benden daha fazla yardım alabilmesi canımı acıtıyordu ama bunu anlıyordum.

Karnımda, Yellowstone kalderasında fokurdayıp patlayan bir şey gibi asit dönüyordu. Bir gün öğleden beri yemek yememiştım ve bu düşünceden nefret etsem de bir kutu çorba ısıttım ve mutfaktaki eski masaya oturarak zorla içtim. Penceredeki yıpranmış yansıma bana eşlik ediyordu.

Kasemi çalkaladım ve tam kedi çığlık atarken telefona uzandım. Kahretsin, o zil sesini değiştirmeliydim. Carly'yi bulmam için bir sebep daha.

Kimlik penceresinde Susan'ın adı belirdi. Cevap verdiğimde, "Carly burada." dedi.

Oh. Bastırılmış bir nefes bıraktım. Güvende ama çok uzakta. "Onunla konuşmama izin ver."

Susan tereddüt etti. "Sana iyi olduğunu söylememi istedi. Kimseyle konuşmak istemiyor. Daha sonra arayacak."

"Bu hiç iyi değil." Belki o benimle konuşmak istemiyordu ama benim onunla konuşmam gerekiyordu. "Telefonu ona ver."

Susan'a ne yapacağını söylemekten daha iyisini biliyordum. Eğer sekiz büyük erkek ve kız kardeşle büyürseniz, ya uyumlu ya da aykırı olursunuz. Susan isyanı seçti. O ve Carly bu yönden birbirlerine çok benziyorlardı.

Sesi sertleşti. "Yalnız bırakılmak istedi. Buna saygı duyacağım."

Birkaç adım geri gittim. "Eldon'ın ölümü büyük bir darbe oldu ama bundan kaçamaz."

"Ona biraz zaman ver, tamam mı?"

Milo'nun Carly'nin vurulmasından şüphelenebileceğini söyleyerek Susan'ı telaşlandırmak istemedim. "Aile şu anda Carly için en iyi şey." Tanrım, Louise gibi konuştum.

"Bak, bu gerçekten sana bağlı değil. Carly yeterince yaşadı. Geri çekil."

Carly'nin acısını düşünmek kalbimi parçaladı. Onu bu gece yalnız bırakmanın ne zararı olabilirdi ki? Milo gidip birkaç saat daha takılabilirdi. "Tamam. Sadece kısa bir süre için."

Susan'ın sessizliği küçümseyici bir bakışa eşdeğerdi. Hâlâ bir genç kızdı ve her şeyi biliyordu. İçimi çektim. "O zaman ona onu sevdiğimi söyle. Hepimizin onu sevdiğini söyle."

Susan'ın sesi üzgün geliyordu. "Ona bunu zaten söyledim. Bunun işe yaradığından emin değilim."

Carly şu anda en iyi ellerde olabilir. Her halükarda, o seçmişti ve ben de ona huzur verecektim. Bir günlüğüne. Sonra ya benimle konuşurdu ya da Lincoln'e gidip onu eve kendim götürürdüm.

Ted ve Roxy'nin sarsıcı düşüncelerinden yorulmuş bir halde mutfak tezgâhına yaslandım. Zihnimi Carly'ye zorladım. Carly ne zaman garip davranmaya başlamıştı? Birkaç hafta önce bir gece vardı.

Ted için doldurduğum yemek tabağının üzerine folyo kapattığım sırada Carly bir kasırga gibi mutfığa girmişti. Eve daha sonra geleceğini, çünkü adliyede bazı evrak işlerini bitirmesi gerektiğini söylemişti. Saat sekizden sonra neden çalışmak zorunda olduğunu sorgulamaktan kendimi alıkoydum.

Nefes nefese, spor şortu ve kapüşonuyla durdu. "Kahretsin. Unutmuşum. Yarın okula büyürken çekilmiş altı fotoğrafımı getirmem gerekiyor."

Dırdır etmeden sürekli küfrettiğine dikkat çekmeyi umarak onu taklit ettim. "Kahretsin. Tamam."

Beklediğim gibi gözlerini devirdi. "Mezuniyet programı için. Bayan Parker bugün beni atlattı. Geçen hafta gelmeleri gerekiyordu."

Sanırım kelime dağarcığını temizlemekle ilgili imalar işe yaramıyordu. Tabağı buzdolabına koydum. "Ofis dolabında annenle babanın eşyalarının olduğu bir kutu var. resimler olmalı."

Ted'in eski av tüfeğinin ve üç yıllık vergi kayıtlarının arkasından kapaklı bir karton portakal sandığı çıkardık ve oturma odasının zeminine koyduk. Carly kapağı çekip çıkardı ve sanki içinden bir yılan fırlayacakmış gibi arkasına yaslandı.

Çekingen bir tavırla en üste uzandı ve fotoğraflardan oluşan bir zarf çıkardı. "Bu çok eski moda."

"Akıllı telefonlardan önce işleri yapmanın tamamen farklı bir yolu vardı. Dijital fotoğraf makinelerimiz varken bile baskı yapardık." Başka bir zarf çıkardım ve bir düzine kadar baskıya göz attım. "Bakın! Bu sen Susan ve Ruth'la birliktesin. Sanırım dört ." Üç küçük kız annemin evinin arkasındaki kum havuzunda oturuyorlardı. Pembe-sarı bikinileriyle birbirlerinin üzerine kum döken, yeşil çimlerde yarışan, ellerinde Kool-Aid kapları olan ve kırmızı lekeli sırtışlar sergileyen bir dizi fotoğraf vardı.

Acı tatlı anılar zihnimde canlandı. "Ruthie annemle kalıyordu çünkü Louise, Esther'in doğum sancısını çekiyordu. Anneniz sizi oynamanız için getirdi ve siz üç kız vahşi hayvanlar gibi koştunuz."

Carly gülümsedi. "Ruthie annesi yanında olmadığına hâlâ çıldırıyor." "On sekiz yaşına yeni girmiştin ve annem margaritaları paylaşmama izin verdi.

Glenda'yla kendisi için yapmıştı."

Carly sanki kendini güneşli arka bahçeye geri götürüyormuş gibi fotoğraflara baktı. "Louise'in onaylayacağı türden bir gün gibi görünmüyor."

Güldüm. "Parasını ödedik. Louise ertesi sabah geldiğinde üçünüzü bir yatağa kıvrılmış, ayaklarınıza çimen yapışmış ve yüzünüzde hala Kool-Aid bıyıklarıyla bulunca, sorumsuz çocuk bakımı konusunda çılgına döndü."

Carly bunu düşündü. "Üç sarhoşun çocuğuna bakmasını nasıl karşılamayacağını anlayabiliyorum."

Bunu . "Sarhoş değildik. Sarhoş olsaydık bile ikizler on üç yaşındaydı ve bebek bakıcılığı için yeterince büyüklerdi."

O paketi bir kenara bıraktı ve başka bir paket çıkardı. "Bu ben ve babam olmalıyız." Bana Brian'ın kanepede uyurken çekilmiş bir fotoğrafını uzattı, iki aylık Carly göğsüne sarılmıştı, başparmağı ağzındaydı.

Yığınla fotoğraf zarfını karıştırdık. Carly yere oturdu, sırtını kanepeye dayadı. Ben bir salıncağa tünedim. Carly muhtemelen fotoğraflarda gördüklerinin çoğunu hatırlamıyordu ama burada bir annesi ve babası olduğunun ve onu sevdiklerinin kanıtı vardı. Ağlamadı ama yüzü kırılğan görünüyordu.

Ona Glenda'nın çocukluğuyla ilgili hikaye üstüne hikaye anlattım. Korkusuz, asi Glenda, Fox çocuklarını her zaman birbiri ardına maceralara sürüklerdi. Bize dallardan düşen ağaç evler yaptırdı, cayır cayır yanan kazalarla sonuçlanan bisiklet yarışları, bir termos süt ve evimizin arkasındaki merada yenen fıstık ezmeli sandviçler içeren safariler. Herhangi birimizin çocukluktan sağ çıkması mucize.

Carly sırayla Glenda'nın çiftlikte kendisi için yarattığı dünyayı anlatırken onu dinledim. Aynı tür eğlence, sadece daha güvenli ve daha kontrollü. "Babam annemin yanındayken gerçekten farklıydı. Rahat ve sakin."

Tilkilerden hiçbiri Glenda'nın yaptığını görmedi - klanın genel görüşü Brian'ın zekâ ve özgüven eksikliği olduğu ve birinin ona ne yapması gerektiğini söylemesine ihtiyaç duyduğu yönündeydi. Glenda'dan önce, sanırım

Brian'ın hayatını Eldon yönetiyordu. Birbirlerine uygun olmadıklarını düşünsem de Glenda ve Brian birbirlerine sadık görünüyorlardı. Bunu sadece onların anlayabileceği mistik bir eşleşmeye bağlıyordum. Glenda öldükten sonra Brian sinirli olmaya başladı. Roxy ile evlenmesi, sanki her an Glenda'nın beklentilerini karşılamak için çalışmak zorundaymış gibi, üzerine sinen çaresizlik kokusunu daha da artırmıştı.

Carly ile ikimizin de yatakta olmamız gereken saat çoktan geçmişti, "İçecek bir şey ister misin?" diye sordum.

Başını salladı ve kutuya geri döndü. Kafeinsiz bir şeyler bulmayı umarak mutfığa yöneldim.

Ted neden evde değildi? Bu kadar uzun süre dışarıda kalacağını tahmin etmemiştim. Muhtemelen evrak işlerini bitirdikten sonra Long Branch'a uğradı ve dikkati dağıldı. Benim ve Carly'nin aksine, şafakta kalkmak zorunda değildi.

Mikrodalgada süt ısıttım. Bildiğim kadarıyla, Carly ve ben gezegende ılık sütü gerçekten seven tek insanlardık. İkimiz de rahatlayabiliriz diye düşündüm.

Kupalarla birlikte oturma odasına geçtim. Carly koyu mavi bir dosya klasörünün içindekileri inceliyordu. Beni duyunca dosyayı kapattı ve yüzünde gergin bir gülümsemeyle başını kaldırdı.

Ona bir fincan uzattım. "Neydi o?"

Bana bakmadı. "Bilmiyorum. Bunlar hakkında ne düşünüyorsun?" Carly' yeni doğmuş halinden ilkokul yıllarına kadar uzanan yarım düzine fotoğrafı önüne koydu. Fotoğrafların hepsinde Carly ya Glenda ya Brian ya da her ikisiyle birlikte görülüyordu.

"Bunlar işe yaramalı." Yanındaki kanepeye uzandım ve parmaklarımı başının tepesinde gezdirerek sarı at kuyruğunu karıştırdım.

Başını öne eğdi ve masaja devam etmem için beni cesaretlendirdi. Sessizce sütümüzü yudumladık. Bir süre sonra elindeki bardağı halının üzerine koydu. "Ted babamla çok takıldı mı?"

Bir dakika düşündüm. "Brian, Ted'den biraz daha büyüktü. Birbirlerini tanıyorlardı ama yakın arkadaş olduklarını sanmıyorum. Brian Kilner'a gittiği için, burada liseye gitmiş olsaydı sahip olacağı arkadaşlıklara sahip değildi." Brian her zaman buradaki insanlardan üstün biriymiş gibi davranırdı ve askeri okulda geçirdiği zaman nedeniyle kendini daha eğitilmiş ve dünyevi hissettiğini varsayırdım. Her , eski sınıf arkadaşlarından bazılarıyla iletişim halindeydi ve sohbetlerine onların zenginlikleri ve başarılarıyla ilgili ayrıntılar katmaktan hoşlanırdı.

Carly benden uzaklaştı ve bacaklarını uzattı. "Büyükbabamın babamı özel bir liseye göndermesi çok garip. Tam bir cimri."

Bunu ben merak etmişim. "Bunu ona sormalısın."

Kutuya kaşlarını çatarak baktı. "Ben gittim. Büyükbabam oraya gittiğini söyledi, onun babası da. Yani bu bir miras meselesiydi." Bunu bir süre düşündü. "Babam öldüğünde Ted şerifti, değil mi?"

"Evet."

Sırtını esnetmek için bacaklarının üzerine eğildi. "Kazayı araştırdı mı?"

Carly çok fazla polisiye dizi izliyordu. "Araştırılması gereken türden bir kaza değildi. Baban tepeye uçtu." Güzel bir bahar sabahında, rüzgârsız bir havada, dört yıldır kullandığı Cessna 182 ile.

Gözleri dosyaya kaydı. "Muhtemelen dikkatinin dağıldığını ya da kafasının karıştığını ve bir hata yaptığını söylediler ama uçağın arızalanmadığından emin olmak için kontrol ettiler mi?"

Bükülmüş metal ve yanmış plastik yığını, parçalanmış cesedi düşünmek istemiyordum. "Geriye kalanlardan fazla bir şey anlayabileceklerinden şüpheliyim. Hatırladığım kadarıyla, uçağı yıllık bakım için yeni getirmişti, yani en azından birileri bunu kontrol etmiş olmalı."

"Evet." Gözleri keskin odağını kaybetti. O öğleden sonrayı sık sık tekrarlıyor muydu? Neyse ki uçağın düştüğünü görmemişti ama

Harold Graham ve Eunice Fleenor'ın sedyeyi ambulansın arkasına yüklediklerini görece kadar zamanında gelmişti. Brian'ın yüzünü görememişti elbette. O gelmeden önce siyah ceset torbasının fermuarını çekmişlerdi.

Gözlerim doldu ama onu tüm anılar ve kayıplarla yalnız bırakmak istemedim.

Sonunda kıpırdandı ve kendini yukarı itti. "Yarın görüşürüz."

Ben sendeleyerek odama giderken o da üst kata çıktı. Carly'nin huzursuzluğundan kaynaklanan tavan gıcirtısı beni zaman zaman uykudan uyandırıyor. Gecenin ilerleyen saatlerinde Ted'le konuştuğunu duydum. Evde olmasından memnun bir şekilde uykuya daldım.

Carly ertesi gün fotoğrafları okula götürdü ve beklendiği gibi kutunun geri kalanını oturma odasının zeminine saçtı. Hepsini kaldırdım. Mavi dosya klasörünü merak ettim ve okumak için sakladım. Ama daha açmadan kız kardeşlerimden biri aradı ve ardından inekleri kontrol etme ve akşam yemeğini hazırlama zamanı geldi.

* * *

Tezgâhtan geriye doğru ittim. Bir yığın kitap işinin bulunduğu dosyayı kaptığım gibi dosya dolabına, üzerinde "Buzağılamadan Sonra" yazan bir bölüme tıktırmış gibiydim. Dosyalama sistemim en gelişmiş olmayabilirdi ama dağınıklıktan nefret ederdim. Buzağılama haftaları boyunca hayatımı olabildiğince basit tutmayı öğrenmiştim. Evrak işlerini gözden uzakta saklamak ruh halime iyi geliyordu. Ama şimdi, dağınık bir ofisi kayıp bir yeğene ve beni aldatan, kurşunlanmış bir kocaya tercih ederim.

Evim sanki bir vakum gibiydi. Duvarlara çarpacak rüzgar yoktu. ve pencereler, televizyonu ya da müziği açacak kimse yok, sohbet yok. Genelde bu tür bir sessizlikten hoşlanırdım, ama şu anda biraz Carly kargaşasına hayır demezdim. Ofise yöneldim. Buzağılamadan Sonra materyalini sakladığım çekmece yarı açıktı ve kağıtlar dışarı taşıyordu

Sanki biri klasörlerden bir şey çekip çıkarmış gibiydi. İçini karıştırdım. Mavi dosya yoktu.

Dik tavan arası merdivenlerini çıkarken ışığı yaktım. Carly'nin odası çatı katının yarısını kaplıyordu, diğer tarafta da depo vardı. Her gibi kendimi sabitlemek için nefes aldım. Ted'in onayı ve hatta yardımıyla Carly alçı duvarları ürkütücü bir chartreuse rengine boyamış, pencereleri mandalina ve kireç rengine boyamıştı. Sanki bir Skittles torbasının içine hapsolmuş gibiydim. Kıyafetler, kitaplar, makyaj malzemeleri, ayakkabılar; bir gencin hayatı yerlere saçılmıştı ve hepsinin üzerinde olgunlaşmış egzersiz kıyafetlerinin boğuk kokusu asılı duruyordu.

Enkazın ortasında durdum ve gözlerimin her yerde gezinmesine izin verdim.

Yüzey. Mavi dosya yok. Dağınıklığa bir çentik atmayı ama fazla düşünmeden yerden birkaç kot pantolon ve gömlek aldım ve Carly'nin Bar J'den getirmekte ısrar ettiği aşırı doldurulmuş bir sandalyeye bıraktım. On yedi yaşındaki birinin bir geceliğine, hatta iki geceliğine pelüş bir hayvanı yanında götürmesi tuhaf görünüyordu. Sanırım kendini oldukça kötü hissediyordu. İç çektim. Eğer dosyayı buraya getirdiyse, altında gömülü olabilirdi... O da neydi? Bir tabak mummylanmış Noel kurabiyesi mi?

Merdivenlerden geri geri indim. Ona dosyayı daha sonra soracaktım. Onu eve götürür götürmez, temizliğin tanrısallığının yanında ne kadar önemsiz kalabileceğini ama hastalık ya da böcek istilasını önlemede çok önemli bir rol oynayabileceğini tartışacaktık.

İnekleri bir kez daha kontrol ettim, alarmımı iki saate kurdum ve yorganın altına girdim. Yatağıma. Tek başıma. Ted'in yatağıma bir daha paylaşp paylaşmayacağını merak ettiğimde, sonunda parçalandım ve boşluğa doğru hüngür hüngür ağladım. Ama uykuya dalmadan önce düşündüğüm kadar uzun sürmedi.

İnekleri kontrol etmek için alarm beni gece iki kez uyandırdı. Her iki de endişelenerek uyanık kalmayı bekliyordum, ama bazı kendini

Koruma içgüdüğü tekrar uyumamı sağladı. İyi ki de öyle oldu çünkü telefonum sabah beşten önce çalmaya başladı ve benim için her şey bitmişti.

Nefes nefese yatağın yanındaki masanın üzerinde duran telefonu bulmaya çalıştım. Kalp krizi geçirip yere yığılmadan önce kedi çığlığının gitmesi gerekiyordu. Telefonu açıp kulağıma götürene kadar geçen sürede felaket olasılıklarını gözden geçirmiştım bile. Ted kötü bir dönüş yapmıştı. Carly'nin başı her türlü belaya girebilirdi. Sekiz erkek ya da kız kardeşimin ve ailelerinin başına gelebilecek rastgele kazaları saymıyorum bile.

"Ne?" Neredeyse telefona bağıracaktım.

"Ah, üzgünüm." Douglas'ın sakın sesi paniğimi yatıştırdı. Fox çocuklarının en kibarı olan Douglas diğerlerinin arasına fark edilmeden sızar, genellikle nazik bir destek vermek için hazır bulunurdu. İkizi Michael'ın aksine, o her zaman enerjik ve cızırtılıydı.

Kendi sesimi onun kibar seviyesine indirdim. "Ne ?"

Bir ineğin böğürmesi bana doğru süzüldü. Douglas, Grand County'nin en kuzeydoğu köşesindeki üniversite araştırma çiftliğini yönetiyordu. Sesi çoktan işe gitmiş gibi geliyordu. "Seni uyandırmak istememiştım. Eldon ve Ted'e olanları duyduk ve bir şey bilip bilmediğini merak ettim."

Yastığıma yaslandım ve gözlerimi kapattım. Ted'in durumu hakkında bildiğim azıcık bilgiyi ona verdim.

Ona Roxy'den bahsetmekten kaçındığımda bağırsaklarım alevlendi. Kardeşlerimden biri onu öldürmeden önce Ted'in iyileşmesine izin verecektim. Grand County'nin iyi vatandaşları Ted'in ilişkisine dair haberleri kardeşlerinden saklayarak harika bir iş çıkarmışlardı. Eğer içlerinden biri bilseydi, Ted bir yabancıнын onu vurmasına izin verecek kadar uzun süre hayatta kalamazdı.

Douglas buyurgan bir ses tonuyla telefonda uzaklaştı. "O. Kan ve dışkı örneklerine ihtiyacım var." Tekrar hatta döndü. "Peki ya onları kim vurdu? Milo'nun soruşturduğunu duydum ve eyalet devriyesinin bir memur gönderdiğini söylediler. Ama senin hepsinden daha çok şey bileceğini düşündüm."

Neyi bilmediğimi ve Carly'nin onu nerede nasıl aldığını açıklamayı zar zor bitirmiştım ki çağrı bekletme bip sesi duyuldu.

Kontrol ettim. "Michael hatta. Onu bilgilendirebilir misin? İnekleri kontrol etmem gerekiyor." "Elbette. Al Bakım . kendin." ile Douglas, o değildi. a

atılmış bir cümle.

Louise'den gelen bir telefona ve diğer yerel gelen iki telefona aldırmadan mutfağa doğru yürüdüm. İstedğim son şey insanlarla konuşmaktı. İçimizden biri evinde vurulmuştu ve şerif hastanede yatıyordu. İnsanlar üzgün ve endişeliydi. Tabii ki arayacaklardı. Çoğu Ted'in ilişkisini biliyordu. Halkın arasına karışmak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Ayrıca, vurulma olayı hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve şerifin karısı olarak -şerif değil- onlarla konuşmak zorunda değildim.

Biraz kızarmış ekmek yuttum. Yemek zorundaydım ama Ted'in ihanetinin kaynayan düşüncesi boğazımda düğümlenmiş gibiydi. Eldon için duyduğum gerçek üzüntü ve bunun Carly'ye ne yapıyor olabileceği ve buzağılamanın genel stresi de eklenince, her otuz saniyede bir kusmuyor olmam bir mucizeydi.

Telefonumu titreşime ayarladım ve çalışmanın heyecanımı yatıştıracağını bilerek sabah işlerine koyuldum. Traktörün saman kızağına yuvarlak bir balya yüklerken ve onu yerleştirmek için hidro-çatal kullanırken

Buzağılama alanındaki mini yığınlarda, atları ve boğaları beslerken, stok tanklarını buz için kontrol ederken ve yeni buzağıları inekleri eşleştirip bitişikteki meraya atarken, her titreşimi kontrol ettim. Aramaların hiçbiri Susan'ın telefonundan gelmediği için -Carly'nin telefonu hala evde duruyordu- ve hiçbiri Lincoln alan kodundan gelmediği için hepsinin gitmesine izin verdim. Ted'in telefonundan gelen bir düzine de dahil.

Güneş yükseldi ama fazla ısı vermedi. Nisan ayının ne gibi sürprizler hazırladığını bildiğimden, serin, kuru ve durgun bir gün bana iyi geldi.

Bir düvenin buzağısını yeni çekmiştim ve kan ve çamur bulaşmış kotumu değiştirmek ve belki de boğazımdan biraz yemek geçirmek için eve doğru gidiyordum ki bir motorun mırıltısı yaklaşan birini fark etmemi sağladı. Sarah'nın yeşil Dodge pikabının burnu boşluktan içeri girdi ve hızla eve doğru ilerledi.

Bu uzun zamandır gördüğüm en güzel manzaraydı ve evin arkasına yanaşmasını bekledim. Gür kestane rengi saçlarını kabarık bir at kuyruğuyla bağlamış, uzun dört çeker arabadan kayarak toprak yola indi. Kıyafeti benimkine uyuyordu -Carhartt ahır montu, solmuş kot pantolon, flanel gömlek- ancak benim şık inek gübresi ve kanı onda yoktu.

Kolunu omzuma attı ve ceketinin cebinden bir şişe Jack Daniel's çıkardı. "O pislik herifin gerçek yüzünü göstermesi an meselesiydi." Şişenin kapağını çevirdi ve bana uzattı.

Parmaklarım soğuk bardağın üzerine kapandı ve kalbim daha da battı. "Biliyor muydun?"

Şişeyi geri aldı ve bir yudum aldı. Gözleri öfkeyle parlayarak yutkundu. "Bu sabaha kadar hayır. Louise aradı ve cevap vermediğini söyledi."

Şişeyi aldım. "O nasıl-"

Sarah parmaklarını içki içiyormuş gibi bir hareketle oynattı. "Tutti Teyze ya da öyle bir şey."

"Fark etmez. En son bizim öğreneceğimize eminim." Şişeyi geri yuvarladım ve bir doz ateşin boş mideme doğru yol almasına izin verdim.

Jack geleneği lise son başladı. İkimiz de balo için randevularımız vardı ama Jack sayesinde yine de harika vakit geçirmiştik. Üniversite boyunca ve şimdiye kadar, mezuniyetlerimizde, nişanlarımızda, birimizin hamile olmadığını öğrendiği bir başka ayda, önce kutlama, sonra da üzüntü içinde şişeyi devirmiştik. Richard ve Sarah bir yılı aşkın süredir bebek sahibi olmaya çalışıyorlardı. Ted ve ben çocuk istediğimizi biliyorduk ama ne zaman olacağına karar vermemiştik. Sarah ve ben hayatın iniş ve çıkışlarını her zaman burbonla kutlamazdık ama yeterince sık kutlardık.

Diğer kadınlar bana sarılabilir ya da ağlamamı isteyebilirdi. Ama Sarah ve ben birbirimizi bundan daha iyi anlıyorduk. Başını eğdi ve beni değerlendirdi. "Ne yapacaksın?"

Şişeyi ona uzattım. "Onu terk etmeliyim."

Her zaman en sadık savunucum olan Sarah bana gönülsüzce başını salladı. "İstediğin bu mu?"

Gerçekten sevdiğim tek adamdan uzaklaşmak mı? Beni seven tek adamdan? Frog Creek'i arkama bile bakmadan terk etmek mi?

Elektrikli testereyi çalıştırıp iki kolumu da kesebilirdim; daha fazla acıtmazdı. Jack'e uzandım ve ona bir yumruk attım. Asit gibi yandı ve midemde patladı. "Ted'i hiç sevmedin. Robert ondan nefret ediyor."

Sarah şişeyi kaptı ve bir yudum aldı. "Yani? Sen onu seviyorsun. Dün de bu durmadı."

Sesi şüpheli bir şekilde Dahlia'ya benziyordu. "Sence kalmalı mıyım?" Bir elini kaldırdı. "Vay be. Ben öyle bir şey demedim."

"O zaman ne?" Şişeyi ama midem bulandı, bu yüzden içmedim.

Kollarını kavuşturdu, her zamanki gibi içinden sakinlik akıyordu. "Tepki vermeden önce düşünmek için biraz zaman ayır. Şu anda duyguların coşmuş durumda. Durulmasına izin ver, sonra bir karar ver."

Gözlerim ağlamaktan kızarmamış ve şişmemişti. Her zamanki gibi işime bakıyordum. Dokuz çocuğun ortasında büyümek bana taş suratlı olmayı öğretmişti. Birine gıdıklandığını belli edersen, seni gıdıklayacağından emin olurdun. Ama Sarah benim sessiz sıkıntımı fark etmişti. Ne hissettiğimi tam olarak bilmiyor olabilirdi ama çok fazla hissettiğimi .

Telefonum cebimde titredi ve onu çıkardım, konuşmak istediğim için değil, daha çok konuşmayı değiştirmek için. Yerel numarayı tanıımıyordum ama yine de cevapladım.

Gür bir ses kendini tanıttı. "Ben Clete." Clete Rasmussen bir milyon yıllık kıdemiyle ilçe komiseriydi. Muhtemelen Ted'in durumunu öğrenmek istiyordu. "Ted'in hastanede olduğunu ve bu akşamki münazaraya katılamayacağını öğrendim."

Ha. Anlamı düşünöldüğünde oldukça sıradan bir yorumdu. "Şu anda buna hazır olduğunu sanmıyorum," dedim.

Clete boğazını temizledi; ses doğrudan beynime giden bir yol açtı. Telefonu diğer kulağıma . "Okul yönetim kurulu için hâlâ tartışma planlıyoruz," dedi. "Ama birisi Rich Hamner'ın kamuoyu önünde fikrini söylememesinin adil olmayacağını söyledi."

Ted'in tek rakibi olan Rich Hamner, Long Branch'ta çoğu Cumartesi gecesi fikrini söylemekte zorlanmadı.

"Düşünüyordum da," diye devam etti Clete. "Belki de sen Ted. Münazaraya gel ve Ted'in sözcüsü ol."

Biri mi önerdi? Dahlia adında biri mi? Bir oda dolusu arkadaşımın, komşumun ve hatta pek de dost olmayan birkaç komşumun önünde oturup yarım akıllı görünmeye çalışmam gerekirdi. Odada Ted ve Dahlia'yı duymamış tek bir kişi bile olmazdı.

Roxy, beni didik didik ederlerdi. Yolunmuş bir tavuğun açık ateşte dönmesi gibi olurdum, yağlar ateşte patlar ve cızırdardı. "Hiç sanmıyorum."

Sarah bana kaşlarını çattı. Clete'in gürültülü konuşmasını duymadan edemiyordu.

Yine boğazını temizledi ama bu sefer ben hazırdım ve telefonu başımdan birkaç santim uzağa koymuştum. "Anlıyorum. Ama bu Rich Hamner için hiç adil değil. Ted'in platformunu biliyorsun ve bu komşuluk adına yapılacak bir şey gibi görünüyor."

Elbette. Komşuluk. Tekrar hayır demek için ağzımı açtım ama sonra Sarah'nın sert yüzüne baktım. Ted'in seçimlerde popüler olmasının bir nedeni de Fox klanının desteği idi. Eğer sırtımı dönersem, durumu pek iyi olmayabilirdi.

Umurumda değildi. Seçimi kaybetmeyi hak etmişti. Eldon'ın cinayetinden hapse girmesi daha da tatlı olurdu.

Muhtemelen.

Sarah kaşlarını kaldırdı ve başını öne eğdi.

Lanet olsun. O haklıydı. Kendime karar zamanı kazandırmanın tek yolu her şeyi bir arada tutmaktı. Midem bir fıçı yuvarlanması yaptı ve mürekkepli okyanusa sıçradı. "Tamam. Orada olacağım."

Yumruğumu indirdiğimde Sarah sırtımı sıvazladı ve şişeyi bana uzattı. "Seni öldürmeyen şey güçlendirir."

Başımı salladım. "Ted'den nefret ediyorsun."

Bir yudum içti ve şişenin kapağını çevirdi. "Ama ben seni seviyorum."

Twyla Teyze'nin cipi hareket ettiğinde gitmek için ilk hamleyi yapmıştı.

Wagoneer AutoGate'ten geçip gitti, altmış saniye sonra da komşum Doris Cleveland koyu mavi, yirmi yıllık Lincoln Continental'ile onu takip etti.

Sarah kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

Cep telefonumdaki on altı cevapsız aramayı düşündüm. "Sanırım telefona cevap vermeliydim. Birinin dedikodu yapmak için buraya kadar geleceğini hiç düşünmemiştim."

Acil yardım görevlisi Eunice'in çiftçi kocası Dick Fleenor, çiftlik kamyonetiyle iki kadını takip etti.

Sarah Dodge'una doğru kaydı. "Burada kalmayı çok isterdim ama bu gece münazara için şehre gitmem gerekiyorsa, biraz çalışmam lazım."

Arabayı sürdü ve çiftlik avlusunun etrafında bir daire çizerek kafilenin evin arkasında toplanmasını bekledi. Hızla uzaklaşırken bir kolunu camdan çıkarıp el salladı ve beni dedikodu devriyesiyle baş bıraktı.

Burnum gübreye, buzağılama sıvılarına, kendi yorgun bedenime ve üzerime yapışan saman ve çamur parçalarına alışmıştı. Medeni insanlar için ne kadar rahatsız edici olduğumu merak ediyordum. Birkaç dakika daha bekleselerdi ya da en azından beni uyardıysalardı, temizlenmek için zamanım olabilirdi.

Twyla ağzı kulaklarında yere yığıldı. "Aramaya çalıştım ama cevap vermedin. İnsanlar sabahtan beri Long Branch'a uğrayıp duruyor." Wagoneer'in arka kapısını açtı ve bir market poşeti çıkardı.

Yardım etmek için acele ettim.

Doris Cleveland, Twyla'nın arkasında sürünerek durdu ve iki somun ekmeği göğsüne bastırarak av köpeği yüzünü bize doğru çevirdi. Kocasının, arkasında Hodgekiss Feed and Grain'in logosu işlenmiş büyük boy iş ceketini giymişti. Cleveland'lar Frog Creek'ten yolun aşağısındaki çiftliğin sahibiydi. Çit hatlarını ve iki patika yolu paylaşıyorduk.

Twyla kollarıma kâğıttan bir market poşeti yerleştirdi. Muhtemelen içinde zorunlu yeşil jöle salatası bulunan bir tupperware tabak, beş kiloluk bir kahve kutusunun üzerinde duruyordu. "Kimse yiyecekleri nereye götüreceğini bilmiyor.

Baban bir yerlere gitmiş olmalı, çünkü kimse kapıya bakmıyor." Annemin davetsiz misafirlere kapıyı açma konusundaki kaprislerini onaylamadığı belliydi.

Göbekli ve yavaş hareket eden Dick Fleenor, tepesinde iki kol kâğıt bardak bulunan plastik bir market torbasıyla bize katıldı. "Eunice beni erzakla gönderdi. İnsanların nerede toplandığını bilmiyordu ve senin bunlarla ne yapacağını bileceğini söyledi."

Sandhillers için acılı ailelere yiyecek ve kâğıt tabak götürmek, tuvaleti kullandıktan sonra ellerinizi yıkamak gibiydi. Bunu yapmazsanız hayatta kalabilirsiniz ama kendinizi iyi hissetmezsiniz.

Tartışmayla ilgili artan sinirlerime, çiftlik işlerimin gerisinde kalmama ve yüzen bir çöp mavnası gibi koktuğum için endişelenmeme rağmen onları kahve içmeye davet ettim.

"Sadece kısa bir fincan," dedi Twyla. "Bu akşamki münazarayla birlikte muhtemelen akşam yemeğine kadar tıka basa doymuş olacağız, sonra da o lanet haber ekibi saatlerce içeri girip çıkacak."

"Yanına biraz tarçınlı ekmek kızartabilirim." Doris hamurlu çenesiyle elindeki ekmeği işaret etti.

Dick sırtı ve biz içeri girerken verandanın kapısını açık tuttu.

Kahveyi damlatmaya hazırladım ve Doris'e bıçakları nerede bulacağını söyledim.

ve kesme tahtası. "Sanırım tereyağım bitmiş. Kusura bakmayın."

Dick bardakların olduğu çantayı karıştırdı. Bir küvet margarin çıkardı. "İşte kaz yağı. Eunice her şeyi düşünür."

Pislik içindeki kıyafetlerimi değiştirmek için müsaade istedim. Döndüğümde Twyla kahve dolduruyordu ve Doris bir tabağı margarin damlayan sıcak tarçınlı tostla doldurmuştu.

Dick formika masaya oturdu ve ağzındaki ekmeğin etrafında konuştu. "Eunice, Rope ve Nat'in oldukça üzgün göründüklerini söyledi."

Twyla kahvesine üfledi. "Rope'un nasıl yıkılacağını anlayabiliyorum. O ve Eldon yavru olduklarından beri yakınlar. Ama

Nat'in daha çok timsah gözyaşları döktüğünü söyleyebilirim."

Bir dilim kızarmış ekmek aldım. Güzel kokuyordu ve boş karnımdaki Jack'i emmesine izin vermek akıllıca olabilirdi.

Dick elini kahve fincanının üzerinde ısıttı. "Nat'i hep sevmişimdir. Okuldayken tükürük ve sirke doluydu."

Nat mi? Şu anda bir endişe yumağı gibi görünüyordu.

Doris soğuk yiyecekleri, bir güveç kabını ve Tupperware kasesini çıplak buzdolabıma koymakla meşguldü. "Mick'le yaşadığı onca sorun onu bitirdi."

Mick, Danny'nin babası, Rope ve Nat'in tek oğluydu. Omaha'da kanunun yanlış tarafına geçmiş ve hapse . Bu yüzden Danny, Rope ve Nat ile yaşıyordu.

Twyla gürültüyle yudumladı. "O cehennem zebanisinin kimsenin başına gelmesini istemezdim ama Nat, Mick kötüleşmeden çok önce de bir kaltaktı."

Doris hakarete uğramış gibi görünüyordu.

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum." Ekmeği kemirdim.

Twyla omuz silkti. "O kaypak biri. Rope'a evlenmek için hamile olduğunu söylediğini biliyorsun ve sekiz yıl daha bebek olmadı. Eldon ve Ted'i kendisi vurmadıysa hiç şaşırmam."

Dick kaşlarını çatı. "Bunu yapması için bir neden yok."

Twyla'nın yüzünde ketum bir ifade vardı. "İnsanlar Eldon'ı severdi çünkü cömertti ve insanlara yardım . Stewart'ların evini alması için Tuff Henderson'a borç para vermesi gibi."

Doris ekmeğe uzandı. "Bunu bilmiyordum."

Twyla'nın yüzünde yeni bir bilgi üretmiş olmanın memnuniyeti okunuyordu. "Tabii Tuff bütün zamanını bara gömülerek geçiriyor, o yüzden hepsini kaybetmesi kaçınılmaz. Ama Eldon, bunun gibi her türlü şeyi yaptı."

Dick, "Nat'in ona karşı neden kin beslemesi gerektiğini söylemiyor," dedi.

Twyla öne doğru eğildi. "Şey, gördün mü, işte bu. Herkese yardım etti ama Rope'a hiç yardım etmedi."

"Rope yardım istedi mi?" Doris sordu. Bir dilimi daha bitirmiş ve tabaktaki son dilime uzanmıştı.

Twyla neredeyse dolu fincanını lavaboya bıraktı. "Umursadı mı bilmiyorum,

Ama bir keresinde Nat ve Roxy'nin bundan şikayet ettiklerini duydum."

Canlandım. Bara bakan Twyla, her türlü gizli konuşmaya vakıftı ve içgörülerini yardımcı olabilirdi. Böylesine küçük bir kasabada, ilçedeki herkes birbirine karışıyor, bu da beklenmedik ortaklar arasında etkileşim yaratıyordu.

Dick masadan geriye doğru itildi. "Nat'in kimseyi vuracağına inanmıyorum."

Doris son kırıntıları toplamak için parmağını ekmek tabağının altına bastırdı. "Ama kimin yaptığını biliyor olabilir."

Sabırsızlığımı belli etmemeye çalışarak onları dışarı çıkardım ve sonra Sandhills geleneği olan vedalaşma, başka bir sohbete başlama, tekrar vedalaşma ve bu süreci birkaç kez daha tekrarlamaya devam ederken on beş dakika daha bekledim. Bir rock konserindeki bis gibi beklenen bir şeydi.

Öğleden sonra erken saatlerdi. İneklerin iyi olduğundan emin için aceleyle buzağılama alanına gittim. Çiftliğe taşındığımdan beri, buzağılama mevsiminde hiç bu kadar dikkatim dağılmamıştı. Ayrıca, daha önce hiç böyle bir sorun fırtınası da başıma gelmemişti. Ilıman havayı getiren iyi şansa şükrettim. Aslında ılımından da iyiydi, bu da muhtemelen sürpriz bir fırtınanın yolda olduğu anlamına geliyordu. Gerçi bir Nisan fırtınasına sürpriz denemezdi.

Şansım yaver giderse, buzağılama alanında her şey yolunda gidecekti. Clete Rasmussen'in soracağı soruları düşünerek Grand County hakkında biraz bilgi toplayacak, sonra da temizlenip hazırlanacaktım.

Louise'in Suburban'ı eve doğru ilerlediğinde tüm planlarım zehirli dumanlar arasında kayboldu. Louise'le enkaz halindeki evliliğimi tartışmaktansa ayağımı üzengiye takıp çamurda sürüklenmeyi tercih ederdim.

Buzağılama alanına doğru yürümeye devam ettim. "Merhaba Louise," dedim, kendini Suburban'dan atıp adımı haykırdığında.

"Konuşmamız gerek." Gerçekten de ayağını yere vurdu.

Onu görmezden gelmeyi düşündüm ama bu onu sadece Frog Creek'te daha uzun süre tutacaktı. En iyisi dayağı kabul edip bu işi bitirmektir. Tepeden aşağı indim. "Ben bir şeyler yaparken sen de konuşabilirsin." Arka verandaya giderken yanından geçtim.

Peşimden ayrılmadı. "Çok şey yaşadığınızı biliyorum. Kocanızın sadakatsiz olduğunu öğrendiğinizde dünyanın sonu gelmiş gibi hissedebilirsiniz."

Deneyimlerinden mi biliyordu? Etrafımda döndüm. "Sen mi?"

İki elini de kaldırdı ve salladı. "Hayır, hayır. Norm asla yapmaz."

"Doğru." Norman muhtemelen onun onayı olmadan iç çamaşırını değiştirmezdi. Arka verandada durdum ve yıkanmaya ya da gömülmeye ihtiyacı olan yırtık pırtık kapüşonluyu çıkardım.

"Her şeyi içine atmak tam sana göre. İçini dökmen için seni ikna edebilecek tek kişi Glenda'ydı. Tanrı biliyor ya, annem hiç denemedi bile."

"Annem - geri kalanımız için 'annem' - meraklı olmaya inanmaz." Babam da dedikoduya inanmazdı. Her iki özellik de Louise'e yapışıp kalmıştı.

Louise ofladı. "Ya da umursamıyor. Endişeliyim. Konuşman gerek yoksa acın daha da artacak."

Louise'in etrafından dolanıp mutfağa girdim. "Bugün gerçekten çok meşgulüm. Gelecek hafta kahve içmek için uğrarım ve şimdiye kadar hissettiğim her şeyi konuşuruz."

Oturma odasına gitmemi engellemek için etrafımdan dolandı ve beni buzdolabına doğru itti.

Onu ittim, tezgâha çarpacak kadar değil ama sözlerimi vurgulayacak kadar. "Geri çekil."

Savaş için hazırlandı. "Bu sefer beni erteleyemezsin."

Gerçekten de buna hazır değildim. Arka kapıdan kaçmak için döndüm.

Ben oraya varmadan önce, beni atlattı - kesin bir ağırlık avantajı vardı - ve kendini kapının önüne bıraktı, elinde telefon, öfkeyle yumruk atıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Telefonu kulağına götürdü. "Bir müdahale sahneliyorum."

"Ne?"

Tombul avucunu dur işareti olarak kullandı ve telefonla konuştu. "Hazır mısın? O burada."

Sırada ne olduğunu görmek için bekledim.

Kız kardeşim Diane'in öfke dolu sesi hoparlörden duyuldu. "Ted konusunda ne yapacaksın?"

Louise sinirlenmiş görünüyordu. "Ona destek veriyor olmamız gerekiyordu." Louise konferans görüşmelerini hepimizin onlardan nefret ettiği kadar çok severdi. Bana doğru üzgün gözlerle baktı. "Seni seven ailen olarak, bu zor zamanlarında sana biraz rehberlik etmek istiyoruz." Sesi sanki bir senaryodan okuyormuş gibi geliyordu.

"Böyle iyiyim. Teşekkürler."

Louise bana doğru hamle yaptı ama et yiyen sarılmalarından biriyle beni boğamadan kaçtı. "Bu sadece acının duvarlar örmesi. Bize güvenmelisin. Biz daha yaşlıyız ve bu günahkâr dünyada daha çok şey gördük."

Neden, ah neden Botswana'da bir misyoner olmamış ve geri kalanımızı yalnız bırakmamıştı?

"Merhaba." Diane'in sesi sabırsız geliyordu. "İki dakika içinde bir toplantım var. Evlendiğin o pislik hakkında ne yapmayı planladığını bilmek istiyorum."

Louise'in onaylamayan nefesi tahmin edilebilirdi. "Diane, lütfen."

Döndüm ve oturma odasından geçerek ön kapıya doğru ilerledim. Louise beni geçerek ve oraya ilk vararak beni şaşırttı.

Telefondan Diane'in sesi geldi. "Bak, onu sevdiğini ve tüm bu saçmalıkları biliyorum."

Louise kendini ön kapıya yasladı. "Eminim ki yönetim kurulu toplantılarında bu kirli konuşmayı kullan."

Böyle zamanlarda birkaç çizgi romana ve altına girebileceğim bir yatağa hasret kalırdım. Bırak kız kardeşlerim halletsin.

Diane konuşmaya devam etti. "Ted seni yıllardır kullanıyor, kendisi Marshall Dillon'ı oynarken seni çiftlikte çalıştırıyor. Umarım artık en azından onun ne kadar kadın düşmanı bir domuz olduğunu görmüşsündür."

Yönümü değiştirdim ve ofise girdim. Belki Ted'in dosyalarından tartışmada bana yardımcı olacak bir şeyler bulabilirdim. Kötü fikirdi çünkü Louise ofis kapısına barikat kurmak için harekete geçti.

"Bu senin boşanmanla ilgili değil, Diane," dedi Louise. "Kate'in konuşmasına izin vermeliyiz."

Ben .

Louise benim için konuşmaya başladı. "Roxy'ye hiç güvenmedim. Ted'le ilk bir araya geldiğiniz andan itibaren gözünün Ted'in üzerinde olduğunu hissettim. Sen de böyle mi hissediyordun?"

Olabilir. Tamam, evet. İçgüdülerime güvenmeliydim.

"Tabii ki o Roxy sürtüğüne güvenmiyordu," dedi Diane. "Ama her zaman yaptığı gibi devede kışı gibi kafasını kuma gömdü. Mesele Roxy'nin ne yaptığı ya da yapmadığı değil. Mesele onun piç kocasının ne yaptığı."

Ve her zamanki gibi yarışa başladılar. İşime devam ederken atıp tutmalarına izin verebilir ve argümanlarını

Zihinsel t grafiği: bir taraf kalmak için, bir taraf ayrılmak için.

Ted'in dosya dolabındaki bir çekmeceyi açtım. Münazara için neleri bilmem gerekebileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Clete'in soracağı soruları ve izleyicilerin neler sorabileceğini hayal etmeye çalıştım. Ted'in çocukları içki içmekten ve araba kullanmaktan alıkoyma planını bilmek isteyecekti. İlçe fuarı sırasında devriye gezme konusunu soracaktı. Hatta Ted'in  yıldıır btcede olan bir yardımcıyı işe almayı teklif edip etmediğini ve ne zaman teklif edeceğini bile sorabilirdi.

Louise karşı ıktı. "Kocası hastanede, bir daha yürüyüp yryemeyeceğini bilmiyor. Elbette hatalar yaptı. Ama bu ona karşı sorumluluklarından kaçması gerektiği anlamına gelmez. İyi ya da kötü onunla evlendi. Adam bocaladı diye, kadın karakterinden ödün vermek zorunda değil. Hele ki adam felliyse."

Louise kendi tarafına bir puan kazandırdı.

Bu yılki ilçe komisyonu toplantı tutanaklarının bir dosyasını buldum. Belki de son birkaç yılın trend sularının bir kaydı vardı. Böylece Ted'in bunları nleme stratejisi hakkında yorum yapabilirdim, tabii ki bunu ben uydururdum.

Diane'in sesi nefes nefese geliyordu ve toplantısına doğru acele ettiğini düşündüm. "Bırak Roxy onunla ilgilensin. Evine girdiğinde onu istedi; bakalım *emeklemesi* hoşuna gidecek mi?"

Diane için bir puan.

Louise beni unutmuş gibiydi. "O sadece bir erkek. Kanseri ya da başka bir hastalığa yakalansa bile onu terk etmezdi. Birlikte savaşırlardı. Bu farklı mı?"

ALS'ye karşı eski kız arkadaşıyla yatmak. Louise o puanı alamadı.

"Oh, Tanrı aşkına, Louise. İncil'in bile o hiyardan kurtulmanın iyi olduğunu söylüyor."

Louise en sevdiği konuya daldı. dolaşmakta hiç zorlanmadım. "Tanrı sadakatsizlik durumunda boşanabileceğinizi söylüyor,

ama zorunda ."

Diane'in "Gitmem gerek." dediğini duyduğumda arka kapıya yöneldim. Bir yandan da, "Katie, seni sevdiğimi biliyorsun, ama bir çift büyümeli ve o pisliği kaldırıma atmalısın" dedi.

Ah. Yeni yaprakların arasından gelen hafif bir esintinin sesi kulaklarımı yatıştırdı. Diane ve Louise erkeğimin yanında kalmanın artılarını ve eksilerini ortaya koymuşlardı. Tek yapmam gereken karar vermektir.

İlçe tartışması omuzlarımın üzerinde geziniyor, ensemde nefes alıp veriyordu. Öğleden sonra güneşine rağmen, kara endişe bulutları neşemi gölgeliyordu. Hayatımdaki pek çok şey gibi, her şey Ted'e bağlıydı.

Ev işleri yapmak, Grand County ile ilgili detayları öğrenmek ya da gömüğümün ütülü olduğundan emin olmak yerine Elvis'e ve tekrar hastaneye doğru yola çıktım.

Broken Butte'ye yaklaşık yarım kala midem Van Gogh'un takdir edeceği girdaplar yaptı. Ağzım doldu taşı ve frene basıp kenara çekmek için sadece birkaç saniyem vardı. Arabadan inmeden önce tarçınlı somun ekmeği kaldırıma sıçradı. Hiçbir şey kalmayana kadar yutkundum.

Bir yel değirmeni meraya sadece birkaç adım öteden temiz su pompalıyordu, ben de dışarı tırmandım, çitin tellerini aştım ve oraya doğru ilerledim. Borudan pompalanan suyla ağzımı çalkaladım ve birkaç yudum içtim, bir yudumun bağırsaklarıma çarpıp tüm süreci yeniden başlatacağından endişelendim. Bazı insanlar panik atak geçirir, bazıları depresyona girer. Sanırım ben duygusal çalkantılarla daha yumuşak bir şekilde başa çıkıyorum.

Tekrar Elvis'e bindim ve zihnimin dalgalanmasına izin vererek otoyolda ilerlemeye başladım. Ani bir sarsıntıyla tüm farkındalığım parladı. İçeride bir çamaşır makinesi çalkalanıyordu. Bu tehdide karşı dudaklarımı kenetledim. Ya mide bulantım ve yemekten kaçınma duygularımın belirtileri değilse?

Sıkıntı mı? Kız kardeşlerimden üçü anneydi. Glenda, Louise ve Diane.
Üçü de sabah bulantısı çekiyordu.

10

Anlamsız endişelerle geçen bir saatin ardından, bir Clydesdale'inki kadar ağır ayaklarımın üzerinde Ted'in odasına doğru ilerledim. Sid'i görmedim ama Dahlia plastik bir sürahi tutmuş, zambak ve papatyalardan oluşan bir aranjmanı suluyordu.

Konuşması aşırı neşeli geliyordu. Ben içeri girince başladı. "Kate! Neden münazara için hazırlanmıyorsun?"

Hâlâ solgun olan Ted hiçbir şey söylemedi. Dünden biraz daha taze kokuyordu ve ona pembe bir parlaklık vermeye yetmese de kanı dolaşıyor gibi görünüyordu.

"Yakında o tarafa gideceğim." Dahlia'ya değerlendirici bir bakış attım. "Muhtemelen sen de temizlenmek , o yüzden gitsen iyi olur."

Beni belirsiz bir bakışla ödüllendirdi, hangi eksikliği fark ettiğimi ve onarımın ne kadar kapsamlı olacağını merak ediyordu. Sürahiyi çiçeklerin yanındaki radyatörün üzerine koydu ve Ted'e yaklaşarak kolunu ovuşturdu. "Saçımı yıkamam ve Sid'in temiz bir şeyler giydiğinden emin olmam gerekiyor. Sen iyi olacak mısın?"

Zayıf bir gülümseme uydurdu ve onun elini okşadı. "Bütün öğleden sonra benimle kaldığın için teşekkürler."

Onun alnından öptü. "Birini sevdiğinde böyle yaparsın."

Kurnazca, Dahlia. Onlar birbirlerine birkaç hayranlık ve sevgi dolu söz daha söylerken bekledim ve Dahlia'nın odadan çıkarken bana savurduğu hançerlerden kaçtım.

Odanın boydan boya uzanan radyatörüne, pencerenin altına yaslandım ve açık avucumu karnımın üzerine koydum. Karnımın guruldaması duygusal çalkantılardan değil de içimde büyüyen bir bebekten kaynaklanıyorsa, Ted ve ben evli olmasak bile sonsuza dek birbirimize bağlı olacaktık.

"Seni görmek güzel," dedi Ted. Ses tonundaki tereyağımsı his ve gözlerindeki samimi şefkat beni boğdu.

Bir adım daha yaklaşıp dokunma dürtüsüne, eğilip dudaklarımı dudaklarına değdirmek için duyduğum fiziksel isteğe karşı koydum. "Tamam." Boğazımı temizledim. "Sence Clete ne soracak?"

Yüzü düştü. "Beni affetmek için burada olduğunu umuyordum."

Radyatörün üzerinden kalktım ve yatağının ayak ucuna doğru yürüdüm. Sarah kendime zaman tanımamı söylemişti ve ben de öyle yapmaya niyetliydim. "Önce tartışmaya konsantre olalım."

Eğer gözleri parmak olsaydı, saçlarımı okşuyor olurdu. "Seni seviyorum Kate. Yılbaşı gecesi bana attığın o yumruktan beri. Bizim için bir şans olduğunu bilmem gerek."

Ted kendisine kızgın olanlardan nefret ederdi. En sert direnişçileri yumuşatana kadar onları cezbeder ve kandırırdı, onları önemseydiği için değil, kendisini sevmelerini istediği için. Beni yıkmaya çalışıyordu. Bunu bildiğim halde, o gecenin anısı içimde romantizmin heyecanıyla dalgalanıyordu.

Yılbaşı gecesi Long Branch'taydım, geceyarısı kapanıyordu. Dickie Halstead kurnaz üniversiteli oda arkadaşını hafta sonu için eve getirmişti ve adam kendisini bir çanta dolusu cips sanıyordu. Bana içki ısmarlamaya çalışıyordu,

Ellerini olmaması gereken yerlere koyuyor ve yeni yılı bir öpücükle kapatacağıma söz veriyordu. Geri sayım başladığında, bana doğru ilerlediğini fark ettim. Sarhoş sürüsünün arasından sıyrılıp kaçmaya çalıştım. "İki!... Bir!" diye bağırıldığında biri omzumu tuttu. O zamana kadar, adamdan yeterince klasörol almıştım ve önce bakmadan döndüm ve yumruğumu çenesine .

Çene Ted'e aitti ve ben fazla zarar vermemiştim. Ama bu olay onu gıdıkladı ve çıkmaya başladık. Sanki biri kasvetli bir odada ışığı yakmıştı. Ted bana parladığında, tüm dünya aydınlandı. Birkaç ay içinde evlendik. Hiç pişman olmadım. En azından pek değil. Şimdi bile farklı bir şey yapacağımdan emin değilim.

Ted'in cildi kuru ve solgun bir alçı görünümündeydi. Gözleri, her birinden bir damla yaş düşecek kadar dolmuştu. Hangisinin önce çenesine ulaşacağını ve kirli sakallarının arasından nasıl bir yol izleyeceğini tahmin etmeye çalıştım. Burnunu çekti. "Çok özür dilerim."

"Hey, senin için yeni bir kuralım var."

Kan çanağına dönmüş gözleri endişeli görünüyordu. "Kurallar mı?"

Tepkisini görmek için dikkatle izledim. "Hayır Roxy. Eğer kalmamı istiyorsan, onunla hiçbir temas kuramazsın. Aramak yok, ziyaret etmek yok."

Bu üzüntü müydü? "Buraya gelmesini ya da beni aramasını engelleyemem."

"Eğer ortaya çıkarsa, onu gönder. Eğer ararsa, telefonu kapat." Başını salladı. "Ama ona kötü davranmamam."

Tenim yandı, içime doğru bir sıcaklık yayıldı. Çok yavaşça, sanki iki yaşında bir çocukla konuşuyormuş gibi, "Sen evlisin" dedim.

Dertli görünüyordu. "Biliyorum. Ve seni seviyorum. Ama o yapayalnız. Onu öylece ."

İnanılır gibi değil. Ted için bile. Öne doğru eğildim ve ona ters ters baktım. "Seçim senin. Ya onu incitirsin ya da beni."

"Sadece biraz zamana ihtiyacım var." Sesi, talebinin makul olduğuna inanıyormuş gibi geliyordu.

Belki de odaya girdiğimde kelebeklerin ve mavi kuşların etrafımızda döneceğine dair gizli bir fikir besliyordum. Birbirimizin kollarına düşecektik, tüm geçmiş gerçek aşk ilanlarımızda yok olacaktı. Hayal kırıklığı düştü, ağır ve mavi.

Bir an için konuşmadık. "Bana kızgın mısın?" diye sordu.

Buna hakkım yok muydu? Yatağının ayak ucunda durdum, kendimi bağırsız hissediyordum. Bağırarak, ağlamak, göğsüne vurmak -her ne kadar harika hissettirse de- hiçbir işe yaramayacaktı. Kelimeler hiçbir şeyi çözmeye yaklaşamazdı. Bu yüzden sessiz kaldım.

Acınası gülümsemesi muhtemelen benim sempatiyi kazanmak içindi. "Henüz hiçbir şey hissetmiyorum. Doktor endişelenmediğini söylüyor ama bence endişesini gizliyor."

Binlerce destek ve teşvik kelimesi içimde çitle çevrili kaldı. O benim hak etmiyordu. Güzel bir şeyler söyleme isteğimi bastırmak için pencereye doğru yürüdüm.

Bunu uzun, tedirgin bir sessizlik izledi. Öğleden sonra benim umudum gibi hızla tükeniyordu. Buraya aslında münazara hakkında konuşmaya gelmemiştim. İstedikim her neyse, alamıyordum. Gitmek için döndüm.

"Hayır. Bekle!" Ted'in sesi çaresizdi. "Eldon'ı ben öldürmedim. Ben öldürmedim."

Vay canına. Seni seviyorum-lütfen-beni bırakma yolundan bir sarsıntıyla sapmıştı. "Milo ne dedi?"

Ted rayları kavradı. "Benim gibi görüldüğünü söylüyor." Omuz silktim. "Sen mi yaptın?"

" biliyorsun. Ama bu hastane yatağında hiçbir şey kanıtlayamam. Bana yardım etmelisin."

Hayır. Ona yardım etmek zorunda değildim. Yatağının ayak ucunda durdum. "Onu senin öldürmediğine neden inanayım? Bana yalan söylemekte oldukça iyisin gibi görünüyor."

Yüzü, şiddetli bir dondurma sırasında asmada bırakılmış bir domates gibi benek benekti. "Biliyorum. Özür dilerim. Ama bu farklı. Bunu ben yapmadım."

Evet, öyle. Bu, onun asıldığını görmekten mutlu olmayacağım anlamına gelmiyordu.

O.

Ama bu doğru değildi. Sarah haklıydı. Bu kadar kafa karışıklığıyla sabit kalması gerekiyordu.

Ted muhtemelen aklımdan geçen her şeyi biliyordu. Umut gözlerini aydınlattı. "Bana yardım et. Daha önce yaptığımız gibi. Bulmacayı çözmekte iyiyizdir."

Louise ve Diane'in savaşı kafamın içinde bir ileri bir geri devam ediyordu. Sarah Çözümü en güvenli yol gibi geldi. İçimi çektim. "Tamam. Ama önce sana bir şey sormama izin ver."

Korku yanıtını yavaşlattı. Muhtemelen Roxy hakkında ya da ilişkiyle ilgili bir şey öğrenmek istediğimi düşünmüştü. "Elbette."

Odaya geri döndüm ve pencereye yaslandım. "Carly seninle Roxy'yi biliyor muydu?"

Başını iki yana salladı. "eminim. Neden?"

Ona kaşlarımı çattım. "Çünkü son zamanlarda garip davranıyor ve eğer Roxy ile aranızdakileri öğrendiyse, bu her şeyi açıklayabilir."

Gözlerini kaçırdı ve tekrar bana döndü. "Farklı olduğunu fark etmemiştim."

Carly'nin dünyası saldırı altındaydı ve kaç cephede savaştığını bilmem gerekiyordu. "Birkaç hafta önce eve çok geç geldiğinde ve Carly hâlâ ayaktayken bahsettiğin şey bu muydu?"

"Ne? Ne zaman? Ne zaman?" Sesi sarsılmış gibiydi.

"Roxy ile birlikte olduğun o kadar çok gece oldu ki bunu mı?" En fazla birkaç haftalık olabilirdim. Mide bulantısı için çok mu erken? Ona hamile olabileceğimi söylemeli miydim? Hayır. Söylememeliydim.

Sanki hatırlamak için çok konsantre oluyormuş gibi davranıyordu. Muhtemelen vereceği cevabın kendisine nasıl yardımcı olabileceğini ya da zarar verebileceğini düşünürken uyguladığı bir oyalama taktiği idi bu. "Carly ne zaman uyandı? Son zamanlarda mı?"

Bekledim. "Ne hakkında
konuştunuz?" Durakladı.

"Bilmiyorum."

Oyalanmasına sabırsızlanarak pencereden uzaklaştım. "Sana yardım etmemi istiyorsun ama benim için tek bir soruya cevap veremiyor musun?"

Yine sessizlik. Nefes aldı. "Birkaç hafta önce babasının uçağının enkazının nereye götürüldüğünü bilip bilmediğimi sordu."

Sağlıklı bir takıntı değildi. "Başka ne var?"

"Roxy ve Brian'ın yeni evi inşa etmeye ne zaman karar verdikleri ve bunun ne kadara mal düşündüğümle ilgili bir sürü soru sordu. Biraz abartılı geldi ama Carly'nin nasıl olduğunu bilirsiniz."

Ted'in nasıl olduğunu da biliyordum. Roxy ile ilgili her soruda geri adım atar ve cevap vermekten kaçınırdı. Bir saat gibi gelen bir süre boyunca dalgalanan buğdaya baktım. Birkaç kez ona hamile olabileceğimi söylemenin eşiğine gelmiştim. Bunun yerine, her zaman yaptığım şeyi yaptım. İşe koyuldum. "Bakalım Eldon'ı kimin öldürdüğünü bulabilecek miyiz? O geceden ne hatırlıyorsun?"

Konsantre olarak alnını kırıştırdı. "Eldon'ın evinde olduğumu hatırlamıyorum."

Bunu düşünmekten bile nefret ediyordum. "Bar J'ye gidiyoruz. Belki de oradan başlamalıyız."

Hareket etmeyi bıraktı. "Bunu yapmamı istemezsin."

Doğru. "Tamam. Roxy'nin evinden ayrılmanla başlayalım."

Bıyıklı boğazından aşağı bir yumru daha indi. "Uzatma kulübü toplantısı vardı ve geç kalıyordu. Ama uykum vardı çünkü... Şey, sonra nasıl olduğumu bilirsiniz..."

Yumruklarımı sıktım. "Sonra ne olacak?"

"Eve gelmeden önce biraz kestirmeye karar verdim, çünkü buzağılayacağını ve akşam yemeğinin ."

Onu kendim vurmayı düşündüm. "Yani Roxy seni terk etti. Çiftlikte hiç bulunmadı mı?"

Çaba sarf ederek başını salladı. "Yaklaşık bir saat sonra uyandım ve giyindim."

Silebileceği bir başka ayrıntı. Yine de, olaylar ona geri dönüyor.

"Rüzgâr esiyordu ve kar yağmaya başlayabilir diye düşündüm. Gece buzağılamanın senin için ne kadar berbat olacağını düşünüyordum ve bir tartışma duyduğumu sandım ama sonra bunun sadece rüzgâr olduğunu anladım."

Dili dışarı çıktı ve kuru dudaklarında gezindi. Yatağın başucundaki masanın üzerinde, içinde bükülmüş bir pipet olan, terletici bir sürahi buzlu su duruyordu. Ona ikram etmedim.

Soluk yüzüne bulaşan terler yorgunluğunu gösteriyordu. "Sonra tekrar duydum. Eldon'ın evine baktım ve ön verandada birini gördüm. Bana bağılıyor olabileceğini düşündüm ve oraya gitmek istemedim. Beni orada Roxy ile görmekten mutlu olmazdı."

Evet, nasıl hissedebileceğini biliyordum.

Gözleri kapandı ve devam etmeden önce bir süre dinlendi. "Kruvazöre doğru yürümeye devam ettim. Ama gidip bununla ilgilenmem gerektiğine karar verdim."

Kuru dilini çöl ağzının içinde şapırdattı. "Oraya gittiğimde verandada kimse yoktu, ben de kendimi içeri attım. I..."

Konuşmayı kesti ve gözlerinin odağı biraz kayboldu.

"Ofiste kim vardı?" Ben sordum.

Benim göremediğim anıya odaklandı.

Onu ittim. "Ofise gitmene ne sebep oldu?"

Bastırılmış bir nefes verdi. "Hatırlayamıyorum."

"Verandada kimin olduğunu bilmiyor musun?"

Hayal kırıklığı ve belki de bir parça korku, sözlerini bulanıklaştırdı.

"Hayır.

Ancak cinayet sebeplerinin para ya da aşk olduğunu biliyoruz."

İşte yine başlıyoruz. "Bunu duymuştum."

"Doğru. May Keller'ın Eldon'a karşı bir şeyler hissettiğini söylüyorlar. Belki de reddedilmekten bıkmıştır."

Gerçekten mi?

Konuya ısınmıştı. "Ya da belki Jack, Eldon'ın Aileen Carson'la olan ilişkisini öğrenmiştir."

Yine Aileen ve Eldon ile. "Buna dair bir kanıtınız var mı?" "Hayır."

O durakladı. "Ne Eğer Eldon reddedildi için Kredi biri para?"

Twyla bu konuda bir şeyler söylemişti. "Eldon'ın borç para verdiğini nereden biliyorsun?"

Heyecanı bir anda kaybordu ve ben de cevabımı aldım. "Roxy'ye borç para vermezdi, bunu mu demek istiyorsun?"

Ted beni savuşturmak istercesine elini kaldırdı. "Onun paraya ihtiyacı yok. Diyorum ki belki de başka biri onun yardımına muhtaçtı. Onları reddettiğinde, onu öldürecek kadar çıldırmış olabilirler."

Yatağın ayak ucunda volta attım. Şimdiye kadar hiçbir şey bulamamıştık. Elimi karyolasına vurdum ve o da sıçradı. "Neden hatırlayamıyorsun?"

Birbirimizin gözlerini yakaladık ve sarıldık. Bu aşkın asla anlayamayacağım garip bir parçası. Kimyasallar, bilinçaltı, feromonlar, her ne ise, Tesla tüpündeki enerji dalgaları gibi aramızda sıçradı. Hep böyle birlikte olmuştuk. Sadece ben ve Ted kendi dünyamızda.

Bu adamı sevmek istemiyordum.

"Sana ihtiyacım var, Kate." Fısıltısı tenimin üzerinde bir okşayış gibi kayıyordu.

Kendime Roxy'yi hayal ettirdim. Bunun kutup soğukluğunu bir anda geri getirmesi ne tuhaftı. "Eğer o geceyi düşünürsen, belki bir şeyler aklına gelir."

Bakışlarını pencereden dışarı, Nisan ayının bitmek bilmeyen esintisinde dalgalanan yeşil buğday tarlasına kaydırды. İnce bir şey

yüzünde belirdi.

"Ne?" Onu zorladım.

Gözlerinde yükselen alarmı gizlemesi bir saniyesini aldı ve esnedi. Sahte bir yorgunluk olmalıydı. Dikkatini tekrar bana verdi. "Münazara için geri dönmen gerekiyor ve ben gerçekten yorgunum."

"Bir şey hatırlıyorsun."

Masum bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Hayır, hayır. Hayır. Tüm bu düşünceler beni yıprattı."

Bir an için ona ters ters baktım ama haklıydı. Almam gerekiyordu kapalı. "Tamam. Ama geri geleceğim ve bunu tekrar gözden geçireceğiz."

Gözlerindeki gerçek şefkati görmeden sonsuza dek yaşayabilirdim. "Sen iyi bir kadınsın Kate. Senin için doğru olanı yapacağıma söz veriyorum."

Bunun için biraz geç oldu.

* * *

Frog Creek'e geri döndüm, şüpheliler ya da tartışma hazırlığı açısından daha ileride değildim ve zaman açısından çok daha gerideydim. Sürünün sessizliğinde hissettiğim huzurun daha fazlasını arzulayarak buzağılama alanından hızlıca geçtim.

Temizlenip kasabaya için bir saatten az zamanım vardı. Merdivenlerden koşarak çıkmak yerine yere çöktüm ve tepedeki inekleri izledim. İneklerden biri kuyruğunu kıstı.

Elimi cebimdeki telefonun etrafına kapattım. Carly ile konuşmam gerekiyordu, kendim için olduğu kadar onun için de. Ama Susan izin vermiyordu ve aramak ikisini de sertleştirecekti. Hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıktım. Ted'i görevde tutmak için kazanmam gereken aptalca bir tartışma yaklaşıyordu, böylece beni sonsuza dek seveceğine yemin eden adamla, dünyada kendime ait kıldığım tek yerde yaşamak için seçeneklerimi açık tutabilirdim. Beslenme, etiketleme, gibi işler artmıştı,

doktorluk ve eskrim. Belki de her şeyi yapamayacağımı kabul etmenin zamanı gelmişti.

İçeri girdim ve Choker County şerifinin numarasını çevirdim. "Carly'yi buldunuz mu?" Milo ben merhaba der demez sordu. "O içinde Lincoln ile Susan." I destekli için daha fazla . onun

Suçlamalar.

"Huh." Kendini ve karnını bir sandalyeye yerleştirmiş gibi kıkırdadı. "Legion'da Ted'in yerini dolduracağını duydum."

"Eldon'ın cinayeti hakkında bir şey bulabildiniz mi?" Gerçekten bilmek istediğim şeyi sormadım: Hâlâ Carly'den şüpheleniyor muydu?

"Münazaradan sonra seni yakalamaya ne dersin?"

Milo bana daha fazlasını anlatmayı reddetti ve ben de onunla münazarada buluşacağıma söz vermek zorunda kaldım. Hayatım denen çılgın labirentte yeni bir dönemeç daha olacak gibi görünüyordu.

Aldatan, yalancı, görev sırasında vurulmuş, belki felçli, pişman ama yine de belki de sadık olmayan kocanızı temsil etmek için bir tartışmada ne giyersiniz? İçimdeki cadının güçlerini çağırmam gerekirse diye siyah bir süpürge sopası eteği; zevk sahibi ve yetenekliymişim gibi davranmak için cilalı siyah-turkuaz aletli kovboy çizmeleri; ve sırf verdiği hissi sevdiğim ve beni rahatlatılabileceği için kısa, yumuşak, devetüyü rengi bir deri ceket seçtim. Aynada kendimi inceledim ve düz karnıma odaklandım.

Bu başka bir gün için geçerli bir durumdu.

Evde oturup ineklerimi seyredebilmek için Ted'in sol taşağını verirdim. Ted'in pozisyonunu savunmak için kendimi bu duruma sokmak ne kadar çılgıncaydı? Ama başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyordum. İnadına ya da ani bir tepkiyle her çökmesine izin verirsem ve Ted ile daha sonra birbirimize bağlanmaya karar verirsek, elimizde ne kalırdı?

Her zaman nehrin aşağısına kaçabilirim.

Kulağımda nadiren kullandığım deliğe som gümüş bir konço küpe takarken yatak odasının penceresinden dışarı baktım. Gözlerimi kısarak gökyüzüne baktım ve alaca karanlıkta beliren kara bulutlara göz attım. Eğer bu gece gökten bir şey yağacaksa bu muhtemelen yağmur olacaktı.

Kar yağdığı için ineklere bir şey olmazdı. Yine de onları tek başlarına bırakmaktan nefret ediyordum. Telefonumu aldım ve aceleyle arka kapıya yöneldim. Hızlı aramayı tuşladım.

Jeremy, sekiz numaralı tilki, telefonda nefes nefese kaldı.

"Evet?" Rahat görünmeye çalıştım. "Ne yapıyorsun?"

"Şimdi mi?"

"Evet." Arkadaşça, otoriter bir abla gibi değil. "Ya da . En azından yakında."

"Şu anda," diye homurdandı, "birinin ortasındayım."

Tiz bir kıkırdama beni . Beni şaşırtmadı, en azından pek şaşırtmadı. "Boş ver."

Daha fazla kıkırdama.

Sırıtişının sesini terk ettiğini duydum. "Hayır. Bekle. Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Ted'i duydum."

Tabii ki o yaptı. Neredeyse iki koca gün olmuştu; neden biri yirmi bir yaşındaki kardeşimin yerini doldurmasın ki? "Eğer meşgul değilsen, dışarı çıkıp ineklerime göz kulak olabilir misin diye merak ettim."

"Babam münazarada olmam gerektiğini söyledi ama çiftlikte bana ihtiyacınız olursa ben varım."

Bu çocuğun kimse için yapmayacağı şey yoktu. Muhtemelen bu yüzden hiçbir zaman iki yakası bir araya gelmedi, çünkü ihtiyacı olan herkese borç verir ya da para verirdi. Bir oğlu vardı, küçük kırmızı kafalı Mason. Tek sürpriz daha fazla çocuğunun ortaya çıkmamış olmasıydı. Jeremy, Tilkiler arasında en sevimli olanıydı.

"Teşekkürler. Ne zaman evde olacağımı bilmiyorum."

"Endişelenmeyin," dedi. "Beni meşgul edecek birini getireceğim." Daha fazla kıkırdama.

Harika. Ona bir türlü işlerin listesini verdim. Bu zihnimi oldukça rahatlattı ve kısa süre içinde münazara tarih olacak ve belki ellerim titremeyi bırakacaktı. Her seferinde bir krizle başa çıkmam gerekiyordu ve şu anda sopa sırası münazaradaydı. Milo ile konuşmam boğa bekliyordu.

Arka merdivenlerden inmeye başladım ve sonra sadece bir küpe taktığımı fark ettim. Eşini bulmak için koşarak eve döndüm.

Yola geri döndüm. Frog Creek'te yaşamının en büyük avantajlarından biri izole kalmamdı. Ted ve Carly'nin her gün kasabaya gitmesi nedeniyle buradan neredeyse hiç ayrılmıyordum. Yine de son birkaç gündür çiftçilikten çok araba sürmeye vakit ayırıyordum.

On beş dakika sonra Ana Cadde'ye döndüm, tepenin zirvesine doğru açılı bir şekilde park ettim ve Elvis'ten inerek Lejyon salonuna doğru yürüdüm. Rüzgâr ağaçlara çarpıyor ve kararan gökyüzüne bir serinlik gönderiyordu.

Ağır ayaklarım beni tepenin üzerinde düz çatılı bir kale gibi duran salona doğru götürdü. Çocukken karlı günlerde yaptığım gibi kızağıma tırmanamamam çok kötüydü. Ana Cadde'den aşağı kayardım; ön caddenin ortasına kadar uzanan düz çizgi, caddenin bir tarafında postaneyi, Burnett's Tack Shop'u, Hodgekiss Farm and Ranch Supply'ı ve Long Branch'ı, diğer tarafında First State Bank'ı, Dutch's Grocery'i, Methodists's Jumble Shop'u ve Apartments olarak bilinen dört katlı köhne bir binayı ikiye bölerdi.

Grand County Ticaret Kulübü'nün doksanlı yıllarda yolun tam ortasına, Legion ile otoyolun ortasına diktiği yel değirmeninde oyalandım. Bunun, Hodgekiss'in Chicago hayvan depolarına sığır yüklemek için bir demiryolu durağı olduğu 1880'lerin geçmiş günlerini akla getireceğini düşündüler. Yel değirmeni amaçlandığı gibi turist çekmedi ama gençlere Cadılar Bayramı'nda ateş yakacak bir şey verdi.

Hodgekiss'in gururu olan Lejyon salonuna yaklaştım. Dügün resepsiyonlarına, cenaze yemeklerine, önemli toplantılara, kart partilerine, yıldönümlerine ve sonu sıfırla biten tüm doğum günlerine ev sahipliğı yapıyordu. Ted ve ben evlendiğimizde Dahlia ve Sid'in tüm ilçeyi kapsayan bir barbekü partisi düzenledikleri yerdı. Babam büyük bir düğün yapılmasını istedi ama ben istemedim ve annem de bu sefer beni destekledi. Dahlia, babamın büyük düğün dediğı ısrar etti. Parasını o ödemek istiyorsa, süslenip püslenip davranabilirim düşündüm. Öyle de yaptım, her ne kadar Roxy ortaya çıkıp zil zurna sarhoş olsa ve gözyaşlarına boğulduğunda dışarı sürüklenmek zorunda kalsam da.

Yerel halk Lejyon'a o kadar önem veriyordu ki nakit sıkıntısı çeken ilçe, yemyeşil çimlerin ve ekli oyun alanının bakımı için birilerine para ödüyordu. Sahip olduğumuz tek şehir parkıydı. Eğer bir kalabalık söz ve bunun bir kilisede gerçekleşmesi gerekmiyorsa, Lejyon orasıydı.

Caddeden kaldırıma doğru adım attım ve caddenin kenarındaki ölmekte olan bir karaağacın arkasından bana bir selam geldi. Alacakaranlıkta gözlerimi kısarak bana doğru adım atan uzun boylu bir figüre odaklandım. Onu tanımam bir anımı aldı. Glenn Baxter. Benden birkaç santim uzaktaydı ve koyu renk saçları şakaklarındaki biberde biraz tuz gösteriyordu. Televizyonda görüldüğünden daha genç görünüyordu, yüzünde daha fazla hayat vardı. Kaç yaşında olduğunu kim bilebilirdi ki? Büyük miktarda servet, fıçı fıçı Grek Formülü ve yılda iki kez yüz bakımından daha fazlasını satın alabilirdi.

"Sen Kate Conner'sın." Sesi rüzgârdaki mısır kabukları gibi geliyordu. Beni tanımasına şaşırmamıştım. Muhtemelen resmimi bulabilecek ya da ona bir eşkal verebilecek adamları vardı. Ama onun için neden önemliydim ki?

Akşamın büyüyen gölgeleri arasında gizlenen bir yabancı, adamın Tanrı'dan daha fazla parası olsa bile beni tedirgin ediyordu. "Sandhills'de olduğunuzu fark etmemiştim," dedim.

Çok yeni kot pantolonu ve yırtık kovboy çizmeleri çevreye uyum sağlamasına yardımcı olmuyordu. "Size daha önce de söyledim: Burada Eldon'la bir anlaşma üzerinde çalışıyorum."

Bulunduğu yeri söylememiştir. "Münazaraya mı gidiyorsun?"

Lejyon salonuna baktı. "Medya hazır bekliyor. Mümkün olduğunca onlardan kaçıyorum. Beni Long Branch'tan bile kovaladılar."

Ona kalacak yer bulma konusunda şans dilemedim. Binaya doğru bir adım attım. "Geç kalıyorum, o yüzden gitmem gerek."

atılarak yolumu kesti. "Ben de seni bekliyordum. seninle konuşmak."

Neden sokakta başka kimse yoktu? Normalde, insanlar yerel bir seçim tartışmasının her kelimesini yakalamak için büyük bir aciliyet hissetmeden ayaküstü gelirlerdi. Bu gece öyle değildi. Eldon'ın öldürülmesi ve Ted'in durumu nedeniyle insanlar son haberleri öğrenmek için erkenden gelmiş olmalıydı.

Baxter'ın solgun yüzü belirdi. "Peki ya yeğenin? Bar J'yi satmasını konuştunuz mu?"

Aciliyet, hatta belki de çaresizlik kokusu aldım. "Şu anda düşünmesi gereken son şey arazisini satmak. Lütfen buna saygı gösterin."

Filmlerdeki telefonlarda çıkan tehditkâr seslere benzeyen hırıltılı bir sesle konuştu. "Bu bufalo meselesi benim için çok önemli. Yeğeninizle konuşmayı çok istiyorum."

Uğursuz. Aklıma gelen kelime buydu. "Bunu şimdi düşünmesine gerek yok."

Bana doğru eğildi, belki de davasını tartışmak üzereydi, ama Legion'ın kapısı açıldı. Kot pantolon ve soluk bir tişört giymiş, omzuna bir kamera asmış sakallı bir hulk dışarı çıktı, onu muhtemelen gazetecilik okulundan yeni mezun olmuş, elinde mikrofon olan tombul bir kadın izledi.

"O adam kim olduğunu söyledi?" Kadın o cırtlak sesiyle televizyonda asla başarılı olamazdı.

Adam kamerayı omzundan indirdi ve elinden sarkmasına izin verdi. "İlçe komiseri."

"Bizi münazaradan kovamaz." Huysuzca elini salladı kafasının.

Kaldırımdan bize doğru geliyorlardı. Adamın sesi sıkılmış gibiydi. "Çiftlik sahibinin cinayetiyle ilgili röportajlarımız var. Bu boş yerde siyaset kimsenin umurunda değil."

Baxter çakıllı bir fısıltıyla, "Carly Edwards'la konuşmam gerek. Mümkün olduğunca çabuk." Topuklarının üzerinde döndü ve karaağacın gölgesine doğru aceleyle ilerledi.

Solgun, ince tuhaflığı ağızımda hortlaksı bir tat bıraktı. Onu son kez görmemiştim; bu çok açıktı. Ama bu gece Baxter ve onun ürkütücülüğü, ön bahçedeki yolun geri kalanını tırmanırken aklımın en alt sıralarına düştü.

Terleyen avuçlarımla Lejyon salonuna girdim. Koyu renkli sahte ahşap panellere karşı zayıf floresan ışıkların yarattığı kasvet içinde kıstım. Sesler birbirlerine ve muhtemelen asbest yüklü, aşınmış karo zemine çarpıyordu. Mutfak ve salon arasındaki paneller yukarı kaldırılmıştı ve Kore Savaşı gazisi Jim Lee ile amcam ve Long Branch'ın sahibi Bud Simms barda çalışıyordu. Bu, Coors ve Coors Light ile Broken Butte'deki şişeleycinin indirimli sattığı Pepsi ürünlerini dağıtmak ve kahve fincanının kurumamasını sağlamak anlamına geliyordu.

Eski Spice, İngiliz Derisi ve Kmart'ın ucuz parfümlerinden oluşan bir tabakayla kaplanmış yanık kahve, bayat bira ve bastırılmış sıcak vücutların kokusu, kendimi bildim bileli her sosyal buluşmada olduğu gibi beni karşıladı. Bana normalde kabul ve desteğı hissettirmedi. Ben Kate değildim.

kuzen, teyze, hayat boyu arkadaş. hepsi olmama rağmen. Bu gece dedikodu ve spekülasyonların vızıltısıydım.

İnsanlar muhtemelen komisyon üyesi ve okul yönetim kurulu için nasıl oy kullanacaklarına çoktan karar vermişlerdi. Düne kadar Ted'e oy vermek çoğu için kesin bir karardı. Eldon öldürülmemiş olsaydı bile, bir tartışma kasabaya gidip birkaç kadeh içmek ve Grand County'nin en iyileriyle son haberleri toplamak için iyi bir bahaneydi. Bazıları da pek iyi sayılmazdı.

Ama Bar J'de büyük bir şey olmuştu. Carly'nin kaybını sindirmek için arkadaşlarının yanında olmak istemesi gibi, Grand County'nin iyi vatandaşları da bu son trajedi üzerine doğal olarak bir araya geldiler.

Salonu bir yığın insan doldurmuştu ve ağır bir ruh hali normalde şamatalı geçmesi gereken konuşmaları bastırıyordu. Ciddi yüzler ve alçak ses tonları bana muhtemelen Eldon ve Ted'in vurulmalarını tartıştıklarını söylüyordu. Kimin yaptığına dair spekülasyonların sonu gelmeyecekti. Carly'nin de o listede olduğunu düşününce boş midem birkaç takla attı. Odada Milo'yu aradım ama kalabalığın arasında kahverengi üniformasını bulamadım.

Dahlia, aralarında iki kız kardeşi Rose ve Violet'in de bulunduğu çiftlik eşlerinden oluşan bir grupta sohbet ediyordu. Havalı çocukların kafeterya masasının elli yaş üstü versiyonuydu. Radarı onu bana karşı uyardı ve dudakları gülümsese de gözleri beni jilet gibi kesti. Sanki Tinker Bell bacağına ralphed yapmış gibi, bir uyluğundan aşağıya serpiştirilmiş bir çeşit parlak bling ile kot pantolon giymişti.

Ted ve Eldon vurulalı sadece kırk altı saat olmuştu. Haberin Grand County'de iki buçuk kez dolaşması için bolca zaman vardı. Şimdiye kadar hikâyenin ne kadar karmakarışık olduğunu kimse bilemezdi. Eldon'ın ölümünü biliyorlardı. Ted'in hastanede yattığı gerçeğini gizleyemezsiniz. Gerisi yoruma açıktı. Belki de "onların" Roxy ve Ted hakkında bir teorileri vardı.

Paranoyak olabilirdim ama sanki yüz kırk yedi göz bana saplanmış gibiydi. Merle Doak makasla koşarken düştüğü ve diğer gözünü çıkardığı için tek gözü saymıştı. Gerçekten. Ted ve Roxy'yi öğrendikten sonra nasıl olduğumu öğrenmek istiyorlardı. Hissettiğim kadar paniklemiş görünmeden, müttefik bulmak için odayı taradım.

Sarah ve Robert yavaş adımlarla bana doğru ilerleyerek cesetlerin arasından geçtiler. Sarah her zamanki rahat gülümsemesiyle hissettiklerini maskeleyemeye çalışıyordu. Robert'ın kaşları alnındaki endişeli sütunu zorluyordu.

Sarah ve ben anaokulunda aynı sırayı paylaşmıştık ve üniversitede aynı odada kalmak da dahil olmak üzere hemen hemen her şeyi paylaşmıştık. Sarah ve Robert arasında en iyi arkadaşımın kim olduğunu söyleyemem. Belki ailevi konularda Robert, kadınlarla ilgili konularda ise Sarah öndeydi. Her iki durumda da, ikisi de benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi biliyordu. Ya da herkes kadar. Benim için evli olmaları mükemmel görünüyordu.

Sarah sıcak parmaklarını elimin etrafına doladı. "Muhteşem görünüyorsun," diye fısıldadı.

"İnanılmaz derecede ateşli bir karmaşa," dedim.

Robert kaşlarını çatarak Dahlia'ya baktı. "Hemen şimdi evinize gidip Ted'in çöplerini yola atabilirim."

Dahlia'nın beklentilerini karşılayamazsam, yoldaki pislik benim olacaktı.

Clete Rasmussen arkamda yükseliyordu. Köklerini akifere doğru uzatmaktan bitap düşmüş, budaklı bir çınar ağacına benziyordu. "Güzel," diye mırıldandı. "Artık başlayabiliriz. Sadece on beş dakika geciktik."

Buzağılama hakkında bir özür mırıldandım. Hiçbir uyarı olmadan, birisi iki kolumdan tuttu, beni yerden kaldırdı ve

Kapıya doğru. Başımı eğdiğimde, benden beş yaş küçük ikizler Douglas ve Michaelın beni kaçıırken sırttıklarını gördüm.

Clete kekeledi ve Sarah ona tek parça halinde döneceğime dair güvence verdi. Kapı çocukların arkasından çarparak kapandı. Sert bir rüzgâr yanaklarımı ısırırken beni oyun alanından uzaktaki binanın yan tarafına götürdüler ve derinleşen gölgelerin içine bıraktılar.

Başlangıçta birbirlerinin aynısıydılar ama onları bir arada tutmakta hiç zorlanmamıştım. Michael'da Louise'in tüm sirkesi vardı, Douglas ise bir şeker ayısıydı. İkisinin de koyu dalgalı saçları ve annemin mavi gözleri vardı ama Douglas'ın geniş ve kucaklayıcı olduğu yerde Michael granit gibi sertleşmişti. Birlikte, eğer biraz şans verilirse, yaramazlık yaparlardı.

Michael sırttı. "Neden o orospu çocuğunun yerine geçiyorsun?"

Douglas kalın kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. Sıcaklığının yanı sıra şefkatini de takdir ettim. Ona doğru eğildim ve tutuşu daha da sıkılaştı.

"Diane'le konuştum," diye devam etti Michael. "Onu terk etmeyeceğini söyledi."

Ben henüz karar vermemişken, onun bunu söylemesi ilginç.

Lejyon'un kapısı açıldı ve Louise hışımla dışarı çıktı. "Herkes seni bekliyor."

Douglas daha sıkı sarılırken, Michael Louise'e doğru döndü. Lejyon salonundan Dahlia şeklinde bir öfke dalgası yükselmeden önce tek kelime bile edemedi.

Ellerini sinek kovalar gibi salladı. "İçeri geri dön. Kate'le konuşmam gerek."

Cesur Tilkiler, her biri. İçeri çekilmeden önce bir saniyeden daha az bir süre yerlerinde durdular. Douglas'ın sıcaklığının yokluğunda titredim.

Dahlia kollarını soğuğa karşı sardı ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "En azından bir etek giymişsin."

"Neden kadar endişelendiğinizi anlamıyorum. Bu Rich Hamner ile bir münazara. Her dört yılda bir aday oluyor ve asla kazanmaya yaklaşıyor."

Dudaklarını büzdü. İtiraf etmeliydim ki ellili yaşlarının sonundaki bir kadın için iyi dayanıyordu. Taş gibi karın kasları, orta yaşa özgü bir kamburluk ve krem gibi bir cilt. Birkaç on yılın avantajıyla bile ben hiç bu kadar iyi görünmemiştim. "İnsanlar Ted'in pozisyonunda bir zayıflık sezerse ona karşı aday olabilecekleri aklınıza geldi mi?"

Hiçbir şey fark etmedi. "Dosyalamak için çok geç."

Yüz ifadesi ne kadar aptal olduğumu düşündüğünü gösteriyordu. "Ön seçim için, evet. Ama birisi genel seçimler için yazılı bir kampanya yürütebilir. Birinin bir şansı olabileceğini düşünmesini engellemek için kararlı ve sevgi dolu görünmeli ve Ted'i güçlü ve yetkin göstermelisiniz. Olsa bile... Olmasa bile..."

Sanki hayatım yeterince garipleşmemiş gibi, annem ön kapıdan çıktı, beni gördü ve yolumuza süzüldü. Turkuaz kaşmir şalını akşam serinliğine karşı sımsıkı sardı. "Dahlia. Çok güzel görünüyorsun." Annem asla yalan söylemezdi.

Dahlia sık sık yapardı. "Seni görmek ne güzel, Marge."

Annem, Dahlia'nın "Marguerite" yerine ısrarla kullandığı ve neredeyse aileden biri olan insanlar için fazla resmi olduğunu iddia ettiği çirkin lakaptan hiç rahatsız olmamıştı.

"Anladığım kadarıyla Ted'in yaraları ciddi olabilir." Annemin sesi yumuşak ve muhallebi kadar tatlıydı, dikkat etmem gerektiğini bildiğim bir tondaydı.

Dahlia'nın ağzı buruştu. "Bunu sana Kate mi söyledi? Sadece soruyorum çünkü o kadar meşgul ki onu görmeye bile gitmiyor."

Gri dalgaları neredeyse karanlıkta hışırdayan annem bir melek gibi gülümsedi. "Yine de işte burada, ona yardım etmek için kahramanca önlemler alıyor."

Dahlia ağızını açtı ama daha kelimeler dökölmeden Clete Lejyon'dan fırladı.

Yürürken bize bağırdı. "Daha fazla erteleyemem. Bu tartışmaya hemen başlamalıyız."

Dahlia beni ileri itmek için kolumu tuttu ama ben omuz silktim. uzaklaştı. Kapıyı açtı ve içeride kayboldu. Ben onu takip etmeden önce annem kolunu omzuma doladı ve kaşmir kumaşı omuzlarıma örttü. Yakınıma eğildi ve kulağıma mırıldandı: "Gürültü ve telaşın ortasında sakın ol." "Desiderata "nın açılış dizesi.

Annemin Vadideki Zambak'ın hafif kokusu beni sakinleştirdi.

"Normalde Dahlia'dan uzak dururdum," dedi, "çünkü o ruhun canını sıkan ." Bir başka "Desiderata" göndermesi. Annemin yaşam rehberi idi. "Ancak bu durumda kendimi biraz can sıkıcı olmaya mecbur hissettim."

Eğer annem kızdırmak isteseydi, Dahlia'nın Clete Rasmussen'in araya girmesiyle ne kadar şanslı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Öte yandan ben, yıkıma doğru gittiğimi çok iyi anlıyordum.

12

Atımı eyerleyip Frog Creek'in kıyısındaki gölgeli bir yere gitmek, sırtımı unutulmuş bir çiftlik sahibinin müreffeh bir çiftlik hayatı umuduyla oraya diktiği eski bir pamuk ağacına yaslamak ve göğsümdeki baskı hafifleyene kadar ağlamak istedim. Kocam bana ihanet etmiş, eskiden kalbimin attığı yerde kanlı et parçaları bırakmıştı. Şimdi de kendimi toplumun önüne atmak ve hiçbir şey değişmemiş gibi davranmak zorundaydım.

Gürültülü Lejyon salonuna adım attım. İçimdeki öfkeyi yansıtıyor olabilirdim ama bana öyle geliyordu ki havanın bile bir gerginliği vardı. Yüzler gergin, sesler her zamankinden daha sert çıkıyordu. Annem yumuşak kaşmir şalını ve Vadideki Zambak'da yanına alarak uzaklaştı. Dahlia, Sid'i ve grubun geri kalanını ön tarafa doğru yönlendirdi.

Clete beni içeri aldı ve duvar boyunca uzanan kafeterya tarzı uzun masayı işaret etti. "Rich'in yanına oturabilirsin."

Clete hiçbir uyarıda bulunmadan başını arkaya eğdi ve gürültünün üzerine böğürdü. "Yerlerinize oturun. Başlayacağız."

Hodgekiss'in dört sokak lambasından birinin ışıltısı kapıdaki pencerelerin ötesinden sesleniyordu.

Rich Hamner ellerini önünde kavuşturmuş, yüzünde gergin bir sırıtışla masada oturuyordu. Şerifliğe adaylığını koymuştu çünkü şerifliğin çiftlikte çalışmaktan daha kolay olduğuna ve daha iyi para kazandırdığına inanıyordu.

Aynı fikirde . Ted zamanının çoğunu etrafta dolaşarak, her sabah Long Branch'ta kahve ekibiyle dedikodu yaparak, Grand County Fuarı geçit töreninde devriye arabasını sürerek ve ara sıra reşit olmayanların içki içtiği bir partiyi basarak ya da hız cezası keserek geçiriyordu. Grand County'nin huzurunu bozan pek bir şey olmazdı ama olduğunda da Ted'e gizemi çözmesi için yardım ederdim.

Rüzgârda savrulan saçlarımı düzelttim, eteğimin cebinden bir toka çıkardım ve dağınık saçlarımı toplamaya çalıştım. Birkaç kişi bana gülümsedi ya da başını salladı. Normalde şimdiye kadar bir düzine insanla konuşmuş olurdum. Beni değerlendiriyor, Roxy/Ted durumunun gerginliği altında nasıl dayandığımı görüyorlardı. Bazıları göz teması bile kurmadı, sadece yan gözle baktı. Ya da ben paranoyaklaşmıştım. Öne doğru adım attım.

Rich saçlarını taramış ve iğrenç kokulu bir jöle sürmüştü. Bu, her dört yılda bir münazara için çıkardığı kampanya görünümüydü. Long Branch'ta ya da çalışırken ya yaşlılıktan grileşmiş, lekeli ve sarkık bir keçe kovboy şapkası takıyor ya da yağlı şapka saçlarıyla dolaşıyordu.

Ona başımı salladım ve soğuk metal katlanır sandalyeye kaydım. Çıplak masada, dizlerimin altına inen süpürge eteğini giydiğim için memnundum.

Clete masanın kenarında duruyordu. Charlton Heston'ın canlandığı Musa'nın duruşuna sahipti -Musa beyaz sakal bırakmadan önce, ama hala eğlenceden nefret eden biriydi. Ailem sol tarafımdaki katlanır sandalyelerin ilk üç sırasını kaplamıştı.

Bud Amca ve Twyla Teyze içeri doluştular. Twyla siyah saçlarının altından bana sırıttı. Babam barın yanında Jack Carson'ın yanında duruyordu,

Elinde Coors şişesi. Jack Carson'ın çimento duvar gibi bir yüzü vardı, eğer duvarların yoğun gözleri varsa. Mizah anlayışı da hemen hemen aynıydı. Jack, konuşmacıların masasının yarısına kadar inen sandalyelere baktı. Onun görüş açısını takip ederek Bill Hardy ve Shorty Cally'nin arasına sıkışmış karısı Aileen'i gördüm.

Bill ve Shorty'nin arası hep açıktı ama Aileen'in geniş gülümsemesi onları bir araya getiriyor gibiydi. Aileen şakaya hazır, neşeli tiplerden biriydi. Özgürce sarılır ve okşardı. Biraz kilolu, dikkat çekici olmayan saç ve yüz hatlarına sahip olmasına rağmen, arkadaşlarını bir leşe üşüşen sinekler gibi kendine çeken bir çekiciliği vardı. Asık suratlı Jack'in tam tersiydi ama Louise'Eldon'la birlikte olduğu yönündeki spekülasyonuna inanamadım.

Clete, geride kalanlar yerlerini bulmadan ve konuşmalar mırıltılara dönüşmeden önce konuşmaya başladı. "İki hafta sonra ön seçim var ve eyalet oy pusulasının yanı sıra Grand County'de doldurmamız gereken bazı koltuklar var. Bölge Mahkemesi Katibi Ethel Bender sekizinci dönemi için rakipsiz aday. Açıkçası bunu tartışmayacağız. Bir komisyon üyesi koltuğu boş ve dört adayımız var. Üç okul yönetim kurulu koltuğu boş ve sekiz kişi kaplan kafesine şapkalarını fırlattı." Birkaç kişi güldü. "Bu gecenin son tartışması olacak, böylece kavgalarınız için kapılardan dışarı döküldüğünüzde sizi tekrar toplamak zorunda kalmayacağız." Daha fazla kıkırdama. Okul yönetim kurulu kavgaları bazen nesiller boyu süren düşmanlıklara neden oluyordu.

"Gündemimize Grand County şerifliği için yapılan yarışla başlıyoruz. Hepinizin bildiği gibi, dün gece Bar J'de bir silahlı saldırı oldu. En iyi vatandaşlarımızdan biri olan Eldon Edwards'ı kaybettik ve hepimiz ailesi için yas tutuyoruz." Saygı için durakladı. "Şerif Ted Conner olayda yaralandı. Bu yüzden eşi Kate" -sanki bilmeyen varmış gibi- "onun yerine bakacak."

Bir alkış kopmasını bekledi. "Şerif Conner'a karşı Rich Hamner yarışıyor." Daha fazla kayıtsız alkış. "Başlayacağız

Adayların kendilerini tanıtmalarını ve iş için sahip oldukları niteliklerden biraz bahsetmelerini sağlayarak."

Rich, her seçimde dile getirdiği gibi ilçenin taze kana ihtiyacı olduğu konusunda gevezelik etti. Bu kez ilçe halkının yarısıyla akraba olmadığına dair yeni bir madde ekledi. Eminim yanında oturmamdan esinlenmiştir. Rich, marjinal bir hijyene ve bir yıllık ortaokul eğitime sahip hırssız bir kovboy olabilir ama şaşırtıcı bir şekilde bu deneyimler onu harika bir konuşmacı yapmadı. Mırıldanıyor, tökezliyor ve konuşmasına o kadar çok "ums" ekliyordu ki, eğer tuz olsalardı hepimiz felçten ölürdük.

Nebraska ilçe şerifliği için aday olmak zor değildi. Temel olarak, oyları kazanmanız gerekiyordu. Bundan sonra, Grand Island'daki polis akademisinde on iki haftalık bir kursu tamamlamak ve geçmek için bir yılınız vardı. Bir şerif sertifika alana kadar hiçbir resmi işlem yapamazdı, bu nedenle eyalet devriyesi ve komşu ilçe kolluk kuvvetleri bu görevi yerine getirirdi. Nebraska'nın iyi insanların yasalara bu kadar saygılı olması büyük bir şans.

Sıra bana geldiğinde dik oturdum ve Ted beni özel olarak seviyormuş gibi davrandım. Ted'in deneyimlerine değindim ve lisedeki çabaları sayesinde balo ve mezuniyet gecelerinde gençlerin alkollü araç kullanmasının neredeyse tamamen ortadan kalktığından bahsettim. Sözlerimi Ted'in Grand County halkına bağlılığından ve bu bağlılığın görev sırasında bir kurşuna hedef olmasıyla kanıtlandığından bahsederek bitirdim.

Dahlia ve Sid akrabalarımın hemen arkasından beni izlediler. Violet, Rose ve kocaları sırayı doldurdular. Dahlia Ted'in lehine söylediğim her şeyi başıyla onayladı.

Clete sorular için sözü açtı ve eller havaya kalktı. "Bar J'de olanlar hakkında ne biliyorsunuz?"

Bu mükemmel bir açılıştı. Kimin öldürdüğüne dair ipucu toplamak için seyirciyi incelerken Ted'in iddialı hareketini göstermem gerekiyordu.

Eldon, Carly'yi şüphelerden arındırmak için. "Pek bir şey yok. Ama Ted hastane odasından soruşturmayı takip ediyor."

Daha fazla el havaya kalktı ve Clete işaret etti. Evet, diye cevap verdim, ateş etme olayı ana evde oldu. Evet, soruşturmayı Choker County'den Milo Ferguson yürütüyordu. Hayır, herhangi bir tutuklama olmadı. Evet, Ted hemen müdahale etti. Tanrıya şükür Grand County kurtarma ekibi çok hızlı geldi ve evet, Ted'in hayatını kurtardıkları için Harold Graham ve Eunice Fleenor'un uzmanlığına hepimiz minnettarız.

Aileen başını ve omuzları çöktü. Hem Bill hem de Shorty bir ellerini onun sırtına koyarak acıma duygusunu ikiye katladılar. Jack kaşlarını çattı ve Pepsi kutusunun sıkılı parmaklarının altında ezildiğinden emindim.

Zavallı Rich'in omurgası yumuşarken ve sandalyesine daha da gömülürken dizleri masanın altına doğru daha da itilirken on dakika boyunca saldırıya cevap verdim.

Nat ve Rope son sırada oturuyordu. Münazaraya katılmaları beni şaşırtmıştı, çünkü çoğu zaman evlerine yakın oturuyorlardı, ama bu benim için iyi oldu. Nat'le konuşmayı deneyecektim. Eğer Twyla'nın önerdiği kadar anlayışlıysa, birilerinin Eldon'a kin besleyip beslemediğini bilebilirdi. Eldon hakkındaki sorular uzadıkça, Rope ve Nat giderek daha tedirgin görünüyorlardı.

Clete, Dahlia'nın ablası Rose'u aradı. Üç Flower kardeşin rekabetçi oldukları biliniyordu. Her tatili birlikte geçirir, Cumartesi geceleri sosyalleşir, aynı kulüplere kiliseye katılır, hatta birlikte tatil yaparlardı. Benim teorime göre, düşmanlarını yakın tutmakla ilgili eski atasözüne inanıyorlardı.

Dahlia yirmi kilo alıp bir çene daha çıkarsa Dahlia'ya tıpatıp benzeyecek olan Rose sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Duyduğum hikayeye göre Ted, Eldon'ın evine yaşlı adamı kurtarmak için girmiş. Ona ve sana sorum şu

Siz onun vekilisiniz: Eğitimli bir kanun adamı olarak, tehlikeli bir duruma doğru koşmak aptalca değil mi? Yani, insanlar onu bir tőr kahraman gibi gősteriyor ama bana aptalca geliyor. Bırakın sakat kalmayı, hālâ hayatta olduğu için bile şanslı."

Kalabalıktan evrensel bir soluk yükseldi. Dahlia Rose'a ters ters baktı.

Ted'in iyileşmekte olduğu çizgisini korumaya dikkat etmiştim. Rose, (1) tők bilgilere sahip olduğunu göstermek ve (2) gözde torunlardan birini bıçaklamak gibi olası hedeflerinde başarılı olmuştu.

Tilkiler birbirlerine karşı her zaman nazik olmayabilir ama Tanrı şahidim olsun ki yabancılara karşı birbirimize kenetleniriz. "Ted sakat değil," dedim. "Kurşun omurgasında biraz şişmeye neden olmuş ama Doktor Kennedy iyileşeceğini dőřünüyor." Yalan da olabilir, olmayabilir de. Bunu mahşer gőkü Tanrı'ya soracağım. "Ted'in eğitimine gelince, sekiz yıl önce ilk kez seçildiğinde Grand Island'daki on iki haftalık kolluk kuvvetleri kursuna katıldı." Tecrübelerini nasıl zekice sıkıştırdığımı gördünüz mü? "Her yıl tazeleme için geri dönüyor. Bar J'de olmadığımıza göre, onun bilinçli seçimlerini ikinci kez tahmin etmek verimli görünmüyor, değil mi?"

Clete, May Keller'ı çağırdı. Arka tarafta bir yerde duruyordu. "şerif seilirseniz, Glenn Baxter'ın buralardaki tők çiftlikleri satın alması konusunda ne yapmayı dőřünüyorsunuz?"

Oda sessizleşti.

Clete Rich'e hitap etti. "şu ana kadar soruların çoğunu Kate cevapladığına göre, neden sana da bir konuşma şansı vermiyoruz?"

Rich'in gözlerindeki panik bakışı, acaba bir şey yapmamız gerekecek mi diye dőřünmeme neden oldu.

Harold ve Eunice'i resüsitasyon için buraya getirin. Kekeledi. "şey, ben.. Bilirsiniz işte. Bu kötő bir anlaşma. Ama bazı insanlar. Ekonomi falan. İhtiyaçları var. Hepimizin ihtiyacı var. Bence, bilirsin. İyi para teklif ettiğini duydum. Ama sonra. Bilirsiniz işte. Büyük iftliklerin devam etmesi gerekiyor ki insanlar

çalışmak için bir yer. Kiraladıkları adamların yaptığı iş için adil bir ücret ödemeseler bile."

Rich konuşmayı kesti, görünüşe göre May'in endişelerine cevap verdiğine inanıyordu.

Clete kaşlarını kaldırarak beni konuşmaya davet etti.

Eldon'ın öldürülmesi ve Ted'in durumu dışında bir konuya cevap verebildiğim için sevindim ve rahatladım. "Pekala May. Bufalo müşterekleri oluşturmanın iyi bir fikir olup olmadığı konusunda hepimizin fikirleri olabilir. Ama biz bir kanunlar ülkesiyiz. Şerifin görevi yasaları uygulamaktır. Eğer bir vatandaş sahip olduğu araziyi satmak istiyorsa ve hile ya da sahtekarlıkla ilgili bir sorun yoksa, şerifin buna müdahale etmesine gerek yoktur."

Birkaç kişi başını salladı. Annem bana göz kırptı. Babam bira şişesini kaldırdı. Arka sıraya baktım. Rope tek başına oturuyordu. Belki Nat çatışmayı kaldıramadı. Bahse girerim Rope'un kamyonetinde saklanıyordu.

May, sesi gevşek bir keman telinin üzerindeki yay gibi, "Bu saçmalık!" diye bağırdı. Fransızcam için özür dilerim." Onun edep yoksunluğu beni korkutmadı. Oksijensiz kalmış beynini biraz rahat bıraktım.

Bill Hardy ayağa fırladı. "Glenn Baxter bu çiftçileri satın almayı başarır ve burayı bufalo ortaklığına çevirirlerse, o iri yarı piçler çitleri parçalayacaklar. Biz küçük adamların sonu ezilmiş otlaklar ve buradan sonsuza kadar asılmış sığırlar olacak. Bu rodeoya ayak uydurmak için gerekli olan yardımı tutmaya gücümüz yetmez."

"Evet." Bücür Cally parmağıyla Bill'i işaret ederek neredeyse Aileen'in gözüne sokacaktı. "Ama bir insana neyi satıp neyi satamayacağını söyleyemezsin, eğer o şey kendisine aitse."

Clete elini kaldırdı. "Kavgayı okul yönetim kurulu tartışmasına saklayalım."

Bu mesele Eldon'ın cinayetini bile gölgede bıraktı. Suçlu yüzler için seyircileri inceledim.

Bill Hardy Clete'e aldırış etmedi. "Her şey söylenip bittiğinde, sanırım Milo Eldon'un kendisi yüzünden vurulduğunu öğrenecek.

satın almaya hazırım."

May'in keman çığlığı daha da yükseldi. "Milo Ferguson, Eldon'ın satacağını düşünüyorsa kıcıını yerden kaldıramaz. Kimse Eldon'ı arazi yüzünden vurmadı. Birini vurmak için emlakdan başka nedenler de var."

Ted ve Louise gibilerin May'den şüphelenmesine neden olan türden bir açıklama. Yine de onu listeye koymadım. Eldon'ın ofisine çıkan merdivenleri asla çıkamazdı.

Otuzlu yaşlarının sonlarında ve Hodgekiss'e nispeten yeni gelen bir çift olan Dwayne ve Kasey Weber de May ile aynı fikirde görünüyordu. Hatta Dwayne, "Evet, Eldon insanların anlattığı kadar harika bir adam değildi," dedi.

"Bir keneden daha sıkı," dedi Shorty Cally.

"Boğulan bir kediye kurtarmak için caddenin karşısına geçmezdim." Bill Hardy belki de ilk kez Shorty ile aynı fikirdeydi.

Aileen her iki adamın da kollarını sıvazladı. "Bu doğru değil. O bir Aziz. Kimsenin bilemeyeceğı kadar çok insana yardım etti."

Odanın öbür ucundan bile Jack'in yanaklarında kıpkırmızı çizgilerin parladığını görebiliyordum. Bana kıskançlık gibi gelmişti ama bunun nedeni Aileen'in Bill ve Shorty'ye dokunmuş olması mıydı yoksa sevgilisini savunmuş olması mı?

Kasey ve Dwayne Weber sinirli ifadelerle birbirlerine döndüler. Kasey gözlerini devirdi ve Dwayne dudak büktü. Kasey'e "Pislik" diye mırıldanmış olabilirdi ama ben iyi telaffuz edemeyen kovboyların dudaklarını pek iyi okuyamam.

Ön sırada, sağımda oturan bir grup yaşlı kadın dizlerinin üzerinde öne doğru eğildi ve başlarını birbirine yaklaştırdı. Carly'nin adının fısıldandığını duyduğuma , sonra dördünün de başı yukarı kalktı ve beni incelediler. Lanet olsun. Dedikodular ve şüpheler sinsice yayılıyordu.

Durum ıgırından çıkmaya başlamıştı ve bunu Ted rayına çekmem gerektiğini düşündüm. Sesimi yükselttim. "Hepimiz Eldon'ı kimin ve neden öldürdüğü konusunda endişeliyiz. Ted'in bu cinayeti aydınlatacağını söylememe izin verin. Ve eğer tamamen iyileşip hareket edebilecek duruma gelmezse, ona yardım edeceğimi ve Eldon'ın katilini bulacağımızı garanti ederim."

Bunların hepsi palavra olabilir, ancak tüm kampanya vaatleri palavra değil miydi? Yine de kulağa etkileyici geliyordu.

Clete iki kolunu da kaldırdı, Musa tabletleri paramparça etmeye hazırды. "Bu kadar yeter. Bu tartışma için zaman tükendi. Doğrudan ilçe komisyon üyelerine geçeceğiz. Biz burada sandalye kapmaca oynarken herkes yerinde kalsın. Kate ve Rich'e teşekkürler."

Biz masadan kalkarken kibar ama hevesli olmayan alkışlar odayı doldurdu. Aynı zamanda, sandalyelerin kazınması ve hacim . sesler arttı, gösteren nasıl çok kontrol Clete kullandı. Tyler Krug ve Bill Hardy, katlanır masaların arasındaki koridorda buluştı. Sandalyeler. Onların argüman DEVREDİLMİş için bağırır ve May etrafında oturan insanlara şikyet ederken parmakları göğüslerini işaret ediyordu. Başka insan grupları da kfrleşmek ve tartışmak için bir araya gelmişti. Jack Carson kararlı adımlarla Aileen'e doğru ilerledi ve kolunu omuzlarına doladı.

Weber'ler yüzlerinde hâlâ asık bir ifadeyle aceleyle kapıdan ıktılar. Weber'ler Grand County seçmenleri komşularını bufalo ortak meselesi konusunda şu ya da bu şekilde ikna etmek için mücadele ederken, daha önceki bastırılmış ton daha yüksek bir desibele dnştı.

İster çitlerin kaldırılıp bufaloların iki yüz yıl önce olduğu gibi tepelerde serbestçe dolaşmasına izin verilmesinden yana olun, ister ailelerin yerlerinin değiştirilmesine ve zaten azalan toplulukların kapatılmasına karşı olun, bu bana pratik bir plan gibi görünmedi.

Beyaz yerleşimciler Sandhills'e geç gelmişlerdir. Eşsiz coğrafi özelliklere sahip, misafirperver olmayan bir yerdir. Bu devasa alan bir

çim kaplı Sahra. Ancak, çitler ve bekçiler ortaya çıkmadan önce, tepeler kumlu patlamalarla yaralanmıştı. Sorumlu otlatma, boş alanların iyileşmesini ve yeniden büyümesini sağlamıştı. Bu bilgi beni yaygın olana karşı bir tarafa koydu. Serbest dolaşan bufalolar doğal yol olabilirdi ama o hayvanlar buradaki hassas topraklar için zordu.

Şu anda asıl endişem, Carly'yi rahat bırakması için Milo'ya teslim edebileceğim bir şüpheli bulmaktı.

Rope'u bara yakın bir grupta birlikte gördüm, bu yüzden Nat'i bulmayı umarak kapıya doğru ilerledim. Milo henüz ortaya çıkmamıştı ve bu da bana Nat'in Eldon'ın düşmanları hakkında bildiği her şeyi öğrenmem için zaman kazandırdı. Bir el benimkini tuttu ve titremeye başladı. May Keller'ın çatlak yüzü bana gülümsedi. "Güzel konuşuyorsun. Politika belirlemek ve yasaları uygulamak konusunda nasıl bir çizgi izlemen gerektiğini anlıyorum. Oyum sana."

Elini sıktım ve tutuşundan kurtarmaya çalıştım. "Teşekkürler, ama kaçmıyorum."

May isteksizce elimi bıraktı. "Tatlım, öyle olmalısın." Nat'in peşinden ön kapıdan çıktım.

13

Lejyondan fırladığımda beni soğuk bir hava karşıladı. Deri ceketim pek koruma sağlamadı. Rope'un pikabının sokağın yarısında, sokak lambalarından birinin altında açılı bir yere park ettiğini gördüm. Yaklaşıp yolcu camına hafifçe vurduğumda Nat'in silueti hareketsiz kaldı.

Sarsıldı ve kendi içine doğru kıvrıldı. Camı indirmek için isteksiz davrandı.

Onu korkuttuğum için kendimi kötü hissettim. Twyla'nın suçladığı gibi bir barakuda gibi görünmüyordu. "Seninle Eldon hakkında konuşabilir miyim?"

Gözleri benden arkadaki sokağa kaydı, bir koku yaydı. Sinirden. "Şimdi olmaz. Ben gerçekten-"

"Muhtemelen onu çoğu insandan daha iyi tanıyordunuz."

Ellerini sıkmaya başladı. "Bu dünyaya imtihanlara ve zorluklara katlanmak için geldik. Eldon'ın kalp kırıklığı sona erdi."

Bu bir yığın boş şeydi. "Ona kimin zarar vermek istemiş olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Ellerini kucağına bıraktı ve kırmızı çerçeveli gözlerini bana çevirdi. "Tatlı Carly nasıl?"

Onun sorusuna cevap verirsem, belki benimkine geri dönerdi. "Lincoln'de kız kardeşimle birlikte."

Nat şaşkırmış görünüyordu. "Bu çok garip."

"O ve Susan yakınlar. Susan ona yardım edecektir."

Nat başını salladı. "Ailen." Dilini gıdıkladı. "Biliyor musun, senin ailen gibi çocuklarım olsun isterdim. Dokuz, düşünsene. Ama sorunlarım vardı. Mick'ten önce çok kişi kaybettim. Ona ben baktım. Ona göz kulak oldum."

Başka bir açıdan bakmaya çalıştım. "Mick, Bar J'de büyüdü. Eldon muhtemelen ona karşı oldukça iyiydi, değil mi?"

Nat beni duymuyor gibiydi. "Ve Hank ve Marguerite çocuk sahibi olmaya devam ettiler ve onların yabani otlar gibi büyümesine izin verdiler, hiç ilgilenmediler."

Haklıydı. Louise gibi ben de kendimi ihmal edilmiş hissetmiyordum ama annemin bu kadar ilgisiz görünmesine rağmen neden bir sürü çocuğu olduğunu merak ediyordum. Bu başka bir günün gizemiydi.

Nat kamyonun önünden dışarı baktı. "Ve yine de hepsi büyüdü, Glenda hariç, o aralarındaki en iyisiydi."

Bu görüşü ilk kez duyuyor olsaydım şok olabilir ya da incinebilirdim. İnsanlar genç ölenleri idolleştirir. Ben de bunun doğru olabileceğini düşündüm. Rüzgâr ceketimi ısırdı ve ceketimi üzerime çektim.

Nat sarsılarak o ana geri döndü. "Özür dilerim Kate. Her şey benim için çok fazla. Eldon'ın ölümü ve bugün Mick'in duruşmasının onuncu yıldönümü. Kendimde değilim."

Nat'i iyi tanımadığım için durumu hakkında kefil olamadım. "Sanırım Milo seninle zaten konuşmuştur ama Eldon'ın öldüğü gün Bar J'de kimseyi görüp görmediğini merak ettim."

Elleri tekrar kucağında çalıştı. "Evet. Milo'ya söyledim. Carly de oradaydı."

Şaşkınlığımı gizleyemedim. Carly Bar J'de miydi? "Neydi-" "Nat." Rope'un alçak sesi onun sözünü kesti.

Nat'in dudaklarından bir sıkıntı ciyaklaması kaçtı.

Rope'a döndüm. "Nat'e Bar J'de kimseyi hatırlayıp hatırlamadığını soruyordum-"

Sözümü kesti. "Ben, Danny ve Nat buzağılama kulübesindeydik. Hiçbir şey görmedim."

Clint Eastwood'dan John Wayne'e kadar herhangi bir eski zaman stoacı kovboy karakterini seçin, bir tutam ölçülü öfke ekleyin ve işte Rope Hayward.

"Hiç telefonda biriyle tartıştığınızı duydunuz mu?" diye sordum. "Ya da evinde birini gördünüz mü?"

Rope kamyonetin sürücü tarafına çekildi. "İyi iş çıkardın," dedi gergin dudaklarının arasından. "İneklerimize geri dönmeliyiz. Nasıl olduğunu bilirsin."

Bir elimi Nat'in açık pencere çerçevesine koydum, sanki içeri uzanıp daha fazla kelime kapmaya çalışıyormuş gibi. Nat'in Rope'tan korktuğunu görmek için psikiyatrist olmaya gerek yoktu. Nat'in başına dert açmak isteyeceğim son şeydi. Rahat bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım. "Elbette. Münazara için gelsevindim."

"Eldon'ın hizmetleri hakkında bize bilgi verecek misiniz?" Rope söyledi.

Eldon'ın en yakın akrabası Carly'ydi. Vasisi olarak cenaze törenini planlamak bana mı düşüyordu? Babamla konuşmam gerekecekti; o ne yapacağını bilirdi. "Kesinlikle."

Rope'un kapısının açılma sesi Nat'in sesini maskeleydi. "Hardee's'de sabah vardiyam var. O zaman konuşabilirim."

Hardee's mi? Broken Butte'de. Yine uzun bir yol. Başımı salladım.

Geri çekildim ve Rope'un pikabı park yerinden kaldırıp yokuştan aşağı otoyola doğru frenlerle sürmesini izledim.

Aklım Eldon'ın cenazesini sormak için babamı bulmakta olduğu için aceleyle Lejyon'a doğru geri döndüm. Milo hâlâ ortaya çıkmamıştı ve bu da içimi kemiriyordu. Kapıya varmadan önce, bir figür

Binanın yan tarafındaki gölgeler, Michael ve Douglas'ın tartışmadan önce beni bıraktıkları yerdeydi.

"Kate."

Soğuk bahar gecesine rağmen gözlerime alevler sıçradı. Mantıklı davranış ve duygusal tepki arasında felç olmuş gibi duruyordum. Biri sakın ol derken, diğeri öldür diyordu.

Roxy bir adım daha yaklaştı. Derli toplu saçlarının hatları sokak lambasının ışığını yakaladı. Muhtemelen su geçirmez maskara kullanıyordu ama gözlerinin altında hâlâ koyu lekeler görünüyordu. Dar kot pantolonu yüksek topuklu kovboy çizmelerinin üzerinde gölleniyordu ve ellerini kabarık paltosunun içine sokmuştu. "Özür dilemeye geldim." Hafifçe sallandı.

Mükemmel. "Tamam o zaman." Kapının koluna uzandım. "Lütfen, sadece söyleyeceklerimi dinle."

"Mesele şu ki, gerçekten ilgilenmiyorum." Boş bir dal, cevabımı alkışlamak için Lejyon salonunun çatısına çarptı.

Çatışmaya hazırlanır gibi ayaklarını dikti. "Eğer içeri girersen Orada, seni takip edeceğim. Öyle büyük ve gürültülü bir olay çıkaracağım ki asla unutamayacaksın."

Toplum önünde daha fazla aşağılanmanın beni korkutmayacağını düşünsem de, bunu düşünen tek kişi ben değildim. Babam Legion'da ailesi ve arkadaşlarıyla çevrili bir şekilde duruyordu ve onların ne düşündüğünü önemsiyordu. Kardeşler benim yüzümden oradaydı. Onları bir Roxy performansına maruz bırakamazdım. "Ne istiyorsun?"

Binanın yan tarafında ona katılmam için parmağını büktü. "Bu işe karıştığın ve yaralandığın için üzgünüm."

O ve Ted'in basmakalıp sözleri. Dinlemek zorundaydım, ama dinlemedim. konuşmayı kabul etti.

Viski lekeli nefesi bana doğru geldi. "Ama Ted'i seviyorum. Onu hep sevdim." Ağlamaya başladı. "Bir daha asla yürüyemeyebilir. Ve ben sakat birine bakabilecek bir kadın olabilir miyim bilmiyorum.

Şu 'Ruby' şarkısını düşünüp duruyorum. Aşkımı şehre götürenlerden mi olacağım?"

"Şimdiye kadar öyleydin," dedim ama duymamış gibiydi.

"Senin için kolay. Her zaman sana yardım eden, seni destekleyen ve senin yanında olan büyük, sevgi dolu bir aile ile büyüdün. Ben hiç böyle olmadım. Başından beri ezildim. İki ezikle evlendim. İkisi de beni seveceklerine ve bana bakacaklarına söz verdiler ama ikisi de yalan söyledi. Sonra Brian'a aşık oldum."

"Aşık mı oldun yoksa bir mi buldun?"

"Her şey mükemmeldi. Carly hariç, o benden hep nefret etti." Gözyaşlarını sildi. "Ve Eldon, o benden daha da çok nefret ederdi."

Farlar çimenliği aydınlatıyordu. Arabanın ışık çubuğunun dış hatları sokak lambasında görünüyordu.

Binanın kenarına yığıldı ve hıçkırıklara boğuldu. Araba kayarak park yerine girdi ve Milo arabadan indi.

Roxy kendini ayağa kaldırdı. "Ama artık tüm bunlarla işim bitti."

Milo tepeden Legion'a doğru hantalca yürüdü.

"Bu sefer, benim yolumdan geliyor. Brian ölmeden önce beni Bar J Şirketi'nin sekreteri yaptı. Bu da Bar J çeklerinde imzam olduğu anlamına geliyor. Eldon çek defterine yaklaşmama izin vermezdi ama artık buralarda değil."

Kocamla yatmıştı ve bununla nasıl başa çıkacağımı bulmam gerekiyordu ama Carly'ye bulaşmasa iyi olurdu yoksa başı gerçekten belaya girerdi. "İyi denemeydi. Çiftliğin Carly'ye miras kalacağına eminim."

Roxy bir sonraki cümlesini söyleyebilmek için viskiye doymuş olmalıydı. "Çek yazmak için onun iznine ihtiyacım yok."

"Kederli olduğunuzu görebiliyorum."

Hiç aldırış etmedi. "Orası benim olsaydı Baxter'a satar ve oradan öyle hızlı çıkardım ki topuklarımdan ateş fışkırırdı. Ama bir sonraki en iyi şeyi yapacağım. Dev bir kapalı arenası olan en büyük at ahırına sahip olacağım ve en iyi kesim atları yetiştireceğim."

Bu ülkenin gördüğü en iyi atlar. Eldon, biriktirdiği parayı nasıl harcadığını görünce mezarında ters dönecek."

Tekrar hıçkırıklara boğuldu ve bana söyleyeceği her şeyi söylediğini anladım. Ceketini almak için onu yuvarlamayı düşündüm ama Choker County şerifinin bana doğru geldiğini görünce vazgeçtim. Milo'yla buluşmak için ondan uzaklaştım.

Milo beni fark etti ve cüssesini yaslamak için ön yürüyüşe yakın park edilmiş iki tekerlekli bir pikap buldu. "Nasılsın Kate?"

Roxy ile fırçamı bir köpeğin silkelendiği gibi silkelemek istedim. Ben de Milo'yla konuşmaya daldım. "Hâlâ Carly'den şüphelenmiyor musun?"

Başını salladı ve başka bir yola girdi. "Carly'nin doğum günü yaklaşıyor, değil mi?"

Artık reşit olmasaydı soruşturmayı ele alış biçimleri değişir miydi? "İki hafta içinde on sekiz yaşına girecek."

Milo göğüs cebinden bir kürdan çıkardı. "Eldon'ın avukatı bana, kız on sekiz yaşına bastıktan sonra Eldon ölürse çiftliğin Carly'ye miras kalacağını söyledi."

Eğer bir şerifseniz, iyi konumlanmış akrabalarınız olması işe yarar. Akrabalarım Ted'e -yani bana- bazı soruşturmalarında yardımcı olmuştu. "Kaç yaşında olursa olsun çiftlik ona miras kalmıyor mu?"

Milo başıyla onayladı. "Evet. Ama vasiyete göre, on sekiz yaşına gelene kadar yönetici olarak adlandırılmıyor, yani karar verme yetkisi yok."

Milo kürdanı iki dişinin arasına soktu ve biraz karıştırdı. "Merak ediyorum. Eldon ölene kadar tüm çiftliğin mülkiyetinin onda olduğunu sanıyordum. Sonra Roxy, Bar J'den bir parsel alacaktı ama çiftliğin büyük kısmı Carly'ye kalacaktı. Eldon, Glenn Baxter'a satılırsa, o büyük nakit yığını Roxy ile paylaşmaya razı olur mu?"

. "Pek mümkün değil. Roxy'yi pek umursamazdı ve bunun yanı sıra eli sıkı biriydi."

Milo başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Milo'yu bu yolda takip ettim. Eldon Baxter'a satarsa, Roxy Bar J'de geçirdiği birkaç yıl için pek bir şey alamayacaktı. Eldon satmaz ve Bar J Carly'ye miras kalırsa, Roxy daha da az alacaktı. Ama Eldon, Carly Bar J'nin dizginlerini ele geçirmeden önce ölürse, Roxy Baxter'a satabilir ve bir tomar parayla, bedavaya ve temiz bir şekilde çekip gidebilirdi.

Carly satıştan çok daha büyük bir para kazanacaktı ama Bar J'nin hissedarlarından biri olarak Roxy'nin eline muhtemelen onu rahat ettirecek kadar para geçecekti. Onun payıyla Carly'nin para konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Ama çiftliği sonsuza dek kaybedecekti.

Öne doğru eğildim. "Sence Eldon'ı Roxy mi öldürdü?" Belki sarhoş bile değildi ve az önceki tüm o konuşmalar izlerini örtmek için yaptığı bir sahtekârlıktı.

Eğer öyleyse, bu Ted'i de vurduğu anlamına geliyordu. Belki Ted, Roxy'nin Eldon'ı öldürmesini engellemeye çalıştı ve Roxy onunla dövüştü. Belki de bir ilişkileri yoktu.

Doğru. Ve belki uçabilirim.

Milo kürdanı çıkardı ve dişlerini emdi. "Çok sağlam bir mazereti var."

Toplar.

Dilini dişlerinin arasında gezdirdi, görünüşe göre bakımından memnundu. "Ölüm zamanı ve Ted'in yaralanma zamanı göz önüne alındığında, Roxy'nin nerede olduğu en az beş bayan tarafından açıklanıyor. Tina Barnes'a ulaşamadım, muhtemelen kedisi işitme cihazlarını yediği ve uyuduğu için. Ama diğerleri Roxy'nin yaklaşık üç saat boyunca uzatma kulübü toplantısı için okul binasında olduğunu söyledi. Hatta mağazadan alınmış bir kek olduğunu iddia ettikleri tatlıyı bile getirmiş."

Bir rüzgâr kulaklarımı tıkadı ama Milo'yu duymamı engelleyecek kadar değil.

"Benim teorime göre Ted, Roxy adına Eldon'ı Bar J'yi satması için ikna etmeye çalıştı. O kadar parayla Roxy'yle birlikte Tahiti'ye taşınıp günlerini Mai Tais içerek geçirebilirlerdi."

Bunu uzun süre düşünmeme gerek kalmadı. "Bu çok saçma. Ted'in yaralanmasını açıklamıyor. Biri ikisini de vurmuş."

Milo diliyle bir arka dişini yokladı ve başka bir kürdan almak için gömleğinin cebine uzandı. "Gördünüz mü, olay yeriyle ilgili en çok merak edilen şey de buydu."

Kürdanı sokarken bekledim, hızlanmasını sağlamak için boğazına sokmak istiyordum gibi hissediyordum.

"İki silah vardı. Eldon ve Ted farklı silahlarla vuruldu."

Buna bir anlam veremedim.

"Ted'deki kurşun Eldon'ın silahından çıkan kurşuna benziyor. Rope'un dediğine göre Eldon ofisinde bir çekmecedeki saklıymış. Eldon'ın elinde bulduğumuz silahla aynı."

"Peki ya Eldon'ı kimin vurduğu?"

Yine dişlerini emdi. "Bu, otuz altılık bir mermiye benziyor. Ted'in yanında yerde bulunan türden. O silah" -dilini dişlerinin üzerine vurdu- "Roxy'ye ait."

Beni bir tüyle bile devirebilirdin.

"Ted ve Eldon'ın çiftliği satma konusunda tartıştıklarını sanıyorum. Belki Eldon satmayacaktı. Ya da belki Roxy'ye tek kuruş vermeyecekti. İşler kötüye gitti. Eldon önce ateş etti, Ted'i öldürmedi, Ted de tetiği çekti."

Sesim kuru bir kuyudan geliyor gibiydi. "Ted'in Eldon'ı öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Evet."

Ted pek çok şeydi ama bir katil değildi. "Yanılıyorsun."

Milo bir *hışım*la kendini pikaptan dışarı itti. "Az önce hastane odasından geldim. İtiraf etti."

Bir ığlık havayı yarararak geçti ve benden gelmesinden korktum.
Ama Milo'nun dikkati Lejyon'a doğru sıçradı.
Roxy elini ağzına götürerek durdu.

Eldon'ın cenazesini, Ted'in sadakatsizliğini ve tartışmayı unuttum. Koşarak Elvis'e gittim ve içeri dalıp telefonumu aradım. Ted'i aramam gerekiyordu. Eldon'ı o öldürmemişti, o zaman neden itiraf etti?

Yolcu koltuğunu, zemini, hatta paspasların altını bile didik didik ettim. Telefon yoktu. Direksiyonun önünde otururken gözlerimi kapattım ve nefesimi düzene soktum. O lanet telefonu en son ne zaman görmüştüm?

Evden çıkarken Jeremy'yi aradım. Sonra diğer küpeyi almak için geri döndüm. Telefonu yere koymuş ve unutmuş olmalıyım. Park yerinden geri geri çıkarken Elvis'in lastikleri gıcırdadı ve onu şehir dışına çıkardım.

Dişlerimi sıktım ve direksiyona vurdum ama bu sürüşü daha da hızlandırmadı. Cep telefonu olmadan nasıl hayatta kalabildik? Ted'i arayamamak beni boğa bir düveden daha fazla kaşındırıyordu.

Kilometreler uzadıkça kafam endişeyle dolup taşıyordu. Eğer Eldon'ı Ted öldürdüyse -ki öldürmedi, o zaman neden itiraf etti?

Roxy sakinleştiğinde, Milo'nun şok edici sözlerini duyduktan sonra, önümüzdeki iki hafta boyunca Bar J'nin kaderinin

Elleri. Yarın iş zili kadar milyonları sayıyor olacaktı. Onu oyalamak için bir plana ihtiyacım vardı.

Sonunda eve giden son virajı da döndüm.

Her pencereden ışıklar dökülüyor, çimenlere yansıyor. Jeremy'nin Ford pikabı evin arkasında duruyordu ve hâlâ burada olduğuna şükreliyordum. Ama ön tarafa park etmiş diğer araç içimi acıttı.

Dahlia'nın kandırılmış Dodge Dually'si.

Jeremy'nin arkasına park ettim ve . Ted'i aramalıyım ama Dahlia'yla yüzleşmeden önce aklımı toplamam gerekiyordu. Neden burada olduğunu açıklayamazdım ve Ted'in itirafından bahsedersem çılgına dönerdi - tanık olmak istediğim bir şey değil. Kendime sakinleşmek zaman tanımak amacıyla, tepeye çıkan iyi aşınmış toprak patikadan buzağılama alanına girdim. Ay pek görünmüyordu ve el feneri de yoktu, bu yüzden ineklerin arka taraflarını inceleyip doğuma başlayan var mı diye bakamadım. Ama uykulu sürünün içinde dolaştım, saydım ve sıkıntıda olan var mı diye baktım. Elbise çizmelerimde gübre birikmesi ya da eteğimin içinde olma endişesini hiç düşünmedim. Soğuk bile nüfuz etmedi.

Ben arazide dolaşırken inekler pek aldırış etmedi. Bu sabah saydığımdan on tane daha az saydım. Jeremy, istediğim gibi çiftleri güneydeki otlağa atmış olmalıydı. Bir hafta sonra işimiz bitecekti. Markalamayı düşünmeye başlamanın zamanı gelmişti.

Bu yıl ne olacaktı? Ted hapse girer miydi? Frog Creek'te yaşıyor olacak mıydım? Burada ineklerle takılabilmeyi dileyerek adımlarımı geri çektim. Ama Jeremy'nin Dahlia'yla tek başına uğraşmasına izin veremezdim.

Bir baykuş alçak ve yalnız bir sesle öttü. Toynaklar arazinin serin kumlarına sürtündü. Gece havası etrafa saçılmış samanları nemlendiriyor ve keskin kokusu yazla dalga geçiyordu. Yaz geldiğinde hâlâ Frog Creek'te olacak mıydım?

Güçlendirici bir nefes aldım, patikadan aşağı indim ve eve doğru ilerledim. Botlarımı çıkarıp bankın altına yerleştirdikten sonra arka verandada durdum, elimi camın tokmağına koydum ve dinledim. Çığlık ya da cam kırılması yoktu. Dahlia'ya yaklaşırken kontrol etmek her zaman en iyisidir.

Kapıyı yavaşça açtım ve mutfığa girdim. Tepedeki ışık lavaboyu dolduran kirli tabakların üzerinde parlıyordu. Jeremy, Twyla'nın getirdiği yiyeceklerin bir kısmını bulmuştu. Telefonum formika masanın üzerindeki kırıntıların arasında duruyordu. Onu elime aldım.

Dahlia ve Jeremy oturma odasında konuşuyorlardı. Ziyaretinin nedeni ne olursa olsun, Ted'in itirafı yüzünden değildi, yoksa bulaşıklar kırılır, evin çatısı uçardı. Kamyonetin gelişinden ve arka kapının açılışından içeride olduğumu biliyorlardı. Gizlice girmek yoktu. Yüzümdeki kızarıklığı silmek için birkaç saniye daha harcadım.

Jeremy koltukta oturmuş, kollarını başının arkasında kavuşturmuş, ayak bileğini dizine dayamış, rahatlığın resmini çiziyordu. Bütün Tilkiler cazibeli değildi, muhtemelen Jeremy bütün payımızı aldığı için. Dahlia'nın yanında hiçbir zaman omuzlarım kulaklarımı sarmayacak kadar rahat hissetmemiştim.

Belki de onu "Büyükanne!" diyerek karşılamalıydım. Yine de, doğru olsa bile, bu bilgiyi kendime saklamak istedim.

Jeremy elini başının arkasından çıkardı ve bana barış işareti yaptı. Ben de başımla onu selamladım. "Merhaba Dahlia." Buraya kadar her şey yolunda. Henüz onu bir şey söylememiştim. "Seni burada beklemiyordum. Tartışmaların geri kalanı için buralarda takılmamış olmalısın."

Başını yavaşça bana doğru çevirdi. *The Exorcist* filmindeki gibi başının sürekli dönmesini bekliyordum. Siyah çizgiler yanaklarını ıslatıyordu. "Üzgün görünmüyorsun bile."

Bir ayı saldırdığında ne yapmanız gerektiğini hiç hatırlayamıyorum. Kollarını sallayıp daha büyük mü görünmelisin yoksa yavaşça geri mi çekilmelisin? "Ted'e olanları duydun mu?"

"Roxy aradığında çoktan buraya doğru yola çıkmıştım." Gözleri doldu ve yaşlar yanaklarından aşağı daha siyah akmaya başladı. "Oğlumun bir çift pijamaya ihtiyacı var. O hastane önlüğünü giyemez. Ama birinin onu giymesine yardım etmesi gerekecek, çünkü bacakları..." Sözleri sulu bir bulamaç halinde dağıldı. "Milo'ya bunu söylerken ne düşünüyordu?"

Jeremy onun elini okşadı. "Eminim bir açıklaması vardır."

Bu açıklamayı duymak isterim. Hastane santrali muhtemelen bu saatte Ted'in odasını aramazdı, ben de cep telefonunu aradım. Doğrudan düştü.

Jeremy hızla odadan çıktı ve elinde bir tuvalet kâğıdı rulosuyla döndü. Dahlia'ya uzattı ve sanki ona tütsü ve mür getirmiş gibi teşekkür ettikten sonra bir satır koparıp yüzünü kuruladı. Dahlia'nın oturduğu yerden beş adım ötedeki kitap rafında bir kutu Kleenex duruyordu ama ben vermedim.

Femme fatale'den ejderhaya geçerken burnunu çekti. "Telefonlarıma da cevap vermiyordu."

Deri ceketimi omuzlarımdan çıkardım.

Dahlia bacak bacak üstüne attı ve bir ayağı zıplamaya başladı. O yüksek topuklu, sivri burunlu kovboy çizmeleriyle bir tehdit gibi görünüyordu. "Bu gece onu görmeye gitmelisin. Hem de hemen. Eş ziyaretleri konusunda bir kısıtlama yok."

"Saat onu geçti. Bence en iyisi biraz uyuyalım ve yarın koşarak işe başlayalım."

O oturdu, ben ayağa kalktım ve yine de burnunun ucuyla bakmayı başardı. "Onun yeniden seçilmesine yardım etmen gerekiyordu, unuttun mu?"

Jeremy kar gibi sessiz bir şekilde yemek odasına çekildi.

Bir küpemi çıkardım. "Muhtemelen sabah hastaneye benden önce , bu yüzden pijamaları şimdi seninle göndereceğim."

Jeremy yemek odasından fırladı. "Onları bulabilirim. Yerini söyle."

Dahlia'nın gözleri doldu ve sesi boğazına düğümlenen trajedinin içinden geçti. "O çok iyi bir çocuktur. Bunların hiçbirini hak etmedi."

Roxy'nin yatağında olmak kötü şansına katkıda bulunan bir faktör olabilir. Milo'nun teorisinin doğru olma ihtimali her zaman vardı. "Şu pijamaları getireyim."

"Kal." Jeremy elini kaldırdı. "Yola çıkıyorum."

Ted'in Roxy'yle olan ilişkisine karşı kör olabilirdim ama Jeremy konusunda gözlerim faltaşı gibi açılmıştı. Bir şeyler . "Ben yaparım."

Yatak odasına, tavan arası merdivenlerine ve banyoya giden küçük koridora doğru aceleyle ilerledi.

Dahlia sandalyeden kalktı. "Kampanyasını bilerek sabote mi ediyorsun?"

? "Münazarada oldukça iyi olduğumu düşünmüştüm."

"Posterler. Onları yerleştireceğine söz vermiştin." Ted hapse tek gidişlik bir bilet almış gibi görünürken neden posterleri önemsesin ki?

Dilini . "Onları ne zaman göndermeyi planlıyorsun?"

Babamın dediği gibi, Asla'nın on ikisinde. "Biraz meşgulüm."

Dahlia, Jeremy'ye yönelttiği sözlerle bir de titreme ekledi. "Belki onları yarın asabilirsin?"

Ne yalakaydı ama. "Çok isterdim" dedi.

"Ama seni yine burada kullanabilirim." Sesime bir hırıltı eşlik etti ve Dahlia'ya ters ters baktım.

Jeremy Dahlia'ya yardımcı oldu ama bana...? "Yarın yapmam gereken işler var."

Aynı anda hem inekleri izleyemez, hem Hardee'de Nat'le konuşamaz, hem Roxy'yi Bar J'yi satmamaya ikna edemez, hem de Ted'in deliliğe sürüklenişine tanıklık edemezdim. Önce Dahlia'yı eve göndermeliydim. "Ben Ted'in

pijama." Arkamı döndüm ve Jeremy yoluma çıktı. Sanki beni engellemek istiyormuş gibi bir süre orada durdu.

Bir elimi koluna koydum ve onu kenara ittim. Karanlık koridora doğru yürüdüm ve genellikle açık tuttuğum yatak odasının kapısının kapalı olduğunu fark ettim. Kapıyı iterek açtım ve ışığı yaktım. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde yatak doluydu.

Alexis Manning yorganımı çenesine kadar çekmiş yatıyordu. Eğer bir hamamböceği olsaydı yatağın altına kaçardı. Odaya girdim, kapıyı arkamdan kapattım ve birkaç saniye onu düşündüm. Büroya gittim ve Ted'in bir çift pijamasını buldum. En sevdiği değil ama.

Yatak odasından çıkmadan önce ışığı kapattım ve kapıyı tıklatarak kapattım.

Jeremy koridordan çıktığımda gerildi ve savunmasını planlıyormuş gibi beni inceledi. Göz teması kurmadan yanından geçip gittim.

Dahlia üzerinde paltosuyla ön kapının yanında durdu ve pijamaları benden al.

"Ted'e sabah mümkün olduğunca çabuk orada olacağımı söyle," dedim.

Pijamayı kolunun kıvrımına sıkıştırdı. " bak. Bu gece Broken Butte'a geri dönüyorum." Bunu bir meydan okuma gibi söylemişti. Elbette, bir buçuk saatlik bitirdiğinde evde olacaktı. Broken Butte'a varıp Ted'den bir açıklama kopardıktan sonra, yine de geri dönmek zorunda kalacaktım.

Kapıyı açık tuttum ve arkasından çarpmadığım için kendimi tebrik ettim. Arabayla uzaklaşırken ön camdan dışarıyı izledim.

Jeremy ellerini önünde kavuşturdu ve topuklarının üzerinde sallandı. "Alexis için üzgünüm. Dahlia çıktığında onu kasabaya götürmeye hazırlanıyordum."

Alexis, Carly'den sadece bir yaş büyüktü. "Alexis'in babası onun burada olduğunu biliyor mu?"

Yere baktı. "Onun Brittany Ostrander'lerde film izlediğini düşünüyor."

Bu gece, başkasının asi genci benim sorunum değildi. "Dahlia'nın ders dışı aktivitenden haberdar olmasına izin vermediğin için teşekkür ederim." Mutfağa doğru yürüdüm. Eğer iki kişilik yemek yiyorsam bir şeyler .

Beni takip etti. "Bulaşıklar için üzgünüm. Sen eve gelmeden önce temizleyecektik ama-"

"Dahlia. Biliyorum. Birçok kez planlarımı altüst etti." Dolaptan bir fıstık ezmesi kavanozu çıkardım ve bir kaşık almak için çekmeceyi karıştırdım. "Alexis senin için çok genç. Ne dediği umurumda değil: Bu ilişkiye devam edersen ondan faydalanmış olursun."

"Alexis'in babasına söylemeyeceksin, değil mi?"

Sanki bunu düşünüyormuş gibi ona sert bir bakış attım. "Bu gece buzağılayacaksın ve yarın bütün gün burada kalacaksın. Gitmeden önce çarşaf larımı yıkadığından ve yatağı yeniden yaptığından emin ol." Bir kaşık dolusu fıstık ezmesi aldım ve yarısına kadar ağızıma götürdüm. Midem, yüksek dalıştan göbek attığım zamanki gibi takla attı ve çarptı. "Onu eve götür. Ondan nazikçe ayrıl."

Kuvvetle başını salladı. "Doğru. Doğru. Teşekkürler."

Fıstık ezmesini yuttum ve kavanozu dolaba geri . Tarçınlı ekmekten bir dilim kestim ve yanımda taşıdım. "Ben Carly'nin odasında uyuyacağım. Beni ."

Beni merdivenlere kadar takip etti. "Teşekkürler. Sen en iyisisin."

Onun ve Alexis'in yatağını kullanması konusunda ne kadar iğrenç hissetsem de, onun bana borçlu olması ve bu nedenle ineklere bakmak zorunda kalması adil bir değiş tokuş gibi görünüyordu.

Dünyam ne kadar kötü parçalanırsa parçalansın uykuya dalma süper gücüm beni yanıltmadı, ama rüyaları engelleyecek kadar güçlü değildi. Nat, Hardee's'in tezgahının arkasından bana bakarken, Roxy ve Ted eski moda bir milk shake'i paylaş

dans eden hamburgerlere yüz dolarlık banknotlar. Carly'yi kapıdan dışarı, güneşin parladığı bir yere kadar kovaladım, kollarını bana doğru uzatarak gözden kayboldu.

Ben yavrulama alanına doğru ilerlerken ardıc kuşları ve yalıçapkınları gürültü çıkarıyordu. Güneş henüz ilk ışıklarını evin önündeki vadinin karşısındaki tepelerin üzerinden göndermemişti ve sabah serinliği ruh halime sinmişti. Görünüşe göre iki ya da üç inek daha gece buzağılarını düşürmüştü. Her şey yolunda olmalı yoksa Jeremy bir not bırakırdı. Son kontrolünden sonra sabah dört sularında arka verandaya vurduğunu duymuştum. Giyinip parmak uçlarımda arka kapıdan çıktığımda, tekrar dışarı çıkmasına daha bir saat vardı.

Tüm iyi zamanlamasına ve uçarı tavırlarına rağmen Jeremy asla işten kaytarmazdı. İneklere ya da çocuklara bakacağını ya da annem için bir angarya yapacağını Tanrı şahidimdir, mutlaka . Bazen, bir yere bağlı kalmak istemediğinde ya da eğlenmeye karar verdiğinde, Jeremy'yi bulmak zor olurdu. Yine de bugün elimdeydi ve bu da Ted'in neyin peşinde olduğunu öğrenmem için beni özgür bıraktı. Ama önce Nat'le konuşmam gerekiyordu. Ondan sonra, her ne kadar bu düşünceden nefret de, Roxy'nin Bar J'yi satmasını engellemek için Ted'den yardım istemem gerekecekti.

Jeremy'ye Hodgekiss'e gidip Dutch'tan yiyecek bir şeyler alması ve bunları Frog Creek'e götürmesi için bir not bıraktım. Bana yaptığı tüm yardımlar için, dikkatlice vurup vurmaması umurumda değildi.

planlanmış alışveriş bütçesi. Jeremy ve Alexis, Twyla'nın getirdiği sığır konservesi güvecinden bir porsiyon bırakmıştı ve kendimi kahvaltı etmeye zorladım.

Hodgekiss'in eteklerinde yavaşladım. Güneş gerinip esniyordu, tam sabah modunda değildi, bu yüzden otoyol boyunca yürüyen birini görmek garip görünüyordu, kafasına indirdiği kapüşonuyla gizlenmişti. Danny Hayward'ı tanımam bir dakika sürdü. Salı sabahının bu erken saatinde kasabada ne işi vardı?

Muhtemelen bütün gece arkadaşlarından biriyle parti yapmıştır. Büyükannesi ve büyükbabası yattıktan sonra Bar J'den gizlice kaçmış olması beni şaşırtmaz.

Danny Hayward bir . Belki Carly'nin sorun bulmak için Danny'ye ihtiyacı yoktu ama Danny her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

Bir yıl önce, Elvis'in kaloriferini açıp Denver'dan I-25'e doğru sessizce ilerlerken kayrak bulutları Carly ve benim üzerime çökmüştü. Sohbeta giriş yapmayı tartıştım. İlk düşüncem "*Senin neyin var?*" oldu. Bu ters etki yaratacak gibi görünüyordu.

Yaklaşık iki saat süren sessizlikten sonra, "Özür dilerim." diye ciyakladı. Ve ağlamaya başladı. Glenda'nın ölümünden sonra ağlayabilmesi için bir yıl geçmesi gerekmişti ve o zamandan beri pek ağlamamıştı.

Otoyoldan çıkıp terk edilmiş bir benzin istasyonuna girdim, Elvis'i parka çektim ve kollarımı ona dolamak için konsolun üzerine eğildim. "Seni seviyorum Bird."

Bir süre ağladı ve ben onu tutarken ısıtıcının üflemesine izin verdim, konsolun kutusu kaburgalarımı ısıyor ve alt omurgam bükülüyordu.

Hıçkırıklar dindiğinde kova koltuğuma geri oturdum ve rahatlamış görünmemeye çalıştım. "Bana neler olduğunu anlat."

Üzerinde sadece atlet olduğunu fark ettiğimde ona verdiğim flanel tişörtün paçalarına yüzünü sildi. Sırt çantasında birkaç paket Cheetos'tan başka bir şey yoktu.

muhtemelen bir benzin istasyonundan alınmış, ve Birdy Bird. Nisan ayıydı, bir gün altmış beş derece, ertesi gün kar fırtınası. "Louise'le kavga ettim ve beni o kadar kızdırdı ki Danny'yi beni alması için aradım."

Brian'ın ölümünden sonra Louise, Carly'nin vasisi olarak atanmıştı. Hem Louise'in hem de Carly'nin anlattıklarına göre epik olan kavga, Carly'nin okula atletle gitmesiyle ilgili önemsiz bir anlaşmazlık yüzünden başlamıştı.

Carly'nin su gibi olmayı ve yolundan öğrenmesini isterdim. Ama o daha çok annesi Glenda'ya benziyordu ve Louise'in otoritesine boyun eğmek zorundaydı. Biz , Glenda ve Louise birbirlerini yumruklar, saçlarını çeker ve bağırırken, ben yatağın altında bir çizgi romanla saklanırdım ve Diane de büyük ikilinin kavga şeylerden kendine yardım etme fırsatını bulurdu.

Carly'ye otoriteyle başa çıkmak için daha iyi yollar önermiş olduğumdan, nefesimi boşa harcamadım. "Danny ile sanıyordum."

Yüzünü tekrar silkeledi, bugünlerde tercih ettiği siyah rimel ve göz kaleminin bir kısmını çıkardı. "Yaptık. Ama şehirde olduğunu ve beni almaya geleceğini biliyordum."

"Demek Danny'yle gittin."

Başını salladı.

"Ve birası vardı."

Tekrar başını salladı.

Elvis'i çalıştırdım ve Frog Creek'ten hâlâ iki saat uzakta olan otoyola geri döndüm. "Kaçmanın iyi bir fikir olduğuna ne zaman karar verdin?"

Evrensel ergen omuz silkmesini yaptı. Hani şu yetişkinlerin çocuğun kafasını kırmak istemesine neden olan.

"Bunu bana zorla söyletme."

Nefes verdi. "Bir süre arabayla dolaştık. Danny çiftlikte geçirdiğimiz güzel günlerden bahsedip durdu."

Durdu ve titrek bir nefes aldı. "Arkadaşlarım arasında annemi hatırlayan tek kişi o. Ve Roxy'nin nasıl bir sürtük olduğunu anlıyor."

O duraksarken ben bekledim.

"Nat ve Rope ile her türlü saçmalığı yaşıyor. Onu kontrol etmeye çalışıyorlar."

Takımımı savunmak zorundaymışım gibi hissettim. "Danny onu seven büyükanne ve büyükbabası olduğu için çok şanslı."

"Rope ve Nat'in iyi insanlar olduğunu biliyorum. Louise de muhtemelen öyledir." Demek istediğim anlaşıldı; yolumuza devam edebiliriz.

"Sarhoş olduk ve birbirimizi kendi başımıza daha iyi olacağımıza ikna ettik ve Denver'da yaşamaya karar verdik."

Sarhoş araba kullanacak kadar aptal mısın sen diye başlayıp, on altı yaşında iki çocuğun kendi geçimini nasıl sağlayacağını düşündün diye devam eden ilk düşüncelerimi yine geri çektim. Bunun yerine sakın ve duyarlı görünmeye çalıştım. "Sonra ne oldu?"

"Otel odasını tuttuk ve Danny ona bira alacak birini buldu, biraz da esrarı vardı."

Durdu, muhtemelen nefes nefese kalmamı ve ona evlilik öncesi seks, madde bağımlılığı ve genel olarak iğrenç davranışlar hakkında nutuk çekmemi bekliyordu. Ama yapmadım.

"Ne zaman bir plan yapmaktan ve iş bulmaktan bahsetmeye çalışsam Danny sinirleniyordu, ben de konuyu . Ama sonra paramız bitti."

"Ve beni o zaman mı aradın?" Diane Denver'da yaşıyordu. Anında Carly'nin yanında olurdu.

"Korkunçlaşana kadar değil."

Ellerimi direksiyonun üzerinde sıktım. O pislik çocuğun beynini dağıtmak istiyordum. "Sana vurdu mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ama yaklaşıyordu. Beni duvara doğru itti. Yumruğunu gözüme sokmasına bir bira kaldığını sandım."

Carly kimsenin aptalı değildi.

"Ben de Denny's'e gittim ve seni aradım."

"Peşinden gelmedi mi?"

"Kalem çüklü muhtemelen bitene ya da bayılana ya da her ikisini birden yapana kadar bira ve sigara içmeye devam etti."

Ben öfkemi kontrol altına almaya çalışırken birkaç mil yol gittik. "Beni aradığına sevindim. Louise oldukça endişeli." Durakladım. "Ve gerçekten çok sinirli."

Carly utanmış görünüyordu. "Özür dilerim. Ama onun gibi biriyle yaşamak zorunda olmamalıyım. Beş çocuğu olduğunu, istikrarlı göründüğünü biliyorum. Ama o bir faşist."

Sesi hayal kırıklığıyla yükseldi. "Sürekli tepemde dolaşan, bana kahvaltı yaptıran ve lanet olası ödevlerimi kontrol eden birine ihtiyacım yok."

Kova koltuğunda döndü ve bana baktı. "Ve altı yaşındaymışım gibi konuşmak zorundayım ya da Louise her konuşmayı kesip 'Carly, dil' diyor. Sanki rahibe falan olacaktım gibi."

Louise de bana yaptı. "Bunu babamdan almış. Yine de ergen çocuktur ve bazı kurallara sahip olmakta yanlış bir şey yoktur."

Carly koltuğunda geriye yaslandı ve ön camdan dışarı, camda patlayan iri yağmur damlalarına baktı. "Neden seninle yaşayamıyorum?"

Yolculuğun geri kalanında kendi planlarımıza daldık, zaman zaman hava durumu veya sıradan konular hakkında yorumlarda bulunduk.

Frog Creek kasabanın güneyinde, seyahat ettiğimiz otoyolun dışında olduğu için Carly'yi Louise'lere götürmeden önce çiftliğe yanaştım. Paltolarımızı arka verandaya bıraktıktan sonra mutfağa girdiğimizde Ted'i spagetti için soğan doğrarken ve hamburger kızartırken bulduk.

"Umarım açsındır." Gülümsedi ve beni yanağından öpmeye davet etti.

Kabul ettim, sonra geri çekildim ve sesimden endişeyi uzak tutmaya çalıştım. "Carly bizimle kalacak."

Carly'ye başıyla onay verdi. "Harika. Bende çok var. Bu benim özel sosum.

Buna bayılacaksınız."

"Sadece akşam yemeği için değil." Derin bir nefes aldım, argümanlarımı ve yatıştırmalarımı sıraladım. "Muhtemelen mezun olana kadar."

Hiç tereddüt etmedi. Bıçağının kesme tahtası üzerindeki staccato hızını korudu. "Tavan arasındaki ısıtıcıya dikkat edin. Odanızdayken çalıştırmanızda bir sakınca yok ama çıkarken kapatın. Aşırı ısınmasını ve yangın çıkmasını istemezsiniz."

O andan itibaren Carly'nin hoş karşılanmaması gibi bir durum asla söz konusu olmadı. Ted'i daha fazla sevdiğimden emin değilim.

Ted hakkındaki iyi düşüncelerden arınmak için başımı salladım. O yalancı, hilekâr bir pislikti. Lanet olsun. İkisiydi de: cömert ve sevgi dolu, şeytani ve sahtekâr.

Danny kapüşonlunun içinde acınası görünüyordu. İyi bir küfürbaz olmayabilirdi ama o bir çocuktı. Yalnız, üzgün ve üşümüştü. Bir sokak köpeği görsem yardım etmeye çalışırdım.

Elvis'i frenledim, U dönüşü yaptım ve Danny'yi bir yere bırakıp bırakamayacağımı görmek için geri döndüm. Elvis'i önündeki bankete yatırdığımda başını kaldırdı. Bir an tereddüt etti, sonra dönüp otoyolun karşısına fırladı.

Bu da ne...? Elvis'i parka çektim ve Danny'nin peşine düştüm. Onu çok uzağa kovalamama gerek kalmadı. Otoyolu geçmiş ve demiryolu raylarına doğru olan setten aşağıya inmişti. Hendeğin tepesine vardığımda, muhtemelen bol pantolonunu çok alçak giydiği için dik bankta tökezlemişti. Demiryolu kenarına yuvarlandı ve sırt üstü yattı, nefes nefese ve kül rengi bir haldeydi.

Hendekten aşağıya doğru ilerledim ve onun üzerinde durdum. "Günaydın."

Durduğum yerden bile ekşi vücut kokusunu . Elleri ve dizleri üzerinde debelenerek kaçmaya çalıştı.

Ona doğru atıldım ve kapüşonunu avuçladım. "Dur bakalım kovboy. Nereye gidiyorsun?"

Debelendi ama ben . Bağırdı, "Beni yalnız bırak. Benden uzak dur."

"Bekle!" Ellerimi omuzlarına koydum ve oturması için onu ittim. "Neyin var senin? Sana zarar vermeyeceğim." Tabii Carly'ye zarar vermediyse; o zaman endişelenmesi gerekirdi. Ama o Lincoln'da olduğuna göre, muhtemelen benim için güvendediydi.

Soğuk havada nefes pufları yükseldi. "Ne istiyorsun?"

Yüzüne bakmak için çömeldim. Gözbebekleri irisinin çoğunu yutmuştu. Her ne gördüyse, çok keskin olmadığına bahse girerim. . "Neyin peşindesin?"

Geri çekildi. "Ne oldu? Hiçbir şey. Şehre erken geldim. Okuldan önce ağırlık çalışacağım."

"Bu doğru mu?" Onu bir dakika inceledim. "Rope ve Nat burada olduğunu biliyor mu?"

Adem elmasından aşağı bir yumru yuvarlandı. Daha sert nefes aldı. "Carly okuldan önce onunla buluşmamı istedi."

Kapüşonunun önünü tuttum ve onu kendime doğru çektim. "Carly'yi bahane olarak kullanma."

Donuk gözlerinde hayat kıpırdadı. "Neden sen ve tüm o saçma sapan ailen onu -bizi- yalnız bırakmıyorsunuz? Onun ihtiyacı olan benim. Ona ben ."

Kurnaz, pis kokulu, pislik. Ölümden oldukça uzak görünüyordu ve muhtemelen günün bu saatinde çok fazla belaya bulaşamazdı, bu yüzden onu yalnız bıraktım. "Seni okula bırakmamı ister misin?"

"Siktir ."

Bu beni şiirsel bir sonla kancadan kurtardı. Nat'e onu gördüğümü söyleyerek üzerime düşeni yapacaktım.

Elvis güvenilir bir binek gibi beni bekledi ve Danny'yi sabah antrenmanıya baş başa bırakarak yola koyulduk.

Babamın pikabı evin önünde duruyordu, ben de arkasına yanaştım ve kendimi mutfağa attım.

"Günaydın şekerim." Babam lavabonun başında durmuş, termosuna kahve dolduruyordu. Çelik burunlu botlarını giymişti. "Dün geceki münazarada çok iyi iş çıkardın."

Bir fincan kahve doldurdum. "Eldon'ın cenazesi için bir şeyler yapmalıyız."

Kapağı sıkıca kapattı ve termosu iş tutacağı olarak kullandığı büyük boy sırt çantasına sıkıştırdı. "Cenaze eviyle konuştum bile. Cuma gününe karar verdik. Onlara sıradan ilahiler seçmelerini söyledim. Carly'nin favorisi yok, değil mi?"

İlahiler mi? "kadarıyla hayır."

Ağır çantayı kaldırdı ve sırtına yerleşirken homurdandı. "Eldon pek kiliseye giden biri değildi.

Eldon'a veda ederken Carly'nin de parmağı olmalıydı. "Teşekkürler."

"Karar vermen gereken başka bir sürü var; sanırım cenaze töreninde sana yardımcı olabilirim."

Önce kahveme, sonra da ona baktım. "Ted'i biliyordun ve Roxy, değil ?"

Hiçbir köpeğin gözleri daha hüznülmü olmamıştı. "Gerçekten üzgünüm, Katie."

Başımı salladım, yumruyu yuttum. Bana söylememe kararını savunması doğal görünüyordu ama bu babamdı. Bize vahşi yaşam gibi davranırdı. Yellowstone gölünde bir geyiğin buzdan düşüp boğulmasını izlemek ona acı verirdi, ama her şeyin doğal düzenini kabul ederdi. Babamın prensipleri benim düşünce tarzıma göre biraz fazla katıydı ama onu değiştiremezdim.

Beni alnımdan öptü ve işe gitmek için çıktı. Aşağı yukarı iki gün içinde dönecekti.

Annem mutfağa girdi. New York'taki kıyafetini giymişti: siyah balıkçı yaka ve yoga pantolonu. Bugünlerde herkes yoga pantolonu giyiyordu ama annem ben bildim bileli giyerdi. Saçlarını Fransız düğümüyle tutturmuş ve makyaj yapmıştı. Annem

Dahlia'nın sadece hayal edebileceği şekilde çarpıcı. "Yorgun görünüyorsun, Katharine."

Yorgun olsam bile en azından hissettiğim kadar kötü görünmüyordum. "Parçayı bitirdin mi?"

Gülümsediğinde çok güzeldi. "Sanırım en iyilerimden biri." O Bakır çaydanlığını doldurdu ve gaz ocağının üzerine yerleştirdi. "Baban haklı."

"Ne hakkında?" Kahveyi dokunmadan yere bıraktım.

Gümüş bir kutu açtı ve gevşek çay yapraklarını kaşıkladı. "Vermen gereken kararlar var. Hayatında birçok kez bir şeylerin içine düştün ya da en az direnç gösteren yolu seçtin. Bu sefer bilinçli seçimler yapman gerekiyor."

Biraz da savunmacı bir tavırla, "Yapacağım" dedim.

Ocağın yanında durmuş, suyun kaynamasını bekliyordu. "Ted'in seçim yapmasına izin vermek yeterli değil. Siz evlendiğinizde de böyle oldu."

Zayıf bir savunmayla yetindim. "Ted'i seviyorum."

Beni düşündü. "Ama o seni seçene kadar değil. Sonra sanki sen de onu seçmek zorunda hissettin kendini."

Bu doğru değildi. Yoksa öyle miydi? Ted beni istedikten sonra mı onu sevmeye başladım?

Annemin ilgisiz görünmesini tercih ederdim.

Isıyı test etmek için çaydanlığın kenarına vurdu. "Karışmaya karşı olsam da, sana küçük bir tavsiyede bulunacağım."

Telefonumu çıkarıp bunu kaydetsem onu gücendirir miyim?

Louise buna asla inanmazdı.

"Kalbinizin derinliklerine inin. En çok neyi sevdiğinizi bulun. Çocukluğunuzdan beri sizi ne yönlendirdi? Bunu keşfettiğinizde, neyi seçeceğinizi bileceksiniz."

Bununla birlikte bana yaklaştı, iki elini yüzüme koydu ve gözlerimin içine bakarak başımı kendisine doğru çekti. Çalışmaktan pürüzlenmiş avuçlarının serinliği bana bir lütuf gibi geldi.

Gözleri bana, sözlerinin asla yapamayacağı bir şekilde anlattı. "Seni çok seviyorum."

Vadideki Zambak kokusunu içime çektim. "de seni seviyorum," diye mırıldanmayı başardım.

Çayını demledi ve ben de kendimi sığınağımdan zorla çıkardım. Eve.

Bahar kasvetli kazağını atmaya karar verdi ve bir güneş elbisesiyle dışarı çıktı. Tepeler, sadece sulu çimleri koparmayı düşünen bir ineğin ağzını sulandıracak bir yeşilliğe sahipti. Güneşli gün ve yeni büyüme vaadi beni pek etkilemedi.

Son sekiz yıldır günlerimi bu ayrıntılar belirlediği için sadece otlakların ve havanın durumunu fark ederek inişli çıkışlı tepeler boyunca ilerledim. Bugün hava esiyor, karla karışık yağmur yağıyor ya da yakıcı bir güneşin altında kavruluyor olabilirdi.

Annemin verdiği nimete tutunmaya çalıştım. Ama sürekli onun tavsiyelerine dönüyordum. Hayatım boyunca beni yönlendiren neydi?

Bunu tanımlamak zor değildi. Glenda ve ben bunun hakkında birçok kez konuşmuştuk. Elden düşme eşyaların karmaşasında büyüdükten, yalnızlığı sadece bir yatağın altında sağladıktan, düşünmek ve olmak için asla yerimiz ve huzurumuz olmadıktan sonra, ikimiz de dünyadaki yerimizi bulmuştuk. Evlerimiz, amaçlarımız ve kendimize ait dediğimiz bir şeylerimiz vardı.

Glenda'nın Brian'ı sevdiğine inanıyordum ve şu anda onu hadım etme fantezilerim olsa bile Ted'i seviyordum. Ama Frog Creek'i Glenda ve Carly'nin Bar J'yi sevdiği kadar seviyordum.

Otoyol düz bir çizgi halinde uzanıyor, her iki yanında düz otlaklar bulunuyordu. Yol çakıllı bir banket ve derin bir hendek vardı; çayırın birkaç metre içinde de üç telli bir dikenli tel çit bulunuyordu.

Geriye dönüp baktığımda, Broken Butte'ye giden uzun düzlükten hemen önceki son tepeyi aştım.

Lanet olsun!

Siyah bir akıntı önümdeki şeridi kapattı. İnekler. Belki üç ya da bir düzine inek. Aman Tanrım. İçim korkudan patladı. Onlardan birine ya da birkaçına çarpacaktım ve hepimiz kan yağmuruna tutulacaktık. Tepki verdim.

Elvis'in frenlerine bastım ve direksiyonu sağa kırdım. Neyse ki otoyolda benden ve intihara meyilli bir milyon inekten başka kimse yoktu. Çok az kontrolüm vardı. Elvis'in onların arasından sırik büken bir kısarak gibi geçmesine imkân yoktu. Beş yüz kiloluk siyah deri ve kemiğe çarpmayı beklerken dişlerim sıkıldı ve gözlerim kısıldı.

Bebeğim. Ah, bebeğim. Her ihtimale karşı tek parça halinde atlatmak zorundaydım - ineklerin arasından hızla geçtim, birini çiviledim ama devirmedim bile. Gözlerimi kapatıp ellerimi yüzüme kapatmak istedim,

yere dalıp bir armadillo gibi top gibi kıvrılırdım. Bu ölüm roketini sürmeye çalışmak kadar işe yarayacaktı. Ama pes edemezdim.

Tüm asteroitlerden kaçan bir yıldız süvarisi gibi, başka bir ineğe çarptım ama mucizevi bir şekilde sürüyü düşünmeyi başardım. Benimle açık yol arasında tek bir hayvan bile kalmamıştı. ! Sol şeritte seyrediyor olmama rağmen inekler ve ben hayatta kalmıştık. Kendi şeridime geçmek için direksiyonu sağa kırdığımda neredeyse yeniden nefes almaya başlayacaktım. Ellerim direksiyonda titrerken kabinde kulak patlatan bir *gümbürtü* patladı.

Elvis yönünü değiştirmede. Yolun kendi tarafıma dönmesi için direksiyonu çevirdim. Elvis'in kendi fikri vardı. O korkunç ses her neyse, bir şeylerin kırıldığı anlamına geliyordu. Adrenalin dalgası her kasımı gerdi. Mahvolmuştum. Eğer yeni bir hayat taşıyorsam, *biz de*

Elvis sola dönmeye devam etti. Bu sırada lastikler çığlık atıyor ve Elvis sanki içindeki bir şeytanla savaşıyormuş gibi titriyordu. Onunla mücadele ettim, lastiklerin düzelmesini, frenlerin bizi güvenli bir şekilde yavaşlatmasını diledim. Dileğim başarısız oldu. Metaller kaldırıma sürtündü. Direksiyonu kırdım.

İşe yaramaz.

Direksiyonu çılgınca çektim ama yön değıştirmedik ve sürücü tarafındaki lastik bir sıçrayışla kaldırımdan düştö. Elvis sola doğru yarışmaya devam etti. Ön yolcu tarafındaki lastik bankete çarptı.

Yoldan uçacaktık. Başımızı tekerleğin üzerine çevirebilirdik. Elvis'in çeliğı altında ezilebilirdik.

Hendeğe doğru savrulduk. Çılgınca beklentilerle, işe yaramaz bir uzantıdan başka bir şey olmamasına rağmen tekerleğı döndürmeye devam ettim. Ellerimde sallanıyordu. Sanki hava tutuyormuşum gibi hissettim.

Elvis, arka tekerlekleri ölmek üzere olan bir tavşan gibi gıcırdıyordu. Soldaki hendeğe doğru yöneldik. Çok hızlıydık. Çok hızlı.

Ayağım frende ve sırtım koltuğa dayalı bir şekilde kendimi destekledim. Yoldaki inekler, otlaktaki bu jetin yanında hiçbir şeydi.

Hayatım kör şansa bağılıydı.

Lastiklerin çıtırtısı, gıcirtısı, kükremesi yanık lastik kokusuna karışıyordu. Dünya penceremin önünden hızla geçerken yeni çimlerin yeşili, kışın öldürdüğü kahverengiyle, sarı kır çiçekleriyle ve asfaltla karıştı.

Kaldırımdan kayalık bankete düştük. Emniyet kemerine doğru sertçe zıpladım. Ellerim direksiyondan uçtu. Orada bir kayıp yok. Kendimi kapı ile ön panel arasına sıkıştırdım. Çenemi sıktım, kemiklerimin kırılmasını, ön camın yüzümde parçalanmasını, Elvis'in çeliğinin buruşarak bedenimi ezmesini bekliyordum. İçimde başlamış olabilecek küçük yaşamı ezmesini. Banketten hendeğe düştük, ızgaradaki kum ve yabani otları sürdük. Hendeğin uzak tarafına çarptığımızda dilimi ısırdım ve kanın tadını aldım.

Aniden durduğumuzda alnım işe yaramaz direksiyon simidine çarptı.

Sessizlik. Canlı.

Orada iki saniye ya da belki yirmi dakika oturmuş olabilirim. Farkındalık beni yakaladığında, tek sesler düzensiz nefes, bir çayır kuşu ve Elvis'in rölantide çalışan motoruydu. Motoru durdurdum ve kan ve korkuyu yuttum. Sıcak lastik ve yeni sürülmüş toprak burnuma doldu.

İki elini de karnıma koydu. "Orada mısın?" Fısıldadım. En fazla iki ya da üç haftalık olabilirdim. Emniyet kemerim içime girmiş olsa da, vücudumun tüm yalıtımının içindeki bir bebeğe zarar vermek için çok daha fazla travma gerekirdi.

Titreyen parmaklarımla iki kez emniyet kemerimi çözmeye çalıştım. "Ne yaptın sen?" Elvis'e sordum, cevap vermesini beklemekten çok, yaşamın kanıtı olarak bir ses duymak için.

Dikiz aynamdan yolun kenarına dağılmış inekleri izledim.

Kapı açılmadan önce kendimi birkaç kez kapıya doğru atmak zorunda kaldım.

açtım. Bu muhtemelen aklımı başıma getirmek için iyi bir şeydi. Kapıyı bir kum ve yabancı ot yığınının doğru ittim ve dışarı çıktım. Dizlerim büküldü ve yere düştüm. Kendimi toparlamadan önce birkaç saniye ellerim ve dizlerim üzerinde dinlendim. Hayattaydım ve yaralanmamıştım. Dağılmama gerek yoktu.

Serin bir nisan esintisi üzerimi kapladığını fark etmediğim teri serinletti. Elimi içeri uzattım ve Ted'in koltuğun arkasında sakladığım eski kapüşonlu kazağını çıkardım. Başımdan geçirdim ve uyluğumun ortasına kadar sarktı. Bacaklarımı ve ayaklarımı çalıştırarak arabanın önüne doğru ilerledim ve altına bakmak için eğildim.

Bu konuda ne biliyorsun? Elvis'in rot kolu kırılmıştı. Korkunç saniyeleri başlatan şangırtı sesini düşündüğümde tam olarak böyle hissetmiştim. Hayatta kalmış ve sorunu teşhis etmiştim ama bu beni daha güvende hissettirmiyordu.

Bağlantı çubuğu sadece kırılmamıştı. Yere ve daha iyi görebilmek için sırt üstü Elvis'in altına girdim. Nefesim Elvis'in alt tarafına çarpıyordu, korkudan yüksek sesle ve hızla.

Rot kolunu sürücü tarafındaki lastiğe bağlayan cıvata kayıptı. İnekleri kaçırmak için direksiyonu kırdığımda çubuk yerinden çıkmıştı.

Elvis yaşlıydı ve aksiliklere meyilliydi. Bunun basit bir kaza olması mümkün. Olabilir.

Bunun dışında, Legion salonundaki insanların önünde Eldon'ın katilinin bulunmasını sağlayacağımı belirtmiştim. Milo'nun Eldon'ı öldürdüğünü düşündüğü kişi Broken Butte'da bir hastane yatağında yatıyor, bırakın rot koluyla uğraşmayı, yürüyemiyordu bile.

Gerçek katili bulmamı istemeyen birileri daha vardı ve bulmamam için ellerinden geleni yapmışlardı.

Robert ve Sarah'yı beni kurtarmaları için çağırdım ve hendekte onların gelmesini bekledim. İki on sekiz tekerlekli araç kükreyerek geçti ve yaşlı bir çiftçi yardıma ihtiyacım olup olmadığını sormak için durdu. O sırada başıboş inekler otlaklarına geri dönmüştü, muhtemelen yel değirmenine gidiyorlardı. Bunun dışında ben, rüzgâr ve çayırdaki nöbet tutan bir inek sürüsü vardı.

Robert ve Sarah, Hodgekiss'in yirmi mil doğusunda ve tek şeritli asfalt bir yolun beş mil aşağısında çiftlik sahibiydiler. Ailemden bazılarının daha uzakta yaşıyorlardı ama çok fazla soru sormadan bana yardım ederlerdi. Açık kasa bir römorkları olduğu için Elvis'i eve taşıyabilirlerdi. Robert, Sarah'yı Frog Creek'e bıraktı, böylece Ted'in pikabını bana getirebilecekti.

Uzun bekleyiş bana içimden titremeleri yatıştırmak için zaman verdi. Biri bana zarar vermeye çalışmıştı. Hatta belki de Eldon'ın katilini bulmamı engellemek için beni öldürmeye. Bu da beni Frog Creek'e ve ineklerime sığınmaya itmeye yetmişti.

Ancak, cehennem yolculuğu artık bir anı olduğu için beni korkutmuyor, aksine heyecanlandırıyordu.

Neyse ki sabahın ilk ışıklarıyla evden çıkmıştım. Kaza beni iki saatten fazla geciktirdi. Hardee's'deki kahvaltı vardiyası ne kadar sürüyordu?

Robert iş kıyafetleriyle geldi, saçları keçeleşmişti ve soğuk sabahlarda her zaman taktığı Elmer Fudd şapkasından kırk beş yöne doğru uzanıyordu. "Kazayı" açıklamama rağmen rot kolunu incelemek için Elvis'in altına eğildi.

Dışarı çıktığında Sarah bana katılmış, çiftlikte bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormuş, aynı zamanda beni yaralanmalar ve ajitasyon için kontrol etmişti. Sarılmadıkları ve iyi misin demedikleri için mutluydum.

Robert kaşlarını çattı. "Görünüşe göre biri sürgüyü çıkarmış."

Sarah bana doğru döndü. "Neler oluyor?"

Kıkırdamaya çalıştım ama sesim daha çok boğulan bir keçi gibi çıktı. "Elvis yaşlı. Her şey dağılır."

"Belki," dedi Robert. "Ama ya başka bir şey varsa?"

Kamyonete doğru ilerlemeye başladım. "Başka bir şey yok. Gitmem gerek."

Sarah peşimden bir adım attı. "Bunun Eldon ve Ted'in vurulmasıyla bir bağlantısı var mı? Dikkatli olmalısın."

Robert beni kamyonete kadar takip etmek için sesini yükseltti. "Eğer Bir şeye ihtiyacın olursa."

Birkaç gün geriye gitmek için zamana ihtiyacım vardı ama Robert bana bunu veremezdi. "Teşekkür ederim. Darmadağınık görüldüğümü biliyorum ama söz veriyorum yakında sana her şeyi açıklayacağım. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim." *Ya da olacağım, her neyse.*

Deri koltukların ve otomatik camların lüksüne tırmandım. Frog Creek her iki yılda bir yeni bir pikap alırdı. Sid ve Dahlia'ya giderdi. Onların iki yaşındaki pikabı Ted'e giderdi. Ted'in dört yaşındaki pikabı da resmi iş kamyonu, yani benimki oluyordu. Teknik olarak, yeni pikap hem Ted hem de benim kullanımım içindi, ancak ona Ted'in pikabı diyorduk ve nadiren kullanıyordum. Ted çoğunlukla

Roxy'nin evinin arkasında oturduğunu tahmin ettiğim polis arabası.

Robert'a son bir el sallama ve ağız dolusu bir teşekkürle, Broken Butte'a doğru giden otoyola çıktım. Her zaman pratik olan zihnim değerlendirme yapmaya başladı. Çiftlik anonim şirket olduğu , tüm ekipman, çiftlik hayvanları, ev ve içindeki her şey Frog Creek'e aitti. Şirket hissedarları yüzde 33 ile Sid, yüzde 34 ile Dahlia ve yüzde 33 ile Ted'den oluşuyordu. Ted'den boşanırsam, yapabileceğim en iyi şey, kendimi adadığım evin ve işin yüzde 16,5'ine sahip olmak olacaktı.

Bu düşünce treni hiçbir yere gitmedi. Dikkatimi Hardee's ve Nat'e. Carly'nin o gün Bar J'de olmasıyla ilgili ne bildiğini öğrenmem gerekiyordu.

* * *

Eski arabalar ve pikaplar Hardee'nin yerini doldurmuştu. Park ettim ve liselilerden oluşan bir sirkin içine girdim. Sadece güneşli bir bahar sabahının ve yaklaşan okul yılının nektarıyla değil, aynı zamanda ilk zilden önceki son özgürlük parçasına da bağlıydılar. Gürültü, kahkahalar ve uçuşan birkaç mücver, savaş yorgunu tezgâhtarların sinirlerini geriyordu. Fritöz yağı ve yanmış kahve kokusu bana saldırdı.

Yelkenli bir saman paketinden kaçtım ve tezgâha doğru yanaştım. Nat Hayward sırtı bana dönük bir şekilde durmuş, ısıtma kutusundan sandviçleri çıkarıp bir poşete dolduruyordu. Dönüp beni gördü ve gözleri şaşkınlıkla açıldı. Benden buraya gelmemi istemişti ama yine de Bay McGregor'un bahçesinde yakalanmış Tavşan Peter gibi davranıyordu.

Sandviçleri çantaya bıraktı, parmaklarıyla üstünü kapattı ve zar zor fısıltıyla, "Sekiz

otuz beş." Kasıla kasıla yürüyen, 1.80 boylarında, sivilceli yüzlü bir çocuk çantayı kaptı. Nat sipariş alanına geri döndü.

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?" diye sordum.

Parmaklarını bilgisayar kasasının üzerine koydu ve gözlerimin içine bakmadı. "Rodeo Inn'de haftada üç gün hizmetçi olarak işe girdim. Broken Butte'ta olduğum sürece birkaç saat daha çalışabilirim."

"Araba sürmek için uzun bir yol." "Asgari ücretli bir iş için" diye sözümü bitirmeden kestim. Eldon'ın onlara iyi bir maaş ödediğinden emindim. Onlara evlerini ve yiyebilecekleri kadar et sağladığını biliyorum. Muhtemelen yiyeceklerini ve faturalarını da ödüyordu.

Arkamda üç kız kıkırdadı ve flört etti. Kırılğan sesli bir çocuk onların alaylarına cevap verdi.

Nat bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. "Danny'nin Carly ile Denver'a kaçtıkları zamandan kalma avukat faturaları var."

Ahh. Carly beni aradığında, onu aldım ve Danny'yi tek başına bırakarak evine döndü. Elbette Nat and Rope'u aradım ve Danny'nin kaldığı oteli söyledim. Onu eve götüremeden önce, bir benzin istasyonunu soymaya çalışmaktan ve reşit olmayan birinin alkol bulundurmasından gözaltına alındı. Nat ve Rope bundan hiç bahsetmemişti. Belki de Danny'nin başına gelenler için beni ya da Carly'yi suçladılar.

"Eldon'ın öldüğü gün Carly'nin neden Bar J'de olduğunu biliyor musun?" Ben sordum.

Etrafına bakındı, gözleri müşterilerden diğer çalışanlara sıçradı. "Sana gelmeni söylememeliydim. Söyleyecek bir şeyim yok."

"Rope sana benimle konuşmamı mı söyledi?"

Elleri birbirine dolandı. Kısık bir sesle, "Sosisli, yumurtalı ve peynirli Teksas tostlu kahvaltı sandviçi mi?" dedi.

Bahsi geçtiğinde neredeyse kusacaktım. "Hadi, Nat. Konuş benimle."

Sipariş büfesini bıçaklarken parmakları titriyordu. "Bir de köy usulü kızarmış tavuk ve soslu kahvaltı tabağı."

Bir grup genç kapıdan içeri girerek tezgâha doğru ilerledi. Nat'e doğru eğildim. "Bak, az önce bir araba kazasından zor kurtuldum ve sanırım birileri Eldon'ın cinayetini araştırmamı istemiyor. Bunun Carly ile bir ilgisi olup olmadığını bilmiyorum ama bir şey biliyorsan bana söylemelisin."

Eli ağzına gitti. "Oh. Oh, hayır."

Kolundan tuttum. "Ne oldu? Benimle konuştuğunu Rope'a söylemeyeceğim."

Nefes nefese kaldı ve geri sıçradı, bizi izleyen biri olup olmadığını görmek için başını iki salladı. Kendini sabitlemek için bir an durdu, sonra sipariş sırasına geçti. "On bir dolar yirmi üç sent," dedi.

Kredi kartımı çıkardım ve istemediğim yemek için ona uzattım. "Lütfen. Konuş benimle."

Eli silmenin ortasında durdu, sonra kartı tekrar sokmak zorunda kaldı. "Seni durdurmak için bir şey yapacağından korktum."

"Kim?"

Kartı geri uzattı. "Glenn." Sözleri o kadar kısıktı ki dudaklarını okumak zorunda kaldım.

"Baxter mı? Neden bana zarar vermek istesin ki?"

Yüzüme odaklandı ve ince üst dudağını ısırdı. "Carly'ye çiftliği satmamasını söyleyeceğini düşünüyor."

Aklıma bir sürü soru geldi. "Glenn Baxter ile konuştun mu?"

Nat'in elleri çalışmaya devam etti. "Dün çiftliğe geldi. Carly hakkında bir sürü soru sordu. Rope ona ne kadar yakın olduğunuzu söyledi."

Kızların ilgi odağı olan adam kafasını bana doğru uzattı. Nat'e kibarca hitap etti. "Kusura bakmayın. Ama okula geç kalacağız."

Altı tane kahvaltı burritosu alabilir miyim?"

Nat, genç k zla karşı karşıya gelince tela lanmı  gibi davrandı. Bu kadar çekingen olmak korkunç olmalı.

Kadın sipari ini tamamlayıp parasını alırken ben de bekledim. Teslim alma bankosuna doğru adım attı ve ben de Nat'e olabildiğince yakla tım.

Yüzündeki sürekli endişe ifadesi yaklaşık on derece arttı. "Carly ile konu mamızı ve onu kendisine satmaya ikna etmemizi istedi. O araziye sahip olmak için çaresiz görünüyor."

"Hey, Nat." Birkaç di i ve kötü bir cildi olan kemik gibi bir kadın arka tezgâha yaslanmı tı. Nebraska kırsalında metamfetamin ticaretinin canlı ve iyi durumda olduğunun kanıtı. "Sipariş verin."

Nat bir serçe gibi ısınma kutularına utı ve kutuları ve paketlenmiş yiyecekleri çıkardı. İki torba doldurdu ve koşarak toplama alanına gitti. Onunla orada kar ıla tım.

D r mc  ocuk çantasını aldı.

"Baxter ve Eldon'ın gerçekten bir anla ma yaptığını düşünüyor musunuz?"

Yiyecekleri bir torbaya doldurdu ve bana doğru itti. Onu aldım, kabın sıcaklığı avucumda rahatsız ediciydi. Onu sipariş sırasına kadar takip ettim.

Gözleri sipariş vermek için bekleyen çiftçiye kaydı. Bilgisayara ulaşmadan önce durdu ve bana doğru eğildi. Kulağıma yaklaşan at sineği gibi bir sesle, "Sanırım Eldon anla madan caydı ve şimdi de öldü," dedi.

Çiftlik sahibinin sipari ini almak için acele etti.

 n ne geçtim. Bana yer vermekten başka bir şey yapamayacak kadar kibardı. Müdahale etsem de etmesem de sorumlu ebeveynlik yapsam iyi olacaktı. "Danny'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

Elleri titredi ve gözlerini kasaya dikti. "Evet."

Onu korumak için yalan söylüyordu. "Onu bu sabah erkenden Hodgekiss'te gördüm," dedim.

Sulu gözlerini benimkilere çevirdi ve ciyaklayarak, "Yalnız mıydı?" diye sordu.

Onun için ilginç bir soru. "Öyle görünüyordu." Ona doğru eğildim. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sarhoş ya da kafası güzel görünüyordu."

Başını sert bir şekilde salladı. "Hayır. Öyle şeyler yapmıyor. artık."

Tartışmanın bir anlamı yoktu. "Oldukça mutsuzdu ve onu eve götürmeme izin vermedi."

Nat göz temasından kaçındı ve başını birkaç kez salladı. "Tamam. Evet. Güzel. Evet. Vardiyamdan sonra onu alırım."

Söyleyeceğim şeyden nefret ediyordum ama çocuğun yardıma ihtiyacı vardı. "Belki Carly'nin onu aramasını sağlayabilirim."

İlk kez Twyla Teyze'nin ne hakkında konuştuğuna dair bir fikir edindim. Nat'ın gözlerinin derinliklerinde küçük bir düşmanlık titreşimi belirdi ve sonra gözlerini tekrar indirdi. "Hayır. Bunu yapma." Bana el salladı. "İşe gitmem gerek."

"Sonra konuşabilir miyiz?"

"Söyleyecek başka bir şeyim yok." Etrafımdaki çiftlik sahibine bakmak için sağına doğru eğildi. "Siparişinizi alabilir miyim?"

Bir an tereddüt ettim ama Hardee's'in ortasında onu daha fazla taciz etmemeliydim, bu yüzden ayrıldım. siparişimi, piyango kazanmış gibi davranan dipsiz kuyu gibi bir gence verdim.

Sonraki durak, Ted. Neden itiraf etti ve ne hatırlıyordu?

Ayrıca, Roxy'yi bağlama meselesi vardı.

Tomurcuklar yaşlı karaağaçları ve pamuk ağaçlarını soluk bir yeşile boyadı. Ana Cadde boyunca uzanan orta refüjdeki çiçek tarhlarının arasından neşeli nergisler fışkırıyordu. Burada, büyük şehir Broken Butte'de, kışın kar küreyen ve yazın orta refüjlerle ilgilenen tam zamanlı bir bakım görevlisi çalıştırıyorlardı. Broken Butte'da yaşayan insanların çoğu çiçekleri sulamak ve bakımını yapmak için zaman ayırıyordu.

Çimlerini biçtiler ve hatta yarısından fazlası çiçek ekti ve çevre düzenlemesi yaptı. Böyle parlak bir Nisan sabahında kasaba sanki yeni bir Paskalya şapkası takmış gibi sıcak ve şık görünüyordu.

Hastanenin otoparkına girdim ve kayarak indim. Betona basan botlarım bana katilleri kovalamaktansa çiftliğin kumunda sürünmeyi ne kadar çok tercih ettiğimi hatırlattı. İçimi bir ürperti kapladı ve yumruklarımı sıktım. Biri gerçekten Elvis'i kurcalamış mıydı? Bana zarar vermek mi istiyorlardı?

Hastane ofis çalışanları yerlerine yerleşmiş, birbirleriyle sohbet ediyor ve kahve içiyorlardı. Birkaçını tanıdım ve yanlarından geçerken başımla selam verdim. Ted'in odasının dışındaki kanatta, hasta bakıcı kahvaltılık tepsilerini bir arabaya yüklüyordu. Yemek beni rahatsız etmese bile, ıslak silaj kadar iştah açıcı kokardı. Ted için neredeyse üzülüyordum.

Ted'in odasına doğru ilerledim, dışarıda dinlemek için durakladım. Al Roker New York'taki mevsimsiz bahar havası hakkında neşeli bir şeyler söylüyordu. Kafamı içeri uzattım ve düşmanı aramak için odayı inceledim.

Yastıklara yaslanmış olan Ted'in yeni tıraş olmuş yüzü, Rockefeller Center 30'un dışında el sallayan kalabalığa kaşlarını çatarak bakarken gergin . Onun için seçtiğim pijamalar yatağının başucundaki masanın üzerinde duruyordu.

"Dahlia yok mu?" İçeriye doğru ilerledim.

Ted yüzünü bana çevirdi ve yüzünü buruşturdu. "Bu sabah beni tıraş ettikten sonra ondan gitmesini istedim. Oldukça üzgündü."

Belki biraz alınganım ama kolları değil de bacakları hareket edemezken annesinin onu tıraş etmesine izin vermesinin biraz tuhaf olduğunu düşündüm. Ted ile aramızdaki büyük fark: Yardım istemem için kırık bir rot ve yeğenimin sağlığına yönelik tehditler gerekirdi ve o zaman bile bunu yapmaktan nefret ederdim. Ted başkalarının onun için bir şeyler yapmasından hoşlanıyor gibiydi, özellikle de kendisi yapabiliyorsa.

Yatağın kolundaki bir düğmeye uzandı ve baş onu oturur pozisyona getirirken mekanik bir inilti duyuldu

pozisyon. O işaret etti ve uzak kontrol doğru ve ve Savannah Guthrie'yi cümlesinin ortasında susturdu.

"Tanrım, seni görmek ne güzel," dedi Ted.

Onu görmenin iyi hissettirmesinden de nefret ediyordum.

Gözlerini kısmıştı. "Sen iyi misin? Solgun görünüyorsun."

Olası bir hamilelik, kasıtlı olabilecek bir araba kazasıyla birleşince yüzümdeki renk biraz azalabilirdi. "Doktor Kennedy geldi mi?"

Elleri battaniyeyi sıktı. "Evet. Pek bir şey söylemedi. Hâlâ ayak parmaklarımı oynatamıyorum."

Hayatımın temellerini yerle bir ettiğini neredeyse unutmuş olmam ne garipti. "Henüz erken. Doktor şişliğin inmesinin biraz zaman alabileceğini söyledi. Sinirlerinin yenilenmesi de aylar sürebilirmiş."

Ted hakkında sevdiğim her şeyi hatırlamak istemiyordum. Ama işte oradaydılar, CNN ekranının altındaki yayın gibi önümden geçip gidiyorlardı. Benim ona yaptığımdan daha sık sırtımı sıvazlardı. Tilkilerin gelgit dalgasına sadece tahammül etmekle kalmadı, onları seviyor gibiydi. Beni güldürürdü. Bana odaklanabilir ve beni dünyadaki tek insan gibi hissettirebilirdi. Beni seviyordu.

Ama ben onun değildim.

Çenesini ileri geri hareket ettirdi. Sürahisinde buz olsaydı, çıtırdardı. "Beni terk edeceksin."

Öyle miydin? Farkına varmadan elim karnıma gitti ve onu çektim.

"O gece olanlar hakkında konuşmamız gerek."

Gözleri parlıyordu. "Başka bir adam bulmalısın, daha iyi birini benden daha iyi."

Kendimi bir şeylerin üzerinde çıtırdıyor gibi hissettim. "Eldon'ı sen mi vurdun?" Bana bakmadı. "Evet."

Neden kalbim güm güm atıyor, ciğerlerim ezilmiş gibi hissediyordu? "Sana inanmıyorum."

Suyun buza dönüşmesi gibi Ted de gözlerimin önünde sertleşiyor gibiydi. "Ben yaptım. Nefsi müdafaaydı. Ofisine daldım ve onu korkuttum, o da beni vurdu. Tepki gösterdim. Bu hayatımın geri kalanında yaşamak zorunda kalacağım trajik bir hata."

"Oh, hadi ama. Kulağa ortaokul piyesindeki bir aktörmüşsün gibi geliyor."

Bu suçlama hoşuna gitmemişti. "Eldon'ın katilini bulacağımızı tüm ilçeye duyurduğunu duydum. Artık benim yaptığımı biliyorsun, o yüzden aramayı bırakabilirsin."

"Belki Milo bunu anlayamaz ama sen ."

Öfke gözlerinin etrafındaki çizgilere yerleşti. "Her zaman kendinden çok , değil mi? Hepimiz mükemmel değiliz. Bazen ben de hata yapıyorum."

Roxy ile olan ilişkisini bir hata olarak mı görüyordu? Ya da evliliğimizi? "İşlemediğin bir suçu itiraf etmek oldukça büyük bir gaftır." Omuz silktilim. "Hapse girmek isteyip istememen umurumda değil. Belki de Roxy'nin mazereti Milo'nun sandığı kadar sağlam değildir ve onun suçunu sen üstleniyorsundur."

Çenesi seğirdi ama ne söylemeyi düşündüyse kendine sakladı.

"Önemsediğim tek şey Carly," dedim.

Gözlerinde parlayan alarmı taklit etmek mümkün değildi. "Onunla konuştun mu?"

Aileme karşı nezaket gösterdiğinde hissettiğim şefkati bastırdım. "Roxy'nin Bar J'yi Glenn Baxter'a satacak gücü var. Bunu yapmasına izin veremezsin."

Yorgunluk yüzüne vuruyordu. "Roxy konusunda hiçbir şey yapamam. Onunla konuşmaya bile iznim olmadığını söyledin."

"Bu ciddi bir mesele." Onun çocukça tepkisine ihtiyacım yoktu.

Bir an için gözlerini kapattı. "Tamam. Seninle bir anlaşma yapacağım. Eldon'ın cinayetini araştırmayacağına söz verersen, Roxy'yi durdurmak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

Ona soruşturma konusunda istediğimi yapacağımı söylemek için bir neden goremedim. "Anlaştık."

Birkaç dakika sessiz kaldık. Sonunda Ted, "Aldattığım için özür dilerim. Bunu hak etmemiştin."

Ellerim yumruk oldu. Gözlerimin arkasına baskı uygulandı. "Hayır, Ted. I kesinlikle yapmadım."

Gözyaşlarına karşı koydu. "Keşke geri alabilseydim."

"Neyi geri alacaksın?" Neye pişman olduğunu görmek için bekledim.

Gözlerindeki nemi kırpıştırdı. "Keşke canın bu kadar yanmasaydı."

Yanlış cevap. Roxy'yle birlikte olduğu için zgn değildi; yakalandığı için üzgündü. "Evet. Roxy de zgn."

Bana kaşlarını çattı. "O bir canavar değil. Hayatında bazı zorluklar yaşamış."

"Zor tabii," diye mırıldandım. "Büyük yeni bir ev, deri koltuklar ve yeni Expedition'ında klima kontrolü."

"Roxy'den hiç hoşlanmadın. Ama o da senden çok farklı değil."

Tanrı'nın ltfuyla onu boğmaktan kurtuldum. "Birbirimize hiç benzemiyoruz."

Kaşlarını kaldırdı ve daha iyi bildiğini söylemek istercesine omuz silkti. Kanunlar bir hastane hastasına saldırılmasını ve darp edilmesini hoş karşılamayabilirdi.

Ted yüzünden hapiste zaman geçirmek istemiyordum. "Görüşürüz," dedim. "Bekle." Kolumu tuttu.

Eline baktım ve gözlerimi onunkilere çevirdiğimde gözlerimle ölümcül bir uyarı gönderdim.

Beni serbest bıraktı. "Seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Her zaman sevdim.

Sen ve ben her zaman olacağız."

"Bu kulağa cinayet itirafınız kadar doğru geliyor."

Onu, içinden kasırğa geçmiş bir ahır gibi bıraktım. Sanırım Tutti Teyze çıkarken bana selam verdi.

kafamdan fışkırıyordu, emin olamıyordum. Ön kapıya çarptım ve hastaneden çıkıp otoparka doğru fırladım.

Benim gibi April'in da tüyleri diken dikendi. Kamyonete doğru yürürken rüzgâr neredeyse saçlarımı kökünden koparacaktı. Elimi mandalın üzerine kapatıp kapıyı aana kadar gözlerimi kaldırımdan ayırmadan başımı eğdim, kendimi içeri attım ve rüzgâr ellerimden çekip alamadan kapıyı çarparak kapattım.

"Merhaba."

"Aah!" Sanki dev, kıllı bir kokarca yolcu koltuğundan konuşuyormuş gibi kendimi kapıya doğru attım. Bu, gerçekte karşılaştığım şeye tercih .

"Burada ne halt ediyorsun?" Roxy'ye sordum.

Roxy, "Dışarıda beklemek için çok rüzgârlı," dedi.

"Kapıları kilitlemeye başlamalıyım." Grand County'de hiç kimse arabasının ya da evinin kapısını kilitlemezdi. Aslında evimizin kilidi bile yoktu. Vizörü indirdi ve aynada yüzünü buruşturdu. Muhtemelen dişlerinde ruj izi varken benimle yüzleşmek istememiştir. "Neredeyiz biz?"

Gidiyor musun?"

"Ben Hodgekiss'e geri dönüyorum. Senin doğruca cehenneme gideceğinden eminim." Parfümü bir boa yılanı gibi başımın etrafını sarmıştı. Böyle şeylerden anlasaydım, muhtemelen hangi tasarımcının parfümünü kullandığını söyleyebilirdim. Bana göre, sürtük gibi kokuyordu.

Vizörü tokatladı ve bana döndü. "Ted sana neden itiraf ettiğini söyledi mi?"

Hangi şeytani büyü onu bu kadar taze gösteriyordu? "Akşamdan kalma ilacını getirmem gerekecek. Başın bile ağrııyor, değil mi?"

Mormon Tabernacle Korosu'nu ve küçük kardeşlerini içine alabilecek gümüş lame bir çantaya uzandı. Çerçevesinde o kadar çok yapay elmas bulunan bir güneş gözlüğü çıkardı ki kör olma riskiyle karşı karşıya kaldım. "Dün gece sana söylediğim her şeyi hatırlamıyorum. "Dün gece sana söylediğim her şeyi hatırlamıyorum.

anlaşılabilir bir şekilde üzgündüm. Sevgilim vurulmuştu ve bir daha yürüyüp yürüyemeyeceğini bilmiyorum."

İnanılır gibi değil. "Peki bugün nasılsın?"

"Kendime küçük bir çöküş izni verdim ama savaşmaya hazırım. Erkeğimi kurtarmaya kararlı, güçlü bir kadınıım." Durakladı. "Erkeğimizi. Bana yardım edeceksin."

"Hayır, değilim."

atladı. "Eldon'ı onun öldürmediğini biliyorsun."

"Muhtemelen öldürmemiştir."

"Yani suçu onun üstlenmesine izin veremezsiniz."

Anahtarı kontağa soktum. "Bugün yapmam gereken bazı şeyler var. in."

Sabırsız bir iç geçirdi. "Ted'in başının belaya girmesi benim suçum."

Bir noktaya kadar ona katıldım. "Kimse Ted'i seninle yatmaya zorlamadı. Seçme şansı vardı."

Bunu düşündü. "Bunun doğru olduğundan emin değilim. Bence biz gerçekten

Birlikte olmamız gerekiyordu ve bu kadere karşı koyamayız."

"Dediğim gibi. in."

Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, . Bana kızgın olduğunu anlıyorum. Ama belki ben de sana kızmalıyım."

"Bana mı?" Kelimeler boğazımda düğümlendi.

Dar pembe kazağını göğüslerinin üzerinde düzelitti -o göğüsler benimkilerden çok daha etkileyiciydi. "Elbette. Ted ve benim birlikte olmamız gerekiyorsa, araya giren kişi sensin."

On dolarlık sözü beni bir an için durdurdu. "Evlilik kavramıyla ilgili anlamadığın bir şey mi var?"

Başını salladı. "Nedir bu gerçekten? Hükümet tarafından verilen bir sertifika gerektiren yarı-dinsel bir kurum. Neye dayanarak? Bu iki kuruluşun aşk ilişkisini yorumlamasına mı? Bu nasıl bir anlam ifade ediyor? Mal varlığını ve çocukları paylaşmak için yasal bir ortaklık mı yoksa kilisenin

ve devletin ahlakı standartlaştırması? Kilise ya da devlet, her ne olursa olsun, bana kimi seveceğimi ve bu ilişkinin nasıl yürümesi gerektiğini dikte etmeye hakları olmadığını söylüyorum."

Bu, Roxy için mümkün olduğunu düşündüğümünden çok daha fazla analitik düşünme ve çok heceli kelimeler kullanmaydı. "Evliliğin hiçbir anlamı olmadığını ve evli bir adamla yatmak da dahil olmak üzere istediğini yapabileceğini söylüyorsun."

"Sanırım bunu ifade etmenin oldukça basit bir yolu, ama temelde evet."

Bu kelime dağarcığı nereden ? "Tamam, *şimdi* alabilirsin dışarı."

Bir rüzgâr pikabı salladı ve bir an için birlikte zıpladık. "Ben gitmiyorum. Ted'i kurtarmak için Eldon'ın katilini bulmak zorundayız."

Bu oyundan bıkmıştım. "Sen koş ve katili bul.

Ama dikkatli olun, çünkü birileri katilin bulunmasını istemiyor."

Gözlüklerini çıkardı. "Ted haklıydı. Sen çok inatçı bir insansın!"

İnatçı değildim. O sadece her zaman kendi istediğini isterdi.

Sesi gerçekçi geliyordu. "İnsanlar senin hakkında konuşuyor. Soruşturma yaptığınızı biliyorlar ve konuşmanız ve Ted'le evli olmanız nedeniyle profesyonel gibi görünüyorsunuz. İnsanlar seni seviyor ve seninle konuşacaklar."

Tercümesi: İnsanlar Roxy'den hoşlanmıyordu. Onun dürüst bir öz farkındalık yeteneğine sahip olduğunu fark etmemiştim.

Başımı arkaya yatırdım ve inledim. "Lütfen beni yalnız bırakır mısın?"

"Bana yardım edeceksin, işte nedeni: Bar J'nin kontrolü bende. Glenn Baxter'ı her an arayabilir ve görüşmelere başlayabilirim."

Başımı ona doğru çevirdim.

"Ama yapmayacağım. *Eğer...*"

Bekledim.

"Eldon'ı kimin öldürdüğünü bulmama yardım edersen."

İki gün önce espri anlayışımı kaybetmemiş olsaydım, bu çarpık "Magi'nin Hediyesi "ne gülebilirdim. Ted, araştırmazsam Roxy'ye satmayacağına söz verdi. Roxy de araştırmasına yardım edersem satmayacağına söz verdi. "Ted serbest kalırsa, sonunuz birlikte olmayabilir."

Bana bir kaşını kaldırdı.

"Bana bu işi çözmemizi istediğini söyledi," dedim. Samimiyetine ikna olmamış olsam da.

Diğer kaşını kaldırdı. "İstediğin bu mu?"

Roxy'den hoşlanmadım. Ondan hiç hoşlanmadım. Annem gibi davrandım ve Roxy'ye sakın bir bakış attım.

Kollarını kavuşturdu, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. "çalıştırın.

Hodgekiss'e gidiyoruz."

Frog Creek'te yaşamaya devam etmek için ne kadar ödün vereceğimden emin değildim ama Carly'nin Bar J'sini kurtarmak için her şeyi yapardım. Roxy'ye yardım etmek anlamına gelse bile.

Bir saat yirmi dakika boyunca ikimiz de konuşmadık. Normalde radyoyu açıp gün ortasındaki hayvancılık haberlerini dinlerdim ama Roxy'nin sessizlikten duyabileceği rahatsızlığı azaltmak istemedim.

Hodgekiss'e girdim. "Tamam, Sherlock," dedim. "İyi bir fikrin var mı?"

İşaret parmağıyla bir spiral kıvrımı çevirdi. "Evet. Sen?"

İşbirliği yapmak istemedim ama zorundaydım. "Hayır. kim yaptı?"

"Oh, ama. Bir tahminde bulun."

Gah! Parmak arası sandviç için kaşınıyordu. "Bana kendini öldürtme."

Alt dudağını dışarı çıkardı. "Spoil sport. Sanırım Dwayne ve Kasey Weber'di."

Münazaradaki tartışmadan hoşnut olmamışlar ve ilk fırsatta kaçıp gitmişlerdi. Bu onların katil olduğu anlamına gelmiyordu ama başlamak için iyi bir yerdi. "Sizce bunu neden yaptılar?" diye sordum.

Tahminimce Roxy, Kasey Weber'e karşı kıskançlık besliyordu. İkisi de uzun bacaklı, bazıları güzel de diyebilir, seksapelleriyle gurur duyan kadınlardı. Birlikte takılır ve kendilerini Hodgekiss'in sosyal yıldızları gibi görürlerdi. Çoğu çılgın düşman gibi - kullanmaya üşendiğim ama Roxy'nin muhtemelen sevdiği bir kelime- ikisi de rekabetçiydi.

"Derler ki "yi sevmem ama bu beni gerçeklerle varsayımları içten içe karıştırmaktan alıkoymadı. Roxy, Glenda öldükten yaklaşık bir yıl sonra Brian'la evlendi. O ölmeden önce sadece iki yıl evli kalmışlardı. Ama bu kısa süre içinde ona muhtemelen olması gerektiğini düşündüğü kraliçe olması için gerekli kaynakları sağlamıştı. Parası, prestiji ve yakışıklı bir kocası vardı.

Ama sonra Kasey, Roxy ve Brian evlendikten bir yıl sonra Dwayne Weber'in kolunda belirdi. Kasey onun yanına taşındığında Dwayne'in boşanması henüz sonuçlanmamıştı, bu da bir ilişki yaşadıklarının kesin bir işaretiydi. İkisi rodeo için kaba hayvan yetiştirme işine girdiler.

Brian'ın kazası Roxy'ye bitmemiş bir at ahır ve cimri kayınpederinin verdiği kısıtlı bir bütçe bırakmıştı. Kasey ve Dwayne mükemmel bir ün kazanmışlardı ve yeni pikaplar kullanıyor, süslü hayvan römorkları taşıyor ve Las Vegas'taki Ulusal Final Rodeosu'nda rodeo krallarıyla birlikte oturuyorlardı. Bu da Kasey'i kullandıkları diva skalasında Roxy'nin çok üstüne çıkarıyordu.

Roxy gösterge paneline dokundu ve bana o kendini beğenmiş gülümsemesini takındı. "Hadi onların evine gidelim ve öğrenelim."

"Şimdi söyle bana. Oyun oynamaktan hoşlanmıyorum."

Benim çamura batmış biri olmamı kabullenmişti. "Geçen sonbaharda Top T boğa satışında Kasey'i ziyaret ediyordum."

Roxy konuşmaya devam etti ama kulaklarım beni dinlemekten vazgeçti. Ted geçen sonbaharda Top T boğa satışına gitmişti. El ilanını mutfak masasının üzerine koymuştum ve sürümüze yeni bir kan getirmemiz gerektiğini düşündüğümü söylemiştim. Top T, Billings'in dışındadır ve kolay buzağılayan Angus boğalarıyla tanınır. Yıllardır yerel üreticilerden boğa satın alıyorduk. Bu kötü bir şey değildi ve hala iyi genetikler elde edebiliyorduk, ancak Ted ile birkaç gün izin yapmak istedim. Sadece o ve ben Montana'ya doğru bir yolculuğa çıkacağız. Sonunda bir ya da iki boğa satın alabilir ve tüm masrafları çiftliğe yükleyebilirdik.

Ted bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüştü. Bitmek bilmeyen Pazar yemeklerimizden birinde -Dahlia'nın her hafta sonu katılmak için Broken Butte'ye gitmemiz konusunda ısrar ettiği yemeklerden birinde- Sid ve Dahlia'ya anlatmıştı. Bana salata ya da tatlı gibi bir şey verirdi ve bunun için her zaman bir yorumu olurdu. "Bu elma salatasında hindistan cevizi kullandığını mı söylüyorsun?" gibi şeyler. Hah. Daha önce hiç böyle bir şey tatmamıştım." Ya da "Bazen yumurtaların iyi bir beze yapmak için yeterince çırpılmamasını anlıyorum. Tadı o kadar da kötü değil."

Sid de yeni genetiğin iyi bir fikir olduğunu düşündü ve izin vermişti. Ama Ted geziyi annemle babamın kırkıncı evlilik yıldönümlerinin olduğu hafta sonuna denk getirmişti; kardeşlerim ve ben aylardır bu partiyi planlıyorduk. Unutkanlığını bahane etti ama o zaman bile bunu merak etmiştim.

Şimdi mantıklı geldi. Roxy'yi kaçırmıştı. Küçük bir buz kıracağı şakağıma saplandı.

Roxy sessizliğimi fark etmedi. "Kasey ve ben yaklaşık beş yıldır arkadaşız. Birbirimiz hakkında başka kimsenin bilmediği şeyler biliyoruz."

Yine de, yoldaş oldukları halde, Roxy onu ispiyonlamaktan çekinmedi.

Şehrin doğusundaki Weber'lerin arazisine doğru yola çıktık. Eğer şehrin dışında bir yerde olsaydı, çiftlik olarak adlandırılırdı. Orta büyüklükteki çiftliklerin beş bin dönüm civarında olduğu Hodgekiss'te Weber'lerin bir bölümü pek bir şey ifade etmiyordu.

April hormonal krizini atlatmış ve rüzgâr dinmişti ama kara bulutlar güneşe doğru ilerlerken o melankoli evresine girmeye hazırlanıyordu. Kısa bir yolculuktan sonra otoyoldan ayrıldık ve Weber'lerin imal edilmiş evinin önüne geldik. Grand County konut standartlarına göre en üst sıralarda yer alıyordu, çünkü sadece birkaç yaşındaydı. Bir on yıl daha geçse, otlakların ortasına yerleştirilmiş herhangi bir çift genişlikteki karavana benzeyecekti.

Evin hemen arkasında daha yeni bir metal ahır ve birkaç ağıl . Bir grup ağılda koşu atları bulunuyordu. Diğer ağıllarda çeşitli cinslerde boğalar uyukluyordu. Bazıları boynuzlu, bazıları alacalı, siyah, kumral ve hatta çizgili olan bu boğalar, rodeo arenasında dönüştükleri tehditkâr canavarlara hiç benzemiyorlardı. Taşınabilir paneller her yöne uzanıyordu, sanki Weber'ler hayvanlara daha fazla alan yaratmak için ellerinden geleni yapmışlardı.

Tüm operasyon, çok az alana çok fazla şey sıkıştırılmış hissi veriyordu.

"Hazır mısın?" Roxy kolumu dürttü.

Prensip olarak ona küçümseyen bir bakış ve taksiden indim. Bir besi çiftliği kokusu yüzüme çarptı.

Roxy beni pikabın önünde karşıladı. Benim bodur kurbağamın yanında zarif, uzun bacaklı bir zürafaydı.

Kendime bir tokat . Gerçek anlamda değil ama içimden. Ted beni seçmişti. Ve beni isteyen ilk kişi o değildi. Ardımda bir dizi kırık kalp bırakmıştım. Tamam, iki tane ve itiraf etmeliyim ki ikisi de Ted'den daha kusurluydu, eğer bu mümkünse. Yine de kendimi kötülerimin bana bir faydası olmazdı.

Neden bunu düşünüyordum ki? Roxy'nin çiftliği satmaması için Eldon'ın katilini bulmaya . Önceliğim Carly olmalıydı.

Roxy şık kovboy çizmeleriyle bir podyum mankeni gibi önümde kasıla kasıla ilerleyerek kızılçamdan yapılmış güverteye doğru toprak patikadan yukarı çıktı, ben de aşınmış ve çamurlu kramponlarımla onu takip ettim. Biz daha kapıyı çalamadan ön kapı açıldı.

Kasey perdeyi dışarı itti ve çoraplı ayaklarıyla evden güverteye doğru kaydı. "Aman Tanrım! Ne yapıyorsun burada?" Kollarını Roxy'ye doladı. "Eldon'a olanları duyduğuma çok üzüldüm."

Roxy bir değil, bir sürü gözyaşı döktü. Mucizevi bir pınar gibi gözlerinden fışkırdılar. "Bu bir trajedi."

Kasey bile şaşırılmış görünüyor. Roxy'nin omzunu okşadı ve bakışları bana kaydı. Roxy ve benim birlikte ne yaptığımızı merak ediyor olmalıydı.

Roxy gibi Kasey'nin de uzun ve zayıf hatları vardı. Birkaç yıl önce Hodgekiss'te ortaya çıktığında insanlar ona Yüksek Cepli demeye başlamıştı. Solmuş Wrangler ve tişört giyiyordu. Genelde serbest bırakılan gür sarı saçları bugün bir örgü içinde rehin tutulmuştu. Roxy süslenip püslenmişken seksi görünmemekten nefret ediyor olmalıydı.

Kasey, Roxy kontrolünü kazanıp uzaklaşana kadar bekledi. Gözlerinin arkasında şeytani bir parıltıyla, "Ted nasıl? Vurulduğunu duydum."

Roxy'nin gözyaşları yeniden başladı. "O çok cesur."

Gözlerimi devirmeye direndim. "O olacak."

Kasey kolunu tekrar Roxy'ye doladı. "? Ben çok endişeli."

Roxy gözyaşlarını sildi. "Aramanı kaçırmış olmalıyım. Burası ile Broken Butte arasında cep telefonu hizmetinin ne kadar zayıf olduğunu biliyorsun. Neredeyse sürekli yoldaydım."

Kasey hiçbir şeyi kaçırmadı. "Aramadım. Konuşmaya hazır beni arayacağını biliyordum ve eğer meşgulsen bölmek istemedim" - gözleri bana kaydı, sonra tekrar Roxy'ye- "meşgul."

Roxy saçlarını savurdu, görünüşe göre ziyaretin yas tutma kısmı bitmişti. "Sorun değil. O biliyor."

Kasey'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. Ben de Roxy'yle kırlarda dolaştığım için oldukça şaşırmıştım.

Bir rüzgâr, başımızın etrafında dönen gübrenin ezici kokusunu gönderdi. Güneş karardı ve yukarı baktığımızda gri fil bulutlarının yaklaştığını gördük. Kasey paravanı açıp içeriye işaret etti. "İçeri gelin. Kahveyi koydum." Elbette yapmıştır. Eğer evdeyseniz ve biri arabayla gelirse kahve yapardınız. Sandhills kanunları böyleydi.

Berberi halısı oturma ve yemek odasını kaplamaya başlamadan önce alanı işaretlemek için zevkli bir şekilde desenli bir muşamba karesi olan sahte fuayeye adım attık. Bu, kahvaltı barından görülebilen açık mutfakta daha fazla aynı muşamba ile sona erdi. Evin tamamı steril bir havaya sahipti, sanki sıkıcı toprak tonlarında döşenmiş olarak satın almışlar ve kendi dokunuşlarından hiçbirini eklememişlerdi.

Ya Dwayne ve Kasey yakında daha büyük ve daha iyi bir yere taşınmayı umdukları ve çok fazla masraf yapmak istemedikleri için mütevazı evlerini muhafaza ediyorlardı ya da kırsal kesimde yoksulluk içinde büyümüşlerdi ve imalatçılar tarafından dekore edilen yeni bir ev şıklık olarak kabul ediliyordu.

Kasey'i mutfağa kadar takip ettik. "Dwayne nerede?" Roxy sordu.

Makyajsız bile Kasey'nin canlı mavi gözleri ve uzun, koyu Kirpikleri ona bitmiş bir bakış attı. "Kısraklardan biri yavruluyor ve onu ahırda tutuyor. Bu sabah dörtten beri bebek bakıcılığı yapıyor."

Kasey dolaptan Weber Roughstock logolu, birbiriyle uyumlu üç seramik kupa aldı ve onları doldurdu. Bir yudum aldım ve göğsümdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Roxy ve ben bar taburelerine tünemiş, mutfağa bakıyorduk. Kasey tezgâha yaslanmış, bize bakıyordu. Durduğu yerden, otoyoldan evine giden yolu ve Dwayne'in nöbet tuttuğu ahıra giden yolu net bir şekilde görebiliyordu.

Roxy bir yudum aldı ve fincanını yere bıraktı. "Kate'i de yanımda getirdim çünkü Ted'in yerini dolduruyor. Dün geceki münazaraya gittin mi? Onu temsil ederek harika bir iş çıkardığını duydum."

Kasey uygun bir şekilde ciddi bir ifade takındı ve fincanını yüzüne doğru çekti. Kahvemi Roxy'ye tükürmek istedim. "Yaptık. Kate doğuştan yetenekli. Oradaki herkesin sana oy vereceğine bahse girerim."

Roxy kaşlarını çattı. "Ted'e oy verin demek istiyorsunuz. Kate iyi iş çıkardı çünkü Ted'in yerine geçmek çok kolay."

Kasey'nin gözlerinde hınzır bir ışık parladı. "Tabii ki. Ben de bunu kastetmiştim."

Roxy aşağılanmış gibi davrandı ama devam etti. "Eldon'ın bu şekilde Tabii ki öldürüldü. Şerif olarak Ted'in bunu kimin yaptığını bulması gerekiyor." Kasey'nin çenesi gerildi.

Roxy gözleriyle beni dürttü. "Evet," dedim. "Eldon'ın her zaman herkes tarafından saygı gördüğünü düşünürdüm ama dün gece bana ondan pek memnun olmayan insanlar varmış gibi geldi."

Gerçek bir soru sormalıyım, çünkü Kasey konuşmaya devam etmeye istekli görünmüyordu. Tekrar denedim. "Sen ve Dwayne'in Eldon'dan hoşlanmamak için herhangi bir nedeniniz var mıydı?"

Bulutlar üzerimize geldikçe mutfak karardı. Kasey fincanına baktı. "Hayır. Pek sayılmaz."

İlk yağ damlaları küçük sıvı bombalar gibi mutfak penceresine çarptı. Kasey ciddiyetini korudu.

Roxy kupasının kulpuyla oynadı. "Peki ya o şey?" Kasey tamamen sahte bir şaşkınlık ifadesi takındı. "Ne şeyi?"

Yağmur çatıda şingirdadı ve pencerelere çarptı. Roxy özür diler gibi baktı. "Biliyorsun, Jack Carson'la olan arazi anlaşması."

Kasey'nin gülümsemesi gergin görünüyordu. "Ah, evet. Neredeyse unutuyordum." Hafıza kaybını iyi oynayamıyordu.

İçimde delikler açan asitli birayı yudumladım.

Mide zarını. Hamilelik ve kafeinle ilgili kural neydi? "Ne oldu?"

Mutfak daha da karardığı için Kasey tepe lambasını yaktı. "Geçen yaz, Dwayne ve ben büyümek istiyorduk. Geçen yıl Yılın Yetiştiricisi ödülünü kazandığımız için yaptığımız bazı hayvan sözleşmelerimiz var. Bir gece Long Branch'ta oturmuş Jack Carson'la konuşuyorduk ve bize bu parselden bahsetti. Üç dönüm yoncası var ve artık doğal saman çayırıyla uğraşmak istemiyor. Olaylar birbirini izledi ve Dwayne'le birlikte ona bir teklif sunduk."

Yağmurun en kötüsü geçti ve geriye birkaç gagalama kalıntısı bıraktı.

"Jack evet diyor ve bankaya gidiyoruz ama ekonomi ve diğer nedenlerden dolayı bize para vermiyorlar. Sonra Eldon Edwards'ın bazen yeni başlayan gençlere borç para verdiğini duyduk. Biz de ona gittik ve o da bu fikri beğenmiş gibi davrandı ve her şey çok kolay oldu."

Kahveye uzandı ve fincanına biraz daha rotgut doldurdu.

Bize potu yükseltti ve biz reddettik.

"Tüm detayları hallettik ve Dwayne ile birlikte panelleri ve ekipmanları toplamaya başladık. Bir de baktık ki Eldon ortaya çıktı ve anlaşmanın iptal olduğunu söyledi. Hiçbir açıklama yapmadı. Hiçbir şey yok. Sadece para yok."

Kasey'nin ses tonu sakindi ama teni pembe bir sıcaklık almıştı. "Anlaşmamızı mahvettiği için Eldon'ı boğmak istedim. Yani, şu halimize bir bakın. çok büyüttük."

Roxy tezgahın bizim tarafına tekme attı.

Kasey kahvesini yudumladı ve kurnazca sırıttı. "Sonunda bizim için iyi oldu."

Roxy'nin geri dönen gülümsemesinin köşeleri gerildi. "Neden?"

Kasey öne doğru eğildi. "Henüz kimseye söylemedik ama dün Justin Calloway'ın Danbury'deki evini satın almak için gerekli belgeleri imzaladık."

"Gerçekten mi?" Roxy sahte bir sevinçle ciyakladı.

"İşin en iyi yanı, Carson'ın çayırında elde edeceğimizden daha fazla toprak elde ediyor ve dönüm başına daha az ödüyoruz."

"Tebrikler," dedim. Bunu söylememin gerçek sebebini bilmiyordu. Çünkü Roxy'yi iyi talihleriyle kızdırmıştı.

Kasey bize arsızca göz kırptı. "Eldon'ı ben ve Dwayne öldürmedik."

Roxy şok olmuş gibi davrandı. "Ne?"

Kasey kıs kıs güldü. "Bu yüzden burada olduğunu biliyorum." Roxy'nin gözleri büyüdü. "Ben asla..."

Kasey başını öne eğdi. "Ama kimin yaptığına dair oldukça iyi bir fikrim var."

"Kim?" Roxy sordu.

Kasey eğildi. "Jack Carson."

"Eldon anlaşmayı bozduğu için mi?" diye sordum.

Kasey şaşırılmış görünüyordu. "Hayır. Çünkü Aileen ve Eldon'ın bir ilişkisi vardı."

Fırtınanın dinmekte olan yağmurundan ıslanan pikabı Weber'lerin çiftlik bahçesinden çıkardım ve çamurlu yolu takip ederek otoyola çıktım.

Bunu Roxy'ye mi söyledim yoksa yüksek sesle mi konuşuyordum bilmiyorum: "Şimdiye kadar Eldon'ın Bar J'yi satmayı planladığı için, satmadığı için ya da Aileen Carson'la yattığı için vurulduğuna dair teorilerimiz var. Bunların hiçbiri geçerli görünmüyor. Kimsenin onu bir arazi anlaşması yüzünden öldüreceğini sanmıyorum." Bir an düşündüm. "Elbette, 1800'lerde açık alan yasaları yüzünden insanlar savaştı ve öldü."

Roxy yolcu tarafındaki siperliği indirmiş, saçlarına bir tür vudu yapıyordu. Çantasından minyatür bir sığır sopasına benzeyen bir şey çıkardı ve konsoldaki elektrik prizine taktı. "Evet, ama herkes Carson'larla Edwards'lar arasındaki kan davasını biliyor."

Pikabın sicağını açtım. "Kavga ne hakkındaydı ki?"

Isıyı düşürdü ve gümüş lame heybeyi karıştırdı. Sahte sığır derisinden yapılmış bir kozmetik çantası çıkardı. "Brian dedi ki

Eldon'ın büyükbabası ve Jack'in ataları oraya yerleştğinde başlamış. Sadece arazi meseleleri; araya birkaç ilişki karışmış, çünkü hep böyle olur."

"Sanırım bazı şeyler hiç değişmiyor."

Bunu görmezden geldi. "Sonra Carson'lar dindar oldu, Edwards'lar olmadı ve bu da durumu daha da kötüleştirdi."

Hatfields ve McCoys gibi değillerdi. "Ama Eldon'ın kredi teklif edip sonra vazgeçmesi kötü bir numara olabilir," dedim.

Çenesini eğdi ve bir ressamın tuvalini değerlendirdiği gibi yüzünü inceledi. "Eldon oyun oynamazdı. Eğlence için ya da başka bir şey için."

Kozmetik çantasından ten rengi bir ruj tüpü çıkardı. Gözlerinin altına sürdü ve nazikçe sıvazladı. "Bana sorarsan, Jack din konusunda ürkütücü biri. Muhtemelen Eldon'ı topraktan çok Aileen meselesi yüzünden öldürdü." Bu sözleri biraz göz kalemi izledi ve yüzüne pudra sürerek sözlerini bitirdi. "Bu dindar tipler sadakatsizliği gerçekten ciddiye alırlar."

Şanslıydı ki dindar bir tip değildim. Peki Aileen ve Eldon'ın bir ilişkisi olduğu ne zaman herkes tarafından bilinir oldu? Bu "onlar söyledi" gibi bir ivme kazanıyor gibiydi.

Düşüncelerim "onların" benim, Ted ve Roxy hakkında söylediklerine kaydı. Kendimi raylara geri dönmeye zorladım.

İksirleri sığır derisinden çantasına geri doldurdu, fermuarını çekti ve çantasına attı. Küçük bir fırça çıkarıp saçlarını iyice taradı ve yağmur yüzünden dökülmüş olan neredeyse tüm lüleleri temizledi. Sığır çomağını eline aldı. Aha! Bir saç maşası.

Bir tür korku/sihir gösterisi izliyor gibiydik. Hodgekiss'e vardığımızda kendini boğulmuş bir kediden rodeo kraliçesine dönüştürmüştü.

"Dwayne ve Kasey Eldon'ı öldürmemiş olsalar bile yine de suçlular." Pembe rujunu sürdü ve küçük darbelerle fırçaladı.

"Ne için?" Bir çamur birikintisinden kaçınmak için direksiyonu kırdım ve eli sarsıldı. "Özür dilerim."

Serçe parmağının ucuyla kırmızı lekeyi ovuşturdu. "Kim bilir? Onun üzerinde kokusunu almadın mı?"

"Hayır." Isıtıcıyı .

Roxy anırdı. "Kasey'i tanımıyorsun. O bir tırmanıcıdır. İkinci en iyiyle mutlu olmaz. Dwayne'le ilişkisi de bu yüzden başladı. Gerçek bir ezikle evliydi ve Dwayne'in tonla parası olduğunu düşündü. Bu yüzden onunla takıldı. Meğer tüm para karısındaymış ve karısının ailesinin ona imzalattığı evlilik sözleşmesi yüzünden hiç para alamamış. Onun bir dolandırıcı olduğunu erkenden anlamışlar."

"Bundan emin misin?"

Roxy başıyla onayladı. "Oh, evet. Sığır çaldığı bilinen bir gerçek. Burada bir buzağı, orada bir tane daha. İnsanların onu suçlayabileceği kadar değil, çünkü sadece kayıp bir buzağı olabilir. Olur böyle şeyler. Ama bir düzen var."

Bir "diyorlar" daha. Ancak bu kez daha iyi biliyordum, çünkü Ted'le soruşturmayı tartışmıştık. Pek çok kişi Dwayne'i işaret ediyordu ama biz ipuçlarını takip ederek Boon Dempsey'nin oğluna ulaştık. Dört tekerlekli araç kazasında beyin hasarı geçiren oğluna. Boon o zamandan beri çalınan tüm sığırları yerine koymuştu ve kimse suçlamada bulunmamıştı. Sandhills'de sır saklamak mümkündü ama bu pek yaygın değildi.

Roxy başını sağa eğdi ve vizör aynasından kendini inceledi. "Onları listede tutuyorum."

Kendi vizörümü indirdim. Nisan, değişken günü sona erdirmek için bir doz güneş ışığıyla gözlerimizi kamaştırmaya karar verdi. Sunduğu gökyüzü en sevdiklerimden . Doğudaki kara bulutlar parlak ışınlarla aydınlanıyordu. Mavi, daha sıcak günler vaat ediyordu; hatta yeşillenen tepelerde parıldayan bir gökkuşağı bile vardı.

"Sence Jack mi yaptı?" diye sordu.

Onunla konuşmamıştım bile, o yüzden bilmiyordum. "Aileen'in Eldon'la bir ilişkisi olduğundan emin değilim."

Roxy başını diğer tarafa eğdi ve yansımasını inceledi. "Biliyorum, değil mi? Yani, sanırım yaşlıydı ve muhtemelen herhangi bir ilgi için minnettar , ama gerçekten, Aileen bir tür köpek, sence de öyle değil mi?"

Bu hiç de nazik değildi. "O iyi bir insan. Jack de kendini ona adanmış görünüyor." Eğer münazaradaki dikkati bir gösterge ise.

"Oh, bakın, bir gökkuşağı!"

Kasabanın içinden geçtik, kuzeye döndük ve BNSF treni için geçit kolları indirilmeden saniyeler önce raylardan gürültüyle geçtik.

"Carson'a mı gidiyoruz?" Şaşırtıcı bir şekilde, Roxy'nin yapması gereken daha çok şey vardı, çünkü çantasından dudak parlatıcısını çıkardı, parlak yapışkanı ağızında gezdirdi ve şaplattı.

Çenemi kapalı tutamadım. "Bazı sorular soracağız, baloya değil."

Roxy bana şaşkın bir bakış atmak için yana kaydı. "Oh, benim tamir etmemi mi kastediyorsun?"

"Sadece biraz yağmur yağdı. Çatıyı akıtacak kadar değil."

Bir iki dakika boyunca hiçbir şey söylemedi ama sanki kendi kendisiyle tartışıyormuş gibi görünüyordu. Sonunda bir karara varmış gibiydi. "Muhtemelen hiçbir şey söylememeliyim. Ama inanmasan da senden hoşlanıyorum."

"Elbette. Hayatımı çalmaya çalışacak kadar benden hoşlanıyorsun."

Sanki bir şaka yapmışım gibi kıkırdadı. "Sana bunu söylediğimde benden nefret etme."

"Çok geç."

"Biraz tamirata ihtiyacın var."

Tarafsız bir ifade takınmak istedim ama içim kaynadı.

"Yani, çok güzelsin. Beni yanlış anlama. O komşu kızı gibi, basit bir şekilde. Ama çok daha fazlası olabilirsin. Ve açıkçası, her zaman doğal olmak için çok yaşlandın."

İstemesem de yan aynada yüzümün sol yarısına bir göz attım. Atkuyruğumdan fırlayan bukleler, nemli halleriyle vahşi bir karmaşa yaratıyordu.

"Bir kere saçınızı düzleştirmelisiniz. Brezilya harikalar yaratır. Biraz pahalı ama altı hafta dayanıyor. Böylece her seferinde saçınıza fön çekmek zorunda kalmazsınız. Düz kalır ve kabarıklığı giderir."

İçimdeki ateş harlandı ve taş erimeye başladı. "Ted saçlarımı kıvırcık seviyor."

Üzgün görünüyordu. "O da öyle diyor."

Yola baktım, erimiş kaya kaynıyordu.

"Ve burada..." Çantasını karıştırdı ve sığır derisinden keseyi tekrar çıkardı. Fermuarını açtı ve maskarayı çıkardı. "Bunu gözlerini vurgulamak için kullanmalısın. Mavi gerçekten dikkat çekici. Uzun kirpiklerini de kısıkanıyorum. Makyaj yapmadan önce kullanabileceğin, gözlerinin altındaki şişkinliği alan bir ürünüm var. Gerçekten her sabah kullanmalısın, özellikle de yılın bu zamanlarında."

Ha! Sabahları makyaj yapmaya kimin vakti var ki? Beslemem gereken inekler, ilgilenmem gereken atlar ve kahvaltı hazırlamadan önce yapmam gereken milyonlarca iş var. Ayrıca, bütün gün çiftlikteyim; kimse beni görmüyor.

Yüz ifademi yanlış yorumlamış olmalı. "Biliyorum! Ben de inanmamıştım ama gerçekten işe yarıyor."

Elindeki maskarayı gözlerime doğru tuttu. Onu uzaklaştırdım. "Kes şunu."

"Yapman gereken bir diğer şey de erkek kıyafetleri giymeyi bırakmak." Bu beni şaşırttı, ben de "Ben erkek giymiyorum" diye kaçırdım.

"Tamam, belki teknik olarak değil. Ama her zaman bol tişörtler, flanel gömlekler ve normal Wrangler giyiyorsun."

"Her zaman değil." Savunmaya geçmek aptalcaydı.

"Evdeyken ne sıklıkla süslenirsin? Sadece sen ve Ted'in olduğu akşam yemeklerinde ya da Carly'nin olduğu zamanlarda makyaj yapar mısın?"

Benim giyinmekten anladığımı duş almak ve temiz bir eşofman giymek, ama bunu Roxy'ye söylemeyecektim.

Sanki aklımı okumuş gibi başını salladı ve bu onun şüphelerini doğruladı. "Annen sana makyaj yapmayı öğretilmedi mi? On tane mi ablan var? Sana bir şeyler öğretilmiş olmalılar."

"Üç."

"Ha?"

"Üç abla. Glenda, Louise, Diane."

Elini salladı. "Ailenizde o kadar çok kişi var ki. Ted bile hepsini sayamaz."

"Aslında, yapabilir. Ve hepsini seviyor."

"Annen bu kadar ismi nereden buldu?"

Cevap vermemin tek nedeni onu Kate Improvement gündeminden uzak tutmak istememdi. "Bir sistemi vardı."

"Gerçekten mi?"

"Hepimizin adı yılın En İyi Erkek ya da Kadın Oyuncu Akademi Ödülü için geğiyor."

Roxy güldü ve ellerini çırdtı. "Marguerite'i seviyorum! Dur tahmin edeyim. Sen Kate'sin-"

"Katharine."

Birkaç mil boyunca sessizliğin tadını çıkardım. "Pes ediyorum. Kim pes etti?"

"Katharine Hepburn, *On Golden Pond* için. Glenda, Glenda Jackson'dı. Louise Fletcher. Diane Keaton."

"Louise Fletcher? Kim o?"

Gülümsememe engel olamadım. "*One Flew Over the Cuckoo's Nest*. Hemşire Ratched."

Roxy kahkahalarla güldü ve benim de göğsümden ufak bir kıkırdama sesi yükseldi. "İkizlerin doğduğu yıl annemin şansı yaver gitti. Michael Douglas *Wall Street*'i kazandı."

Birkaç dakika sessizlik içinde yol aldık ve Roxy'nin dikkatini dağıttığım için kendimi tebrik ettim.

Zaferi kutlamak için erken. Roxy sanki bana komplo kuruyormuş gibi konsolun üzerine eğildi. "Sana annemin bana söylediği bir şeyi söyleyeceğim. Kadınlara özgü bir şey değil, kadınları güçlendiren bir de değil ama basit bir gerçek."

Bunu duymak istememiştim.

Bir dua okur gibi ciddiyetle, "Kocanla bir ilişki yaşa, yoksa başkası yaşayacak" dedi.

O. Yaptı. Söylemedi. . Lav patladı ve boğazıma tırmandı.

Sanki tartışmaya başlamışım gibi elini kaldırdı. "Hayır, dinle. Bunun adil olmadığını biliyorum. Ama bana bir bak. Ted'in beni makyajsız görmesine asla izin vermem. Her zaman güzel giyinirim, seksi iç çamaşırları giyerim, yüzüme bir gülümseme yerleştiririm. Sen bunları en son ne zaman onun için yaptın?"

"Konuşmayı kes." Sesim uyarıcı bir hırıltı olarak çıktı.

"Dediğim gibi, çalışmak için iyi temellere sahipsiniz, sadece-"

Frene bastım ve otoyolun ortasında durmadan önce savrulduk.

"Çık dışarı."

Ani duruş onu ön panele doğru , ardından koltuğunun arkasına fırlattı. "Tanrım, ne yapıyorsun?"

"Bu konuşma bitmiştir."

Solgun yüzü tatmin edici bir işaretti. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum." "İşte bana yardımcı olacak şey. Beni yalnız bırak. Ted'i bırak.

Yalnız. Sen ayrılmak için Tibet ve Carly Yalnız. Sen hareket et aydınlanmanın peşine düşmek."

Üç yaşındaki bir çocuğa yatma vaktinde sınırı tuttuğunuzda vereceğiniz türden bir bakışla, "Şu anda incindiğini biliyorum. Ama sakinleştiğinde haklı olduğumu göreceksin."

Vitesi Park'a attım ve kamyonetten fırladım. İki saniye içinde kapısını açmıştım. "Dışarı!"

"Sen delisin!" Kapının pervazına yapıştı.

"Bunu kolay yoldan yapmak için tek bir şansın var." Sekiz kardeşle nasıl dövüşüleceğini biliyordum. "Şimdi çık yoksa seni sürükleyerek çıkarırım ve bu canını yakar."

"Tamam." Pembe kazağını düzeltti ve kamyonetten inip yola çıktı. İçeri uzandı ve çantasını kaptı.

Ayaklarımı yere vurarak yanıma döndüm ve arabaya tırmandım, vitesi Drive konumuna getirdim ve yola çıktım.

Annemin hayal kırıklığına uğramış yüzü zihnimde belirmeden önce yarım mil bile gitmemiştim. Annem ve onun lanet olası "Desiderata "sı. Hiç de sakin davranmamıştım ve muhtemelen Roxy'yle aramı düzeltmek onu yol kenarında bırakmaktan daha iyi olabilirdi.

Beni en çok kızdıran şey, onu almak için döndüğümde Roxy'nin kasabaya doğru bir adım bile atmamış olmasıydı. Sanki geri döneceğimi biliyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturmuş ve çantası omzundan sarkar duruyordu. Yolun ortasında bir U dönüşü yaptım ve onu almak için durdum.

Düşündüğümde çok daha sakin bir şekilde içeri girdi ve çantasını yere bıraktı.

Bir yanardağın tüm sıcaklığıyla patladım. "Eğer kendini Bar J'ye geri dönerken bulmak istemiyorsan, Ted hakkında çenenin kapalı tut."

Hoşgörölü gülümsemesi neredeyse beni tekrar durduracaktı. "Elbette."

Roxy birkaç konuşma başlattı, çoğunlukla şu ya da bu konuda dedikodu yapmak için. Sonunda pes etti, telefonunu çıkardı ve mesajlaşmaya başladı.

Şüphesiz kocama aşk notları gönderiyordu. Ne zaman bir cevap alsa onun yumuşak kıkırdamalarını görmezden geldim.

Bana hitap etti. "Annem Las Vegas, New Mexico'da bir motel barda mahsur kaldı. Phoenix'ten gelirken arabası bozulmuş. Komik olmadığını biliyorum ama bardaki insanları tarif etme şekli çok komik."

Ted'le konuşmuyordu. Ted'le konuşmuyordu. Yine de onu dövmek istedim.

Bir dizi çürümeye yüz tutmuş ahşap ağıl ve yükleme olukları eski Carson'ın yerine giden sapağı işaretliyordu. Karargâh otoyoldan sonraki ilk tepenin üzerine çömelmişti. Yol boyunca uzanan tel kapının önünde durdum ve Roxy'nin inip kapıyı açmasını bekledim. Normalde kapı çit boyunca geriye doğru sarkar ve yolu açık hale getirirdi. Ama buzağılama mevsimi boyunca Carson'ların yeni ve buzağı çiftleri eve en yakın merada yaşadıkları için kapı kilitli kalıyordu. Bu ülkede yeterince uzun süre yaşarsanız, her çiftlik sahibinin kendi yerini nasıl işlettiğini öğrenirsiniz.

Roxy beni beklemeye çalıştı. Gıcır gıcır tasarımcı kot pantolonuna ve iki inç topuklu moda botlarına baktı, sonra anlamlı bir şekilde kementlerime ve solmuş Wranglers'ıma . Kimildamayınca oflayıp pufladı ve kapıyı açmak için dışarı çıktı ve ben geçerken kapıyı tuttu. Tekrar kilitledi.

Carson'ların buzağılama alanı merkezlerinin önünde, yolun iki yanına yayılmıştı. Uyuyan buzağılara dikkat ederek sığırların arasından geçtim. Her iyi çiftçi gibi sürüsünü inceledim, ineklerinin vücut durumunu -iyi- ve buzağılarının sağlığını -yine iyi- not ettim.

Muhtemelen altmışlı yıllarda inşa edilmiş, bakımlı tuğla çiftlik evinin önünde durduk. Uzun pamuk ağaçları bahçeyi gölgeliyordu ve geniş ön verandada bir salıncak ve eski metal açık hava sandalyeleri vardı. Üzerine oturduğunuzda zıplayan türden.

Jack ahırdan evin yaklaşık elli metre güneyine doğru yürüdü. Her zamanki sert ifadesini takınmıştı ama bizi orada gördüğü için meraklı görünüyordu. Bunun için onu suçlayamazdım. Sandhills'deki insanlar dost canlısıdır ama habersizce gelmeye alışık değillerdir. Tabii komşuları değillerse ve siz de onların otlaklarından birine yakın oturmuyorsanız. Eğer çitleri ve yolları komşularınızla paylaşıyorsanız, çimlerinizi üstsüz biçmemelisiniz yoksa yakalanabilirsiniz. Sadece varsayımsal bir yorum yapıyorum; Tank Cleveland beni bunu yaparken yakalamış gibi değil. İki kez.

Akşam bir sonraki vardiyayı almak için beklerken öğleden sonra zaman kartını deliyordu. Sabaha kadar ayaza dönüşecek bir soğuk tehdit ediyordu. Jack yaklaşık iki saat sonra yolda olacaktı.

Muhtemelen dinlenir, hava durumunu izler, karısının hazırladığı doyurucu akşam yemeğini yer, bir saat kadar ayaklarını uzatır, sonra inekleri kontrol etmek ve akşam işlerini yapmak için geri dönerdi. Eğer inekler yavru lamıyorsa, birkaç saat uyuyor ve her iki saatte bir sürüyü kontrol etmek için dışarı çıkıyordu. Bu program yaklaşık altı hafta sürdükten sonra o kadar yıpranırdı ki, eğer öfkelenmeye meyilliyse bir ayı olurdu ve eğer depresyona meyilliyse karısı silahları saklasa iyi olurdu.

Kamyonetten inip öğleden sonra yağın yağmurdan dolayı nemli olan yere bastım. "Hey, Jack."

Bana baktı. "Kate." Sandhills dalgasıyla çenesini kaldırdı. "Roxy."

Roxy pikabın etrafında dönerek durdu. Jack'in bize doğru gelmesini bekledim.

"İyi yağmur aldın mı?" Ben sordum.

Birkaç gündür tıraş olmamış gibi görünen biberli yüzünü ovuşturdu. "Onda ikiden fazla değil."

"Her yağmur iyidir," dedim.

Jack, ailemle benim aramda "orta halli" bir yaş aralığında yer alıyordu. Çocukları büyümüş ve gitmişlerdi ama çok uzun zaman geçmemişti.

Çamur ve gübre kaplı Carhartt tulumuna baktı, ayakları lastik galoşlarla gerilmiş botlarla kaplıydı. "Eldon'la ilgili üzücü olaylar." Gözlerini benimkilere dikti. "Carly nasıl karşıladı? Büyükbabasına oldukça yakındı, değil mi?"

Keşke Carly'nin ruh halini bilseydim. "O sert bir çocuk."

Başını salladı. "Mezun olduktan sonra çiftliğe taşınacak mı?"

Yalan söylememe gerek yoktu. "Bu konuda konuşmadık."

Ortaya çıkıp Eldon'ı öldürüp öldürmediğini soramazdım. Roxy'ye paniklemiş bir bakış attım.

" ne zaman?" Jack bir anlık sessizlikten sonra sordu.

Eve doğru baktım. Yeterince gölge düşmüştü ki içeriden parlayan ışık, pencereden dışarı bakan bir figürü siluet haline getirdi. Bu Aileen olmalıydı. El salladım. Figür de el salladı ama uzaklaşmadı. Ocakta bir şey pişiriyor olmalıydı, yoksa muhtemelen o da dışarıda bizi selamlıyor olurdu. "Cuma." Söyleyecek bir şey bulmaya çalışarak bekledim.

Roxy araya girdi. "Bu yüzden buradayız. Carly ve ben cenaze için bazı kararlar . Tabutu taşıyanlardan biri olmayı düşünüp düşünmediğini sormak istedim."

Alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Arayabilirdin. Buraya kadar gelmene gerek yoktu."

Roxy iç çekti. "Çiftlikte Eldon'ı, Brian'ı ve her şeyi düşünmek çok üzücü. Kate, sağ olsun, dışarı çıktı ve temiz hava ve güneş ışığının bana iyi geleceği konusunda ısrar etti. Ben de seni görmeye gelebileceğimizi düşündüm. Haklıydı da. Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum."

Roxy'den bana baktı ve neredeyse kafasının üzerinde "Kate'in Ted ve Roxy'den haberi var mı?" diyen bir diyalog baloncuğu oluştuğunu görecektim. Ted ve Roxy'nin ağzı sıkı olabilirdi ama artık kediye hiçbir torba tutamazdı. Herkes biliyordu.

Pasaklı yüzünü ovuşturdu ve tedirgin görünüyordu. "Neden ben?"

"Eldon'la ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum." İliklerine kadar samimi görünüyordu.

Eli çenesinden ensesine doğru gitti. "Ben ve Eldon'un birbirimizle pek alakası yoktu." Sadakatsiz bir eşe öfkeleniyse bile bunu iyi saklamıştı.

Roxy kaşlarını kaldırdı. "Bir süre önce bir arazi anlaşması yapmamış mıydınız?"

Elleri boynundan aşağıya, huysuz tulumuna doğru indi. "Bunu sadece bizim bildiğimizi sanıyordum."

Roxy ciddi görünüyordu. "Aile işi."

Jack başımızın üzerinden baktı.

Bulutlar kaybolmuş, gökyüzü koyu bir menekşe rengine bürünmüştü, Ted'in gözlerinin rengine. O gözler ki beni içine çeker ve bana olan tutkusuyla ısıtırdı.

"Kötü bir işti. Eldon'ı da bu işe bulaştırdığım için özür dilerim." Hiddeti beni şaşırttı. Patlamasını buzağılama mevsimi kişilik bozukluğuyla tartmaya çalıştım. aşırı görünüyordu.

Detaylandırmasını bekledim.

Sonunda Jack başını salladı. "Hayır, Eldon'ın beni tabut taşıyıcısı olarak isteyeceğini sanmıyorum."

Kimse devam etmeye niyetli görünmediği için "Neden?" sordum.

Jack dikkatini Roxy'ye çevirdi ve ona kederli bir bakış attı. Roxy alt dudağının hafifçe titremesine izin verdi. "Bu benim anlatacağım bir hikâye değil."

Jack ellerini tulumunun ceplerine soktu ve birkaç saniye boyunca çamurlu botlarına baktı. Başını kaldırmadan konuşmaya başladı. "Söylediğim için üzgünüm ama başım biraz para belasına girdi. Mississippi'den gelen bu adam Tanrı'nın işlerinden bazılarını yapıyordu. En azından ben öyle düşünüyordum. Hâlâ da öyle düşünüyorum."

Önce hızla yukarı, sonra aşağı baktı.

"İsrail'de doğacak mükemmel bir kırmızı düve hakkındaki eski İncil kehanetini duydu. İki bin yıldan uzun bir süredir neden bir tane olmadığı ve neden olması gerektiği uzun bir hikaye. Size anlatabilirim ama bana güleceğinizi sanıyorum."

Ben bir şey söylemedim. Roxy bir *uh* sesi çıkardı, bu yüzden onun dinliyordu.

"Kırmızı Angus yetiştirdiğim ve Yüce İsa Kilisesi'nin bir parçası olduğum için bu adamın misyonunu duydum. Bu mükemmel inek sürüsünü bir araya getirmesine yardım edecek birine ve İsrail'e gönderilinceye kadar onları tutacak bir yere ihtiyacı vardı. Bazı destekçileri vardı ve her şey yolunda görünüyordu. Ben de satışlara gidip en iyi damızlık boğaları satın almaya başladım. Ve bilirsiniz, bu ucuz bir şey değil. Bu adam, paranın geldiğini ama geciktiğini söyledi. Bana şeytanın bize karşı nasıl çalıştığını gösterdi. Ama Tanrı'nın bizim yanımızda olduğunu biliyorum."

Bir sonraki adımın ne olacağını tahmin ederek ürperdim.

"Bu konuyu Aileen'le konuştum ve Tanrı'nın inancımızı sınadığı konusunda hemfikir olduk. Böylece çiftlik için kredi aldım ve sığırları satın aldım. Ama Mississippi'deki adam projeyi devam ettiremedi. En azından zamanında. Hâlâ üzerinde çalışıyor. Ama bizim için zaman tükenmişti. Borç içindeydik ve çiftliği kaybetmek üzereydik."

"Eldon bu işe nasıl dahil oluyor?" Ben sordum.

Yukarı baktı. "O noktaya geliyorum. O yüzden güneydeki parçayı satabilirim borcu ödeyebileceğimi ve belki de tüm evi kaybetmek zorunda kalmayacağımı düşündüm. Weber'lerin daha büyük bir yer aradıklarını duymuştum, ben de onlara başvurdum."

Boğuk bir olabilecek bir hıçkırık çıkardı. "Kendimi çok çaresiz hissettim. Değeri ne olursa olsun, ihtiyacım olan fiyatı verdim ve Tanrı'nın isteği buysa şartları kabul etmeleri için dua ettim. Kabul ettiler."

"Ama sonra Eldon parayı çekti ve her şeyi mahvetti," dedi Roxy, sanki her şeyi tamamlamış gibi.

Jack ona baktı. "Öyle olmadığını biliyorsun."

Kaşları havaya kalktı ama normal bir sesle, "Tabii ki hayır. Ama şeytan da bunu isterdi."

Onun anlattıklarına inanmadığı belliydi ama umurunda değil gibiydi. "Satış bitmeden önce, yaşlılar yanıma geldi ve şeytanı ortaya çıkarmak için ellerini koydular. Gördüğünüz gibi, yalanlara ve hilelere boyun eğmiş ve kolay yolu seçmeye . Weber'lere satamayacağımı anlamamı sağladılar. Onlar zinacı. Eşlerini aldatmışlar ve bile birbirleriyle evli değiller. Satışı iptal etmek zorunda ve bu da her şeyi kaybedeceğim anlamına geliyordu."

Yutkundu ve durakladı. "Ama Eldon geldi. Weber'lere borç vermeyi kabul ettiğini ama neden sattığımı bilmek istediğini söyledi. Her şeyi itiraf ettim ve ona imzaladığım sözleşmeden nasıl kurtulacağımı bilmediğimi söyledim."

Roxy bir ilgi sesi daha çıkardı.

"Eldon her şeyi yoluna koydu. Weber'lere olan borcu iptal etti. Araziyi benden satın aldı, sonra da bankaya ödemem için bana kredi verdi."

Roxy'nin yüzü paslı bir çivi gibi tuhaf bir renk aldı. "Vay canına, bu çok cömertçe," dedim.

"Hepsi bu değil. Bana düşük bir faiz oranı verdi ve geri ödemem için gereken süreyi de verdi."

Roxy keskin bir nefes aldı ve daha da renklendi.

"Eldon'ın cimri olduğunu hep duyardım," dedim.

Jack'in gözleri yaşardı. "Biz Carsonlar ve Edwardslar arasında bazı husumetler vardı ama Eldon bana hep adil davrandı. Bana bu şekilde yardım ettikten sonra, çayırın Rope Hayward'ın oğluna verilmesini vasiyet ettiğini duydum."

"Mick?"

Jack başını salladı. "Hayır, sanırım hepimiz onun ümitsiz vaka olduğunu biliyoruz. Diğer çocuk, torun. Onun da başı beladaydı ama Eldon'ın onu babası gibi olmadan önce durdurmayı umduğunu sanıyorum. Çocuğa kendine çeki düzen vermesi için bir sebep vermiş oldu."

Roxy arkasını döndü ve pikaba doğru yürüdü. Kendini içeri attı ve kapıyı çarptı.

Jack ona baktı. "Sanırım ayrıntıları bilmiyordu. Ama şimdi Eldon'ın tabutunu taşımamın neden doğru olmayacağını anlıyor."

"Neden olmasın anlamıyorum."

"Eldon bana yardım etti ama Weber'ler hakkında fazla yargılayıcı olduğumu düşündüğü için bana kızdı. Bunun bana düşmeyeceğini söyledi."

Eldon'ın böyle bir ahlak olduğunu bilmiyordum.

Jack omuz silktili. "Belki de haklıydı. Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, zor bir durumdan kurtulmama yardım ettiği ve ben ve Aileen'in sonsuza dek ona minnettar ."

Kamyonetin kapısını kapattım ve motoru çalıştırdım. Şimdiye kadar elimizde ne vardı? Eldon tarafından aldatılmış hissedene ama daha iyi durumda olan bir çift. Eldon'ın ikinci kez geldiğini düşünen minnettar bir çiftçi. Katil yok. Ted hala kancadaydı.

Sonraki durak: Nat Hayward. Onu köşeye sıkıştırıp Carly ve Bar J'de olup bitenler hakkında ne bildiğini öğrenmenin zamanı gelmişti.

Sürünün içinden geçerken farları kullandım. Roxy hiçbir şey söylemedi ama kapının önüne geldiğimde kapıdan dışarı fırladı. Ben geçtikten ve o da kapıyı tekrar kapattıktan sonra koltuğa geri çöktü ve kollarını kavuşturdu. Tam bir sinir krizinin tüm belirtilerini .

Kamyonetin alt tarafına taşlar çarptı. "Sanırım Jack Eldon'ı vurmadı," dedim.

"Sanırım değil." Dudaklarını zorlukla oynattı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Eldon ona ve Danny'ye karşı cömert davranmış gibi görünüyor."

Sesi sinirli geliyordu. "Ne adam ama."

Otoyoldan sola döndüm ve kasabadan uzaklaştım. "Neden bu kadar üzgünsün?"

Ön cama doğru baktı. "Eldon Brian'a hiçbir şey vermedi ama o kötü tohuma bir parça toprak verdi. Danny'nin akrabası bile değil."

Herkese yetecek kadar Bar J olduğu konusunda fikrimi beyan etmedim. Bir süre sessizlik içinde yol aldık. Olasılıkları gözden geçirdim. "Ted Eldon'ı vurduysa-"

Roxy bana doğru döndü, kolları göğsünden çözüldü. "O yapmadı."

"Silahını nasıl aldığı mantıklı olurdu. Silahını ona vermiş olmalısın. onu." Otomatik geçitten geçerken direksiyon ellerimde titriyordu.

"Silahım yanımda değildi, o yüzden kimseye veremedim."

"O zaman Eldon'ın ofisine onu öldürmek için nasıl girdi?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Bu konuda bir şeyler biliyorum."

Bana moda tüyoları vermekte hiç zorlanmadı ama önemli gerçekleri söylemesini sağlamak daha zor oldu. Gözlerimi yoldan ayırıp ona dik dik baktım. "Bana ne bildiğini söyle."

"Fazla değil."

Tekrar sürüşüme odaklanarak bekledim. "Yine de bana anlatmaya ne dersin?"

Yüzü biraz yumuşadı. "Seni incitecek ayrıntılardan uzak tutmaya çalışıyorum."

"Ben sertim. Devam et."

Başını "sen istedin" der gibi eğdi. "Tamam. Silahım çalındı."

Tanrım, çok sinir bozucuydu. "Bunun bana ne zararı var?"

"Glenn Baxter'ın avukatının okul binasında yaptığı toplantıdaydı."

Burası 7. Bölge olacaktı. İlkokuldan altıncı sınıfa kadar eğitim veren iki odalı tuğla okul binası, Bar J ile Carson'ın çiftliği arasındaki meranın bir köşesinde yer alıyordu. "Bu benim için neden bu kadar kötü?"

"Çünkü silahın pikapta olmasının tek nedeni Ted'le birlikte doğudaki çayır köpeklerini vurmaya gitmiş olmamızdı."

Bu şeyler beni korkutmamalıydı, ama karnıma bir katır tekmesi yemiş gibi hissediyordum. Çiftlikte bazı şeylerle ilgilenmek zorunda olduğum için ateş etmeyi öğrenmiştim ama pasifistler tarafından yetiştirilmek bende kalıcı bir suçluluk duygusu bırakmıştı.

Öte yandan Roxy, Ted'le silah sevgisini paylaşıyordu. Sevgiliyken bol bol atış yapmışlardı. Dahlia ve Sid, Hodgekiss'ten Broken Butte'a taşındıktan sonra Dahlia, Ted'in çocukluk eşyalarından oluşan kutuları çiftliğe getirmişti. Atış kupalarının olduğu kutuyu özellikle bana vermişti. Solmuş mavi, kırmızı ve beyaz kurdelelerin, mermer renkli plastik kaidelerin üzerine yapıştırılmış altın-plastik silah-atıcı replikalarının arasında Ted ve Roxy'nin eski Polaroid resimleri vardı. Kollarını birbirlerine dolamış, o kupaları ve kurdeleleri tutarak sırtıyorlardı.

Geçmiş ve çoğunlukla da kıskanmadım.

Ama Roxy ve Ted geçmişlerini günümüze taşıdılar. dönelim.

"Çalıntı olduğunu nereden biliyorsun?"

Aptalca bir soruydu ve bakışları düşüncelerimi saptırmak için bir şeyler söylediğimi bildiğini gösteriyordu. "Toplantıya girdiğimizde kamyonetteydi ama çıktığımızda değildi."

"Toplantıda kim vardı?"

Hayal kırıklığı içinde sesini yükseltti. "Kim yoktu ki? Kuzey Grand ve güney Choker'daki her çiftçi oradaydı."

Carson'ın evinden sadece birkaç mil uzaktaydık ve Roxy, saç maşasının aşırı önlemleri olmadan güzellik ritüelini yeniden başlattı.

"Tamam. Makyajınızdan başka bir şeye konsantre olmaya çalışın. Bu çok önemli."

Bir an için bana ters ters baktı, sonra aynaya döndü. "İyi görünürken düşünmek ne kadar pasaklı biri gibi görünürken düşünmek de o kadar kolaydır."

Saçlarımı düzeltmemek için direksiyonu sıktım. "Toplantıda Eldon'a kızgın görünen biri var mıydı?"

Durakladı, ruju saldırıya hazırды. "Şey, evet. Oradaki insanların yarısı ona ya en iyi arkadaşım ya da en kötü düşmanım diyordu." Rujunu sürmeyi bitirdi ve dudaklarını şapırdattı. Bu sestten gerçekten nefret ediyordum. "May Keller ve Bill Hardy, Eldon'a gerçek bir Sandhiller olması ve kendini satmaması konusunda bağırıyorlardı. Shorty Cally de para istediği için satmak istediği konusunda birkaç kişinin yüzünü kızartmıştı. Bilmiyorum."

"Orada başka kimse var mı?" "Çiftlik yardımı, sanırım." "Kim?"

"Lanet olsun, Kate. Bilmiyorum. Rope ve Nat oradaydı, Spade'den Dean. Messersmith'ten Grace ve Stewie. Bir sürü insan; hatta birkaç çocuk."

"Hangi çocuklar?"

"Carly, Danny ve bazı arkadaşları." "Carly mi?"

"Tabii ki. Muhtemelen satışı protesto etmek için diğer çocukları da toplamıştır. Genç nesil ve miraslarına nasıl güvendikleri hakkında bir konuşma yaptı. Duygusallaştı ve 'bu yaşam tarzını deneyimlemek için eşsiz bir fırsata' sahip olduğu için ağladı." Roxy tırnak işareti kullanınca parmaklarını kırmak istedim.

Otoyoldan Bar J yoluna saptık. Sarışın yeğenimi hayal ettim, ateş ve azimle doluydu, zırhını giymeye ve korkusuzca savaşa at sürmeye hazırды. Tüm kabadayılığına rağmen o hâlâ bir çocuktı. İnkâr etse bile bana ihtiyacı vardı.

Roxy öne doğru eğildi ve mükemmel manikürlü bir elini gösterge panelinin üzerine koydu. "Carly nerede bu arada? O iyi mi?"

Kırmızı oje, tabii ki. Ted'in benden oje sürmemi istediği anıyı başarısız bir şekilde engellemeye çalıştım. Ona ojeye ne kadar ihtiyacım olduğunu hatırlatmıştım.

Atların toynaklarını düzeltmek, bulaşıkları yıkamak ve yem arabasını sürmek için. Öfkemi Roxy'ye yönelttim. "Endişelenmen bu kadar uzun mu sürdü?"

Ona baktım ve dalgın görünüyordu. O da bakışlarıma karşılık verdi. "Sana satmayacağıma söz verdiğimi biliyorum ama Bar J'yi satabilirim. Carly için en iyisi bu olur, şu anda bunu anlamasa bile."

Ona güvenebileceğimi düşündüren neydi? "Bunun en iyi şey olacağını nereden çıkardın?"

Roxy bana deliymişim gibi baktı. "İyice baktın mı Şu kıza bakar mısın? Çok güzel bir kız. Onu çiftlikte saklamak, soğukta çalıştırmak yazık olur. Cildini düşün!"

Evet. Sonunda benimkine benzeyebilir.

"Çiftlik onu zamanından önce yaşlandıracak. Çok fazla iş var ve pazarlarla ilgili endişeler. Bir kar fırtınası bütün bir yılın gelirini silip süpürebilir. O karanlık çağlarda yaşamak için fazla akıllı ve güzel."

Glenda ve beni düşündüm. Bizim için çiftlik, gökkuşağının sonundaki altın küpüydü. Carly de aynı şekilde mi hissediyordu? Çiftçiliği, hayatının diğer yönlerini feda etmeye degecek kadar seviyor muydu?

Cevabım bir anıyla geldi. İki yıl önce, Anneler Günü'nde Carly benden onunla bir gezintiye çıkmamı istemişti. Babam Tilki yemeği için bizi evde bekliyordu ve benim de sürüyü güneydeki otlaktan Burwell bölgesine götürmem gerekiyordu. İlk başta tereddüt ettim. Ama Carly bana yalvardı. Römorku bağlayıp atları yükleyeceğini söyledi. Tek yapmam gereken pikaba binmekti.

Onun için önemli görünüyordu, bu yüzden yapılacaklar listemi bir kenara bıraktım ve geç kalacağımızı söylemek için babamı aradım. Babamın seyrek olarak düzenlediği yemekli toplantılar Fox ailesinin bir gerekliliği, bu yüzden yalvarmak ona aileye katıldığımı söylemek gibi bir şeydi.

Apollo görevi ve önümüzdeki iki yıl boyunca Ay'a gidecekti.

Carly bizi merkezin birkaç mil kuzeyindeki Bar J'ye götürdü. Eski çakıllı bir yoldan, Glenda ve Brian'la birlikte yaşadığı kulübeye doğru ilerledik. İki yatak odalı küçük kulübe Glenda için gayet uygundu. Bir tepenin altına sıkışmış evin izolasyonunu seviyordu.

Roxy, Brian'a merkezde, içinde kapalı bir arena da bulunan gösterişli bir Tac Mahal inşa ettirmişti. Glenda, Eldon'ın evinden on beş mil uzaklıktaki eski inek kampında bulunan bu basit kulübeyi çok sevmişti.

Glenda'nın hayatının son birkaç ayında, neredeyse her gün hat kulübesine gittim ve sonunda bir bavul getirip kanepede kamp kurdum. Brian, Glenda'ya odaklanıp morfin iğneleriyle ağrılarını kontrol ederken ve yanında kalırken, ben de çiftlik işleri, yemek pişirme ve Carly ile ilgileniyordum.

Karanlık günler.

Carly karavanı kulübenin batısındaki devasa yazlık otlaklardan birinin yaklaşık bir mil içine park etmişti. Atlara atladık ve bir saat boyunca at sürdük, fazla konuşmadık ama çayır kuşlarını dinledik ve beceriksiz kahverengi curlew'lerin süzülüşünü ve ötüşünü izledik. Sarı düğünçiçekleri, mor örümcek otları ve pembe çuha çiçekleri yeşillenen tepeleri süslüyordu. Güneş ışığının ve çimenlerin taze kokusu havayı parfümlüyordu. Carly beni yüksek bir tepeye çıkardı.

Tepede attan indik ve atlar başlarını eğip sulu bahar otlarını çiğnerken dizginleri gevşekçe tuttuk.

"Buranın adının Vahşi At Tepesi olduğunu biliyor musun?" Carly'nin sessiz sesi

Sanki kilisede oturuyormuşuz gibiydi.

Buraya Glenda ile birkaç kez gelmiştim. Ata binemeyecek kadar zayıfladığında onu buraya getirmemi istemişti.

Yumuşak esinti Carly'nin at kuyruğundaki sarı saç tellerini dalgalandırdı. Yanakları pembeydi, çünkü her zamanki gibi

Güneş kremi. "Son zamanlarda tam bir sürtük gibi davrandığımı biliyorum." Onunla tartışmadım.

"Okulu kırdığım için özür dilerim." "Peki ya olmayan kişi?"

Bir ahududu patlattı. "Bu tamamen . Demek istediğim, ben içen tek kişi."

"Bunun bir önemi yok."

"Bryce kamasaydı yakalanmayacaktım bile. Orada tek başına durmasına izin veremezdim."

Bu, bir anne ya da sözde bir anne olarak o zamanlardan biriydi, Ne hissedeceğinizi, ne söyleyeceğinizi bilemezsiniz. Evet, kesinlikle, on beş yaşında bir ocuk bira içen bir partide olmamalı.

Ted'in parti baskınından kaçmıştı. Ancak daha önce hiç bira partisine katılmamış olan arkadaşı Bryce kaçış planını anlamamış ve elinde bir bira kutusuyla yakalanmıştı. Carly onun sıcakla tek başına yüzleşmek zorunda kalacağı düşüncesine dayanamamış ve yarısı boş bir kutu alıp dışarı çıkmıştı. Ted de onu suçlamak zorunda kalmıştı. Bunu atlatmaya çalıştı ama sonuçlarına katlanmasında ısrar ettim. Onun merhametiyle gurur duyuyordum ama lanet olsun.

"Annem beni buraya getirirdi." Sesi, sıcak havada o kadar berraktı ki, kendine acımdan o kadar uzaktı ki.

Ben hikirmaya başlayınca şaşkınlıkla arkasını döndü. "Ben de bazen ağlarım." Atının yularından tutarak bana doğru birkaç adım attı. Dizginleri bıraktı ve kollarını bana doladı. "Onu hatırlamak için buraya gelmeyi seviyorum. Bu iftliği ve özellikle de bu tepede olmayı çok severdi."

O zamandan beri hat kulübesine geri dnmemiştim, ancak Carly'nin hafta sonları Bar J'de kaldığında zaman zaman ziyaret ettiğinden şüpheleniyordum.

Roxy, Carly hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Belki bir gün Carly, Bar J'yi işletmek konusundaki fikrini değiştirirdi

Üniversitede geçirdiği yıllar onu dönüştürebilirdi, gerçi ben ya da Glenda için öyle olmamıştı. Ama şimdilik Carly'nin kalbi buraya aitti.

Elim hayal kırıklığı içinde sıkıştı. "Bana satmayacağına söz vermiştin."

"Carly on yedi yaşında. Onun için neyin iyi olduğunu bilmiyor. Çoğu onun yaşındayken hiçbir fikrimiz yoktu...." Sesi sanki hüzünlü ve bilgeymiş gibi kesildi. "Bazılarımız çok fazla zaman harcadı ve çok geç olana kadar bekledi."

Roxy beni gerçekten kızdıracak bir şey söylemek üzereydi. "Kapa çeneni."

"Her zaman bu kadar özgün olmana bayılıyorum."

"Madem benden bu kadar hoşlanıyorsun, neden kocamla yatıyorsun?" Elini salladı. "Sen ve Ted tamamen ayrı konularsınız. Arkadaş olamamamız için hiçbir neden yok." "Tek bir sebep var."

"Tamam, şu an üzgün olduğunu anlıyorum. Ama aşık olacaksın Başka biri, sana daha uygun biri. Sonra da Ted'den ayrılman için sana bir sebep verdiğim için bana teşekkür edeceksin."

"Gerçekten çeneni kapatmalısın. Kapa çeneni."

"Ted'le birlikte yaşamamanın zor olduğunu kabul etmelisin. Hiç uyumlu değilsiniz."

Evet, konu sekse geldiğinde büyük bir uyumumuz vardı. En azından eskiden öyleydik. Yaptıklarımızı ve paylaştıklarımızı, beni konfor alanımın ötesine itmeyi nasıl sevdiğini, normalde yapmayacağım şeyleri yapmak ve denemek için sadece bir dürtme olduğunu düşünmek midemi ağrıtıyordu. Kendimi güvende hissetmemi sağlardı, böylece deneyebilirdim. Kendimi maceracı ve seksi hissettim. Tüm bunları Roxxy ile paylaştığını düşünmek beni gerçek bir acıya boğdu. Ted'le yaptığım her şeyi muhtemelen o da yapmıştı.

Belki de acı, bebeğin bir anne ve babayla birlikte bir yuva için oy kullanmasıydı. "Sen olmasaydın Ted'le hayat çok daha kolay olabilirdi."

"Ted kendi açısından seni seviyor. Ama sen daha çok küçük bir kız kardeş ya da iş ortağı gibisin. İkisi de. Seni koruması gerektiğini hissediyor ve aynı zamanda Frog Creek'e olan bağlılığını takdir ediyor. Ama sen onun hayatının büyük aşkı değilsin."

Bar J'nin genel merkezi belirdi. "Ve sanırım siz?"

Gözlerinde romantik filmlerde gördüğümüz o ışıltı vardı. "Çocukluğumuzdan beri birlikteyiz. Aptalca bir kavga ettik. Ama şimdi birbirimize ait olduğumuzu biliyoruz."

Konsolun üzerinden atlayıp ellerimi onun boynuna doladığım tatmin edici bir hayal kurdum:

Onu salladım ve başını soğuk cama vurdum, gözlerindeki o aşk ışıltısı kayboldu, patlamaya başladı ve dili ağzından fırladı. Sonra pikap yoldan fırladı ve devasa pamuk ağacına çarptı, çünkü Roxy'yi boğazlamadan önce onu durdurmamıştım.

Fantezilerim bile beni yakalamak için dışarıdaydı.

Ana karargâhın etrafından dolanarak yola çıktım. Aşevi, ahırın ve bir sıra yaşlanmış pamuk ağacının arkasında duruyordu. Telefonum Roxy ile aramdaki bardaklıkta titriyordu. Işığa uzandım ve on iki cevapsız arama olduğunu fark ettim. Hiç "kedi sesi" duymadığıma göre, yanlışlıkla titreşime ayarlamış olmalıydım.

Cevap'ı yumrukladım.

"Merhaba, Louise." "Ruth!

Ruthie!"

Bekledim.

"Merhaba Kate. Nerelerdeydin? Çiftliğe seslendim ve Jeremy cevap verdi. Dışarıda kim var? Dikkatli olsa iyi olur. Etrafta daha fazla yabani tohum istemez."

Tek katlı, fıçı tahtası aşevi ahırdan yüz adım ötede duruyordu. Bozulmamış pencereler farlarımı yansıtıyordu.

"Ruthie! Yemin ederim, ona ihtiyacım olduğunda ortadan kayboluyor." Louise'in öfkeli doğrama sesi bana akşam yemeğini pişirdiğini söyledi. "İşte buradasın. Bodruma in ve bana bir litre domates getir."

Roxy ön panelden gelen ışıktaki tırnaklarını inceledi.

"Papaz Steve aradı. Bugün lütfen Ruth. Roxy'ye ulaşamıyor. Oraya gitmişken bana bir soğan getir. Bir de şeftali var mı diye bak. Ona Lüteriyanların tatlı getirmesini, Katoliklerin de salata yapmasını söyledim. UCC de parmak sandviç getirebilir."

Bir kişinin Louise'in telefon konuşmalarında kapı çalıştırması gerekiyordu. Bazı cümleleri içeri almak için kapıyı açtınız, diğerlerini dışarı almak için kapattınız ve her şey bittiğinde, ağılda yakaladığınız parçaları incelediniz ve anlamlandırmaya çalıştınız.

Louise çene çaldı ve gevezelik etti. "Sonum olacak. Babam trende. Annem Gregoryen ilahileri çalmalarını ve 'Desiderata'yı okumalarını istiyor. Carly'ye ulaşamıyorum ve sen de daha iyi değilsin. Benden kaçtığından şüpheleniyorum."

Louise'i hiçbir şey geçemedi. "Şimdi seninle konuşuyorum."

"Teşekkürler, Ruth." Bana: "*Cooking Light*'ta bulduğum bir tarife göre otantik Macar gulaşı yapıyorum. Ama kırmızı biberim yok. Sence yerine biraz toz biber koyabilir miyim? Kereviz de var ama Dutch'ta yoktu. Rostoyu çözecek vaktim olmadığı için hamburger kullanıyorum. Ama lezzetli olacak. Senin için birazını donduracağım."

Lezzetli. "Teşekkürler."

"Her neyse, cenaze evi beni aradı ve onu gömmek için takım elbiseye ihtiyaçları varmış. Broşür için illüstrasyon seçecek birini istiyorlar. Ona ne diyeceğimi bilemedim."

"Bir saniye." Telefonu kapattım. "Cenaze evinin bir takım elbiseye ve broşürle ilgili kararlara ihtiyacı var."

Roxy bana sinirli bir bakış attı. "Hayır. Bunu yapamam. Beni Brian'a geri götürüyor." Sesi nefret ettiğim o histerik ölçeğe doğru eğildi.

"Kim var orada? Kimsin sen? Roxy mi o? Oh, hayır. Bana Roxy ile birlikte olduğunu söyleme."

Keşke Louise'in yüzünü görebilseydim. "Evet, Roxy burada."

Doğrama durdu. "Aptalca bir şey yapma. O buna değmez. . Burnunu kırarsan dava açacak türden biri."

Burnunu kırmanın işe yarayacağını düşünseydim, şansımı denerdim. "Merak etmeyin. Eldon'ın katilini bulmak için birlikte çalışıyoruz."

Sanki ocağa bir tava düşürmüş gibiydi. "Ne?"

Onu kandırmayı beklemeden sahte bir parazit sesi çıkardım. "Kötü sinyal. Güle güle." Onun teneke protestosunu yumrukladım.

Bunu aradan çıkardıktan sonra cevapsız aramalarımı taradım. Ted, Sarah, Diane, yine Sarah. Son gelişmeleri öğrenmeye çalışan insanlar olduğunu düşündüğüm birkaç yerel numara. Ted, Ted.

Roxy kapının koluna uzandı ve ben de bir dakika demek için elimi kaldırdım. Jeremy'yi aradım ve hızlı bir güncelleme aldım. Dört buzağımız olmuştu, bir inek şu anda doğum yapıyordu ve her şey .

Roxy'yle birlikte kamyonetten indik ve ızgaranın etrafından dolaşarak onunla birlikte Rope'un evine baktık. Ahırın avlu ışığı gecenin karanlığını bastırıyordu. Kızarmış et kokuları buzağılama alanının kokusuna karışıyordu.

Düz karnını sıvazladı. "Açlıktan ölüyorum."

Evet. Açlıktan ölüyor. Muhtemelen iki tuzlu kraker ve bir havuç çubuğunu mideye indirirdi. Midem altüst oldu.

Ahıra bir göz attım. Eski moda ahşap yapı tipik ahır çatısı. Kırmızıya boyanmış, samanlık ve kapıları beyaz süslemeli ve ana bölüme açılan çift kapının üzerinde Bar J markası düzgün bir şekilde çizilmiş olan ahır, karargah ile aşevi arasında bir bölücü görevi görüyordu.

Nat ve Rope evlendiklerinden beri aşevinde yaşıyorlardı. Nat bahçeyi yemyeşil olmasa da yeşil tutuyordu. Bahçeyi, çiftlik kamyonetlerinin ve römorklarının yakıt tanklarının yanında sıralandığı toprak ve çakıldan ayıran bir çit vardı. Bir kapı ve bir kapı sırasıyla ağıla ve ahıra erişim sağlıyordu, böylece Rope karargâhtaki herkes kadar kolay bir şekilde ahıra gidebiliyordu. Ahırın sonundaki ağıl, Frog Creek'te olduğu gibi Eldon'ın evinin arkasındaki buzağılama alanına açılıyordu. İki şeritli bir yol, iki evi birbirine bağlayarak buzağılama alanının dışına doğru kıvrılıyordu.

Glenda hayattayken, damgalama sırasında Bar J aşevinde bulunmuştum. Ön oda eski bir kilise bodrumunun minyatür bir versiyonuna benziyordu. Uzun, kafeterya tarzı bir masa ortayı dolduruyor, etrafında da eski, uyumsuz sandalyeler sıralanıyordu. Nat, sığırların çalıştığı günlerde saman ekibini ve çiftlikteki yardımcıları burada beslerdi. Mutfak ve ailenin oturma odası evin arka tarafındaki açık kapıdan geçiyordu. Yatak odalarının kısa bir koridorda olduğunu sanıyordum.

Toprak çiftlik avlusundan eve doğru ilerlemeye başladık. Roxy'nin çantasından bir country şarkısı çıktı. Gerçek aşk hakkında şarkı söyleyen mızımız kadınlardan biriydi. Country müzikten uzak duruyordum -Nebraska'da kolay değil- bu yüzden şarkıyı tanımlayamadım. Roxy tek bir hareketle çantasını omzundan çekti, bir kesenin içindeki telefonu buldu ve iki kez çalmadan önce kulağına götürdü. "Evet."

Telefonu kulağından çekti. "Bir saniye içinde orada olacağım," diye fısıldadı bana.

Telefonda kimin olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. I

Ne demek istediklerini anlamamam için tür şifre kullanarak kocamla tatlı tatlı konuşmasını duymak . Ayaklarımı diktim ve ellerimi kalçalarımaya koydum, tamamen yerine getirmeye niyetli olduğum bir tehdit gönderdim.

Roxy, "Konuşamam," diye mırıldandı. Telefonu çantasına geri .

Yürüyüşe devam ettik.

Eldon karargâh binasına para harcamak konusunda isteksiz davrandıysa da aşevi konusunda daha da cimri görünüyordu. Bir kat boyaya ihtiyacı vardı ve sundurma korkuluğundaki birkaç milin değiştirilmesi gerekiyordu.

Ön kapıya vurdum. Tam olarak kapanmayan, ön tarafında cam panelleri olan, kalafatı yontulmuş ve o asırlık ahşap çerçevelerden biriydi. Metal tokmağın ve eski zamanlardan kalma anahtar deliğini tutan plakanın boyası soyulmuştu, muhtemelen anahtarın dönüşünü hiç hissetmemişti. İçerideki fırfırlı, sahte bir dantel perde, yaklaşan Nat'in dış hatları dışında her şeyi engelliyordu.

Roxy'nin telefonu tekrar çaldı. Ekranı baktı, kaşlarını çattı ve bana sırtını döndü. "Ben Roxy."

Nat kapıyı açtı. Kapı aralığında dimdik durarak içeriyi görmemi büyük ölçüde engelledi. Alt dudağını ısırıp ve Roxy ile pikaba bakarak gergin bakışlar fırlattı. "Aman Tanrım. Kate Conner."

Sanki ilan ediyormuş gibi yüksek sesle söyledi. Belki de Rope evin arka tarafındaki oturma odasında gizleniyordu.

"Danny burada mı?" Ben sordum.

Bu soru Nat'i daha da sarstı. "Hayır. Bu bir... O şehirde. Oyun provası."

Arkasını görmek için zorladım ve o da kıpırdanarak yoluma çıktı. "Bu sabah onu sen mi aldın?" Devam ettim.

Sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi duraksadı. "Evet. Hayır. Ben kasabaya döndüğümde o zaten okuldaydı. Her şey yolunda. Sorun yok."

Bu sinirli enkaz için her şeyin yolunda olduğundan şüpheliydim. "İçeri girebilir miyim? Eldon'ın Danny'ye verdiği arazi hakkında bir şey sormam gerekiyor."

Arkasında Ben, Roxy eklendi a kesin kızdırmak için onu ses. "Bunu sizden duyduğuma şaşırdım."

Nat bir ayağından diğerine geçerken gözleri sürekli arkamı tarıyordu. "Ben... Ben gerçekten..." Uzun bir nefes verdi. "Bizi yalnız bırakın. Lütfen."

Gerçekten korkmuş olmalı. Onu tehlikeli bir duruma sokmak hiç adil değildi. "Bana Rope'un nerede olduğunu söyleyebilir misin? Gidip onunla konuşacağım."

Elini ağzına götürdü. "Hayır."

Roxy elini koluma koyarak beni irkiltti. Kaşlarını çattı ve dikkatle dinledi, ardından "Şimdi yola mı çıkıyorsun?" diye cevap verdi.

Nat ve ben onu izledik.

Birkaç saniye sonra Roxy cevap verdi, "Elbette. Bu mükemmel."

Telefondan daha fazla erkek sesi geldi, sonra telefonu kapattı ve bana baktı. "Planlar değişti." Beni kapıdan uzaklaştırdı.

Nat beklemeden kapıyı iterek kapattı. Perdeler karıştı, sonra hareket etmeyi bıraktı.

Roxy'nin beni kaldırımdan aşağı çekmesine izin verdim.

"Ne değişti?" "Beni eve götürmelisin."

"Ben ne? Hayır. Ben senin şoförün değilim."

"Rüzgar saçlarımı mahvedecek ve botlarıma çamur ve inek kakası bulaşmasını istemiyorum."

"Bu benim sorunum değil."

"Yine de orada olmak isteyeceksiniz. Bu soruşturmanın bir parçası."

Yaptığı her şey beni kızdırıyordu. "Telefondaki kimdi?"

"Arayan Glenn Baxter'dı. Evime doğru geliyor."

Kamyonete yüklendikten ve Rope'un bahçesinden çıktıktan sonra bile kızarmış et kokusunu yanımda taşıdım.

Roxy vizörü indirdi ve saçlarını kabarttı. " yaramak zorunda. için zamanım olmayacak."

Ted, Roxy'nin başka bir adamla tanışma beklentisiyle telaşlandığını görmeliydi. Ona Ted'in çok daha fazlasını sağlayabilecek biriyle. Hayallerinin ötesinde bir finansal potansiyel. Ted onun sığığının derinliklerini bilmeli.

Ted beni seviyordu. Buna inanmıştım. Geçen Pazar, akşam yemeğİ tabaklarını süzgece diziordum. Bulaşık makinemiz yok. Bu da kardeşlerimin sahip olduğı lükslerden biri. Onların aletlerine imrenmemeye çalışıyorum ama bulaşıkları elle yıkamaktan nefret ediyorum. Özellikle kurutmaktan nefret ediyorum. Bardaklar, tabaklar ve kaselerle bir Jenga oyunu oynardım; kaybedersem tüm bulaşıklar tezgahdan yuvarlanır ve yere düşerdi. Bu kimse için büyük bir kayıp olmazdı, çünkü hala Twyla Teyze'den bana miras kalan küçük yeşil çiçek kenarlıklı Corelle'i kullanıyordum.

Bir tencereyi lavabo ile bulaşık süzgeci arasında dengelemiştim. Arka verandanın kapısı açıldı ve arkamdaki ayak sesleri

Ted'in gelişini duyurdu. Yemek tabaklarının kenarında dondurma kaselerinden oluşan kulemi oluşturmaya odaklandım.

Ted kollarını ortama dolayarak beni sıcak bedenine çekti. "Bugün Pazar ve her yer bize ait. Güneşli bir yer bulalım ve bakalım ne çıkacak."

İlk tepkimin gebe inekleri en son ne zaman kontrol ettiğimi, buzağılayan olup olmadığını ve gün batımından önce ne yapmam gerektiğini kataloglamak olmasından utandım. Hakkımı yemeyeyim, bunların hiçbirini yüksek sesle söylemedim. Ama hemen coşkuyla da karşılık vermedim.

Boynuma sokuldu. "Bugün dinlenme günü ama bütün dinlenmek zorunda değiliz." Beni daha da yakınımaya çekti ve göndermesinin çok ince olma ihtimaline karşı arka tarafıma sürtündü.

Öyle olmamıştı. Sekiz yıl ve buzağılama mevsiminin yorgunluğundan sonra bile o karıncalanmayı hissederek ona doğru ittim. Pencereden dışarı baktım. Öğleden sonra birkaç saatliğine yaz gibi hissettiren o muhteşem erken bahar günlerinden biriydi. Rüzgar yok, parlak güneş ışığı.

Kaseyi lavaboya koydum ve ona sarıldım. "Hadi gidelim."

Beni kalın, yumuşak bir örtü serdiği bir koruya -aslında sedir ağaçlarından oluşan bir rüzgâr götürdüğünde şaşırmadım. Bir avuç kır çiçeği toplamış ve hatta bir şişe chardonnay açmıştı.

Geçen pazar. Lanet olsun. Sadece bir hafta sonra, Roxy'nin yatağında yatıyordu.

Roxy'ye huysuz bir bakış attım, ama o hala tuvalette hazırlanmakla meşguldü.

Ayna. Eldon'ın evine giden patika yoldan gidebilmek için ahırın arka tarafına geçmem bir dakika sürdü. Motorlu bir aracın ancak geçebileceği kadar büyük olan bu yol, iki avlu arasında kestirme bir yoldu ve buzağılama alanı boyunca uzanıyordu.

"Oradan geçmeyin. Engebeli ve çamurlu. İyileşmesi için uğraşıyoruz ve kimsenin oradan geçmemesi gerekiyor. Ama Danny orayı sürekli kullanıyor." Komplocu bir tavırla sesini alçalttı. "O bir suçlu."

En azından bir anlaşmıştık. Direksiyonu çevirdim ve karargâhla aşevi arasındaki yoldan Roxy'nin şatosuna doğru ilerlemeye başladık. Eldon'ın evinin önünden geçerken yavaşladım. Vurulduğu günden bu yana geçen iki günde hiç değişmemişti ama nedense terk edilmiş ve perili görünüyordu. İzler evin yanından buzağılama alanına kadar uzanıyordu.

Roxy'nin müstehcen canavarına doğru yüz metre ilerledik. İki katlıydı ama birinci katın katedral tavanlarıyla daha büyük görünüyordu. Dev kütükler, kırmızı tuğlalı cepheyle tezat oluşturarak sundurma sütunları görevi görüyordu. Pencereleer duvarların çoğunu kaplıyordu, bazılarında kemerler vardı. Birkaç basamakla, yarım düzine söğüt dalından salıncak ve sandalyenin var olmayan ziyaretçileri davet ettiği geniş ön verandaya çıkılıyordu.

Diane'in lüks Denver banliyösündeki herhangi bir eve rakipti. Diane bankacı olarak büyük paralar , bu yüzden bu lüksü karşılayabilmesine şaşırmadım. Brian'ın Eldon'dan parayı nasıl bilinmezdi ama Roxy'nin satın alma becerisinin bir kanıtı olarak orada duruyordu. Evler, kocalar, çiftlikler... Yeteneklerinin sonu yok muydu?

Farlar arkamızda parladı ve Roxy koşarak verandaya çıktı. "Sen onu selamla. Benim işemem lazım."

Tabii. Ben alt katta yardımcı olurum, paltosunu alırım, ona şeri ikram ederim ve hanımefendinin birazdan geleceğini söylerim.

Roxy'yi merdivenlerden yukarı ve verandaya kadar takip ettim.
Veranda

Ön yürüyüş yolundaki küçük bahçe lambaları gibi ışıklar da yanıp sönüyordu. Pencereleer, muhtemelen Roxy tuvalete giderken koşarak geçtiği için teker teker parlıyordu. Carly'yi buraya getirdiğimde ya da onu aldığımda bu evi birçok kez görmüş olmama rağmen hiç içeri girmemişim.

Kesme cam pencereden bakarak kırmızı kapıyı ittim ve geniş bir girişe adım attım. Cilalı ahşap zemin - kiraz, gül ya da her ne tür ahşapsa - büyük bir Tiffany avizenin yaydığı yumuşak ışıktaki bakırımsı bir tonla parlıyordu. Bunun gerçek bir Tiffany lamba olmadığını düşündüm ama dekorasyondan ne anlarım ki? Girişten itibaren oda geniş bir alana açılıyor, odak noktası nehir taşından bir şömine ve pencere sırası oluyordu. Sanırım bir saman çayırına bakıyordu ama gece manzarayı gizliyordu. Bütün evi içine alabilecek mutfak, geniş bir ada ile yaşam alanından ayrılıyordu. Paslanmaz çelik aletler, Tanrı olsun, bir bulaşık makinesi ve Cebelitarık büyüklüğünde bir buzdolabı, tüm granitin arasında parlıyordu. Kalın Navajo halıları parkenin üzerine serilmişti. Bonanza tarzı çiftlik mobilyaları, ekstra yüksek tavanlar boyunca uzanan kirişlerle uyumluydu. Oturma odasının sağ tarafından bir dizi merdiven çıkıyordu. Bunların sizi gösterişli yatak odalarına götüreceğini düşünmüştüm.

Tüm bu lüksü en ufak bir şekilde kıskanmıyordum. Kendimi böyle yaşarken hayal edemezdim. Denemek istemedim; hem de hiç. Hem de hiç. Gözlerim buzdolabına takıldı. Ama Ted'in bundan hoşlanabileceğini görebiliyordum.

Kapı zili çaldı. Kapı zili mi? Sandhills'de kapı zili olan bir ev hatırlamıyordum. Kapıyı açmak için uzandım ve bunun da bir kilidi olduğunu fark ettim. Kesinlikle tipik bir Sandhills evi değildi.

Kapıyı ben açtım. "İçeri gel."

Baxter zehirli bir duman bulutu gibi gri, yeni kot pantolonu ve botlarıyla içeri girdi. Deri bir yelek ve Western bolo kravat kıyafetini tamamlıyordu. Eğer aptal bir kovboysanız para sizi iyi gösteremez.

Orada olmama sadece hafif bir şaşkınlık gösterdi, başıyla onayladı ve yanımdan geçerek oturma odasına doğru yürüdü. Hiçbir şey yapmadan

saklayarak evi inceledi. Cızırtılı bir sesle, "Güzel yer," dedi.

Burnum gül potpurisinin baskın kokusuyla seğıirdi. Ama güneşli bir bahçedeki gerçek güller gibi değil; daha çok Louise'kızlarına almayı sevdiği küçük cep çiçek bebeklerindeki sahte gül kokusu gibi. Kollarımı kavuşturdum ve Baxter'ı izledim. Babam ona kahve ikram etmediğim ve bir tabak kurabiye koymadığım için üzerime atlardı.

Sosyalleşmeye meyilli görünmüyordu ve ben de kendimi özellikle borçlu hissediyordum, bu yüzden garip bir sessizlik içinde durduk.

Roxy merdivenlerden hızla inip odaya girdi. "Bay Baxter! Glenn. Size böyle hitap edebilir miyim? Burada, taşrada gayriresmimiz." Tanrım.

Kot pantolonunu ve göğüs dekolteli kazağını değiştirip diz hizasında bir kot etek, karmaşık işlemeli, kırmızı ve turkuaz derili kovboy çizimleri ve tabii ki boncuklu bir Kızılderili yeleğiyle örtülü dar bir gömlek giymişti. Yeni ruj sürdüğünü ve belki de gür saçlarında bir iki bukle olduğunu fark etmek için büyük bir araştırma becerisine sahip olmak gerekmiyordu.

Baxter'ın kaygan gülümsemesi kibri haykırıyordu. "Sadece sana Roxy diyebilirim. Burası çok güzel bir ev."

Övgülerin tadını çıkardı. "Eminim bundan çok daha büyüğüne ve iyisine alışkınsındır."

Odayı zevkle inceledi. "Daha büyük olabilir ama daha iyi değil. Mükemmel bir zevkin var." Kadının gösterdiği deri koltuğa oturdu. "Ama burada, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde saklanmak boşa gidebilir."

İşte .

Kümeledeki en güzel tavuk gibi süslendi. "Çok fazla ziyaretçim olmuyor, bu doğru."

Hafifçe öne doğru eğildi, psikoloji metninin samimiyet gösterdiğini söylediği bir teknikti bu. "Çok fazla zamanınızı almak istemem.

Ziyaretimin sebebine geleceğim."

Roxy ciddi yüz ifadesini takındı. "Lütfen. Lafı dolandırmamıza gerek yok."

Adam kadının gözlerinin içine baktı. "Kayınpederinizin ölümü için en derin taziyelerimi sunarım." Sesinden sakarın damlıyordu.

Roxy çenesini aşağıya çekti. "Eldon'ın ölümü senin için bir sorun yarattı, değil mi Glenn?"

İç çekti. "Beni yakaladınız. Bu anlaşmayı bir araya getirmek için çok çalıştım. Her şey Bar J'ye ve Eldon'la yaptığım anlaşmaya bağlı."

Roxy başını öne eğdi. "İtiraf etmeliyim ki bu beni şaşırttı. Eldon bu çiftliği çok severdi."

Baxter başını salladı. "Doğru. Ama bana bunun torunu için uygun bir hayat olmayacağını düşündüğünü itiraf etti. Onun parası olsun, her zaman ona bakılacağından emin olsun istiyordu."

Bu şimdiye kadar duyduğum en büyük ıslak at elmasıydı. Roxy bunu satın alırsa, Fargo'da ona bir plaj kabini satmak için ilk sıraya girerim.

Sessizlik ağır bir şekilde çöktü.

Bir süre sonra Baxter sözü devraldı. "Anladığım kadarıyla üvey kızınız reşit olana kadar mirasın vasisi sizsiniz."

Carly burada olsaydı, ona Roxy'nin üvey kızı dediği için boğazını keserdi.

Roxy cilveli bir tavırla Baxter'a baktı. "Biraz nüfuzun olmalı. Eldon'ın vasiyetini görmedim. Bunu nereden biliyorsun?"

Baxter onun fışkırması karşısında şişti. "Benim de kendi var."

Hepsi el altından ve sinsice.

Baxter hüzünlü bir gülümseme yarattı. "Siz genç ve güzel bir kadınsınız. Eminim burada kalmayı, zevkinizi ve yeteneklerinizi kimsenin görmediği bir eve taşımayı planlamıyorsunuzdur."

Ellerini inceledi. "Üvey kızımın yüksek menfaatlerini zorundayım. Onun onayı olmadan bir karar veremem."

Kusmak istedim.

Daha da öne eğildi. "Kurnaz bir müzakerecisin. Hızlı bir anlaşma yapabilirsek teklifimi artırmaya hazırım."

Roxy rahatsız bir ifadeyle bana baktı. "Carly, Eldon'ın yasını tutmak için kendine biraz zaman ayırıyor ve ona birkaç gün ulaşamayacağım."

Baxter's havalı törpü soğutulmuş Ben. "Ne vardır senin düşünceler satmak için?"

Roxy'nin gözleri yine bana ve sonra tekrar Baxter'a kaydı. Onun gülümsemesi gerginlik gösteriyordu. "Bar J'den ayrılmak benim için sorun olmazdı. Orası rahmetli kocamın anılarıyla dolu ve bu anılar kalbimi kırıyor."

"Yetki sende, değil mi? Bu gece sözleşmeyi imzalayabiliriz ve sen de yepyeni bir hayata doğru yola çıkabilirsin."

I durdu tarafından ve mutfak Ada, zorlamak kendim değil için Roxy'nin kafasına ağır bir şey fırlat.

Benden yayılan şiddetli dalgaları hissetmiş olmalı kendini tuttu. "Carly'nin onayını gerçekten beklemem gerekiyor."

Baxter uzun, hırıltılı bir nefes aldı. "Ya Carly artık resimde olmasaydı? Diyelim ki sonsuza dek uzak kaldı?"

Şöminedeki sekizi gösteriyordu.

Adanın etrafından dolanıp Baxter'a doğru ilerledim. "Carly'den uzak dursan iyi olur."

Baxter'ın solgun yüzü uzaklaştı. "Bize müsaade edin. Roxy ve benim bazı işlerimiz var. Chicago'da saat geç oldu ve ben genelde erken yatarım." Bir şey hatırlamış gibiydi ve Roxy'ye seslendi. "Yedek bir kahve ve kahveniz vardır herhalde, değil mi? Sabah kahvemi ."

Oh, hayır. Gelmedi. Baxter'ın Roxy'yi aradıktan sonra Bar J'ye nasıl bu kadar çabuk geldiğini merak etmemiştim. Ya da nerede saklandığını.

haber ekibinden. Öfkeyle, "Nerede kalıyorsun?" diye düşünmeden önce ağızından kaçırdım.

Bana bir bakış bile atmadı. "Roxy nezaket göstererek kulübede kalmama izin verdi."

"Glenda'nın evi mi?" Kelimeler ağızından zorlukla çıktı.

Roxy kalçalarını tokatladı. "Böylesi daha iyi. Long Branch'ta odalar müsait olsa bile, ne kadar berbat olduklarını biliyorsun. Çok gürültülü ve yağ gibi kokuyorlar. bile sanmıyorum."

Lisedeyken Twyla Teyze ve Bud Amcanın yanında çalıştığım için bar ve ızgaranın üstündeki odaların ne kadar nahış olduğunu biliyordum. Yine de temizliklerine yemin edebilirim. Eğer bir önemi olsaydı. Önemli olan Roxy'nin düşmana konukseverlik göstermesi ve bunu bana söylememiş olmasıydı.

Çiftliği Carly'ye bırakma konuşmaları, Eldon'ın katilini bulmama yardım etmem için yapılan pazarlık, dostluk gösterileri hep numaraydı.

Baxter yüzünü buruşturdu. "Yeğenini görürsen ona selamlarımı ilet."

Baxter'ın damarlarında insan şefkatinin sütü akıyordu. Kayıp genç kimin umurunda? Öldürülen iş arkadaşı-bir sonraki anlaşmaya geç. Belki de sorunlarının ilkini çoktan çözdüğü için umursamaz davranmayı göze alabiliyordu. Baxter'ın planına engel olursa Eldon'ı ortadan kaldıracabileceğinden şüphe duymuyordum.

Artık Roxy'nin dileğini yerine getirme ya da engelleme gücü vardı. En azından artık Carly'ye ihtiyacı yoktu.

Roxy, Baxter'a satmazsa onu öldürebilir. Eğer satarsa, ben yaparım.
onur.

"Siz ikinize iyi eğlenceler ve çok geç saatlere kadar dışarıda kalmayın," dedim.

Kendimi dışarıya bıraktığımda botlarım cilalı ahşap zeminde takırdadı. Geniş verandanın altındaki bahçenin kahverengi çimlerinde bir ayak sesi duyuldu. Daha iyi için merdivenlere atladım.

Bir figür aceleyle evden uzaklaştı. "İp mi?"

Durdu ve bana dönmeden önce bir an tereddüt etti. "İyi akşamlar, Kate."

Onu inceledim ve tekrar eve baktım. Pencereleer ön kapının iki yanında uzanıyordu ve ön tarafta geniş bir resim penceresi açılıyordu. Verandadan içeride olup biten her şey görülebiliyordu.

Merdivenlerden inip Rope'un yanına gittim. "Casusluk mu yapıyordun?"

Tarla faresini gözleyen bir şahin gibi pencerelere odaklandı. "Baxter'ın arabayla geldiğini gördüm ve her şeyin olduğundan emin olmam gerektiğini düşündüm."

Rope gençliğinden beri Bar J'deydi. Gelinini buraya getirmiş, oğlunu buradaki çayır ve meralarda büyütmüştü ve şimdi de Danny'ye aynı istikrarı sağlıyordu. Roxy halının ucunu tutmuş ve çekmek üzereymiş gibi hissediyor olmalıydı.

Durgun suların derin aktığına -ve belki de kötü olduğuna- inanarak, Rope'la yalnız olmasaydım kendimi daha iyi hissedecektim. Ama devam ettim. "Baxter'ın ne yapabileceğini düşünüyorsun?"

Gözlerini evin içindeki konferansa dikmişti. "Sanırım şimdi onunla bir anlaşma yapıyor." Boyun eğerek dilini şaklattı. "Ne büyük kayıp."

"Ne demek istiyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Eldon hayatının her günü çok çalıştı. Uzun zaman önce satabilirdi ama Carly için direndi."

"Eldon'ın çiftliği sevdiğini ve ayrılmak istemediğini düşündüm."

Rope limon emiyormuş gibi irkildi. "Hayır. Eldon'ın gözü Güney Dakota'da, Oahe Gölü'nde bir arazi ve bir kulübedeydi. Carly'nin çok çalışmak yerine para kazanmasının daha iyi olacağını düşündüğünü söyledi. Satmaya oldukça meyilliydi."

Şaşkınlığımı gizleyemedim. Baxter'ın söyledikleri neredeyse kelimesi kelimesine aynıydı. "Gerçekten mi?"

Rope hâlâ Roxy ve Baxter'ı izlemeye devam ediyordu. "Carly ile konuşmayı ve ona yardım etmek için burada olduğumu bildirmeyi umuyordum. Muhtemelen bencilce ama ben ve Nat, burası bizim evimiz. Sanırım fark etmez. Ya Carly satacak ya da Roxy."

"Sence Carly neden satmak istiyor?"

Bana sanki Dumbo kulakları büyüttümüşüm gibi baktı. "Baxter o kadar çok para teklif edecek ki, kabul etmemesi aptallık olur."

Frog Creek'ten ayrılmak beni mahvederdi. Ama en azından bir üniversite diplomam vardı ve yeniden başlamak için yeterince gençtim. Açlıktan ölmeyecektim ya da işlek bir kavşakta elimde kartona kazınmış hüznü bir hikâyeye durmak zorunda kalmayacaktım. Rope ve Nat'in sırtlarını bir şeyleri yoktu.

"Eldon'ın Danny'ye verdiği samanlık ne olacak? Oraya bir ev yapıp organik tavuklar ya da buzağılar falan yetiştiremez misiniz?"

Rope'un gözlerinde düşmanlık parlıyordu. "Keşke o toprakları hiç görmemiş olsaydım. Beladan başka bir şey getirmedi."

Pencerelerden baktım. Baxter bir katil olabilirdi ama şu anda o ve Roxy, Rope'un bastırılmış öfkesine karşı küçük bir güvenlik hissi sağlıyordu. Muhtemelen onu üzecek bir iz sürmek kötü bir fikirdi ama herhangi bir ayrıntı katili sağlayabilirdi. "Bunca zaman sonra kendi toprağına sahip olmaktan memnun olursun diye düşünmüştüm."

Sesi sanki cam parçaları dilini kesmiş gibi çıkıyordu. "O benim değil. Danny'nin."

Yarayı dürterek bana işe yarar bir şey söylemesini sağlamaya çalıştım. "Sence Eldon bunu sana vermeli miydi?"

Ağzı uzun bir süre kapalı kaldı. "Burada Eldon'la çalışmak iyi bir hayattı. Daha fazlasına ihtiyacım yoktu."

"Peki ya Danny? Onun bir şeylere sahip olmasını istemiyor musun?"

Sesi hiç yükselmese de sanki gürlüyor gibiydi. "Bir beden bunu hak etmeli."

Geri çekilmeyi, kamyonete binmeyi ve kapıları kilitlemeyi tercih ederdim. "Danny ve Carly'nin mirasa konmak için yeterince çalışmadıklarını mı düşünüyorsun?"

Yüzünün üzerinden kara bir bulut geçti. "Bugünlerde çocuklara hayatta o kadar çok şey veriliyor ki, çok çalışmayı asla öğrenemiyorlar. Dünyanın mükemmel olmasını bekliyorlar."

Carly için durumun böyle olmadığını biliyordum. "Danny, Eldon'ın ona bıraktığı araziden memnun değil mi?"

"O lanet çocuklar asla minnettar olmazlar. Kapıyı çalmalıydım. "Gençken akılları geldi."

Yumrukları iki yanında sıkılıydı ve yüzüme doğru fırlayıp narin kemiklerle birleşerek derimi delip geçtikleri görüntüsünü engellemeye çalıştım.

Roxy'nin penceresine odaklandı. "Eldon'ın öldüğü gün Baxter'ı gördün mü?"

Rope'un dudağı kıvrıldı. "Nat'le konuşuyordun."

Bir süre sessiz kaldık, sonra ben "O gün burada kimseyi görmediğini söylerken yalan söyledin" dedim.

Rope bir süre hareket etmedi. "Baxter bundan önce de buradaydı," dedi sonunda.

İfadesi kasıtlı gibi görünüyordu. "Ne zaman?"

"Son birkaç ay içinde birkaç kez. Onu ilk kez burada gördüğümde, Eldon ve ben hangi saman ekipmanının onarıma ihtiyacı olduğunu düşünürken eve geldi."

"Eldon'la ne duydun mu?"

Rope başını salladı. "Bu Baxter tüm teklifleri yapmadan önceydi ve ben onu sigortacı ya da sığır alıcısı sanıyordum. Okul binasındaki toplantıya kadar kim olduğunu bilmiyordum."

"Eldon ve Baxter'ın konuştuklarını hiç duydun mu?" "Hayır."

İkimiz de Roxy ve Baxter'ı izledik. Aniden ayağa kalktı ve oturma odasından mutfığa doğru yürüyerek görüş alanımızdan çıktı. Baxter ayağa fırladı ve onu takip etti. Belki de hayal görüyordum ama solgun yüzünde acımasız bir ifade var gibiydi.

Bir esinti birkaç bukleyi karıştırıp yanağımı gıdıkladı ve Eldon'ın evinin arkasındaki buzağılama alanından gübre ve doğum kokusu yayıldı. Rope'un sert sesi bir anne ineğin böğürmesini vurguluyordu. "Yine de arkadaş değillerdi."

"Nereden biliyorsun?"

"Eldon'ın vurulduğu gün ahırdan çıkıyordum. Baxter'ın arabayla geldiğini duymamıştım. Ama arabası Eldon'ın evinin önündeydi. Hiç ses çıkarmayan elektrikli şeylerden biriydi."

Ağzı sıkı Rope Hayward'ın konuşmak istediği servet.

"Baxter kapıya vuruyordu. Eldon yaban domuzu avına çıkmış gibi dışarı fırladı. Elinde tüfeği vardı. Ne konuştuklarını duyamadım ama pek dostça değillerdi. Eldon silahını çekti ve Baxter da kaçtı."

Glenda bana Eldon'ın öfkesinden bahsetmişti. Birden fazla kez kafa kafaya vermişlerdi. O da geri adım atacak biri değildi.

"Eldon'ın satacağını söylemiştin. Neden Baxter'a silah çeksin ki?"

Rope bir lastikten çıkan hava gibi yavaş bir nefes verdi. "Belki de ben bu konuda yanıldım. Ya da belki Baxter yeterince para teklif etmedi."

"Bana bildiklerini anlatmalısın. Milo, Ted'den Eldon'ın cinayetiyle."

Rope sanki beline kırbaç indirmişim gibi tepki verdi. "Ted'in Eldon'ı vurduğunu mu düşünüyorlar?"

"O . Ama kimin yaptığını bulacağım."

Başını boynuna doğru geri çekti. "Ve Ted'e yardım mı ediyorsun?" Gözleri eve kaydı, sonra tekrar bana döndü.

"Evet." Ted'in itirafının geçerli olması harika olmaz mıydı?

Rope sanki biri duyacakmış gibi sesini alçalttı. "Eğer Ted yapmadıysa, Eldon'ı kimin öldürdüğünü düşünüyorsun?"

"daraltıyorum."

Verandanın kapısı açıldı ve Baxter dışarı çıktı. Kapı pervazına yaslanmış olan Roxy'ye döndü. Bir şey söyledi ve Roxy güldü.

Güzel, Roxy. Kocamı hayatının aşkı ilan etmesine rağmen, açıkça başka bir adamla flört etti. Sinsi, zayıf, pısrık bir tip. Müstehcen derecede zengin biriyle.

Baxter birkaç saniye daha oyalandıktan sonra verandadan geçip merdivenlerden indi. Görünüşe göre büyülenmiş bir adamdı.

Barf.

Roxy'nin bahçesinin sonuna kadar geldi ve sonra bizi fark etti. Pürüzsüz yüz hatlarında bir kaş çatma belirdi. "Gittiğinizi sanıyordum."

Omuzlarımı dikleştirdim. "Rope'la birkaç gün önce buraya yaptığınız ziyaret hakkında konuşuyorduk."

Baxter'ın ağız alaycı bir ifadeye büründü. "Bu doğru mu?" "Eldon'ın seni silahıyla kaçırdığını duydum."

Baxter güldü. "Bu mokasen telgrafından mı? Ya da sanırım kovboy çizmesi olanından."

"Görgü tanığı," dedim geldiğinde zehir .

Baxter elektrikli arabasına doğru yürüdü ve kapıyı açtı. "Kafası karışık yaşlı bir adamdı. Kendini vurdurmasına şaşırmadım. Bana sorarsanız, davranış biçimine bakılırsa, bu sadece bir zaman meselesiydi." Kendini direksiyonun arkasına bıraktı.

Rope, Baxter'ın açık kapısından yayılan ışık çemberinden birkaç adım uzaklaştı.

O kapatmadan önce kapıyı tuttum. "Eldon'u Bar J'yi satmadığı için mi öldürdün?"

Baxter başını geriye attı ve kahkahalarla güldü. "İyi denemeydi." Beni işaret . "Kocan vurulduğunu itiraf etmedi mi?"

Onun kahkahası beni seviyesine daha önce ulaştığım seviyesine götürdü.

Yumruğumu Diane'in diş tellerine vurdum. "O ."

Baxter ciddileşti. "Olabilir. Ama o da oradaydı ve kendine saklayacak kadar akıllı olduğu bir şeyler biliyor olabilir."

Uğursuz törpüsü beni ürpertti. "Bu ne ?"

Omuz silktili ve ön camdan karanlığa doğru baktı. "Yalnız bırakmanızı tavsiye edeceğim bir bilgi. Yakın zamanda bir araba kazası geçirmediğiniz mi?"

Rope'un hâlâ etrafta olduğundan emin olmak için başımı kaldırıp baktım. "Bunu nereden biliyorsun?"

Gülümsemesi gerçek bir ifadeden çok gaz çıkarıyormuş gibi görünüyordu. "Ben çok şey bilirim. Bunu anlamadın mı?"

Arabanın kapısının metali elimi dondurdu. "Ama Carly'nin nerede olduğunu bilmiyorsun."

"Henüz." Kapıyı elimden çekip aldı.

Gece yarısından hemen önce pikabı evimin arkasında durdurdum. O gün birkaç kez Ted'i aramak istemiştim. nasıldı? Bacaklarında herhangi bir his kazanmış mıydı? Doktor Kennedy'nin ekleyecek neyi vardı? Ama Ted'in umursadığını bilmesini istemiyordum. Daha da ötesi, umursamak istemiyordum.

Yorgunluk beynimin köşelerini zorluyordu ama düşüncelerim dönmeye devam ediyordu. Eldon'ın cinayeti için iki güçlü şüpheliye sahiptim. Her şey Eldon'ın çiftliği satmaya niyetli olup olmadığına bağlıydı.

Eldon satışa karşı çıktıysa, bunun suçlusu Glenn Baxter'dı. Mirasına engel olacak birini istemezdi. Genel yumuşaklığı onu ilk tercihim yaptı. Kendinden çok emin ve kararlıydı.

Rope, tüm o batık öfkeyle, yakın bir ikinci sıradaydı. Belki de Baxter'ın Eldon'ı kendi izini kaybettirmek için öldürdüğünü düşünmemi sağlamak için çok çalışmıştı. Eldon'ın Baxter'a satış konusunda mecazi tetiği çekmeye hazır olduğunu düşündüyse, gerçek tetiği Eldon'a mı çekecekti? Belki de mesele bufalo ortaklığı değil, Eldon'ın Rope'u atlayıp Danny'ye arazi vermesiydi.

Jeremy'nin pikabı görünürde yoktu, bu yüzden kendimi akşam işlerine hazırladım. İneklerin ve atların bakımını yaptıktan sonra arka verandaya çıktım, botlarımı ve paltomu çıkardım ve mutfığa girdim. Işığı yaktım ve Jeremy'den bir not aradım. Aferin oğluma. Notu buzdolabına, Carly'nin en sevdiğim fotoğrafının bulunduğu resim çerçevesi mıknatısının altına yapıştırmıştı: ön dişleri olmayan ikinci sınıf okul fotoğrafı.

Notu çıkardım ve kendimi oturma odasının hemen içindeki mutfak tezgahına yasladım. Bakışlarım Carly'nin boyunu gösteren ve yanlarında tarih yazılı olan Sharpie işaretlerinde durdu. On iki yaş ile on altı yaş arasında boş bir nokta vardı.

Glenda öldükten sonra başlayan zor zamanlardı. Carly'den gerekli şeyler dışında bir şey yapmasını istemeyi bırakmıştım. Carly'nin mutlulukla savaşmayı bırakacağı ve hayatın yeniden güzel olmasına izin vereceği umuduyla mücadele ettik. Zamanla bulutlar kalkmaya başladı. Sonra, bir yıl önce Carly'nin bize taşındığı gece, bana Sharpie'yi uzattı ve duvara yaslandı. Kristal gözlerinde eski ışığı parlıyordu, Glenda'nınkine o kadar benzeyen bir bakıştı ki nefesimi kesmişti. "Normal insanlar gibi yaşamaya dönmemizin zamanı geldi, öyle değil mi?" demişti.

Şimdi duygularım kabarıyor ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. Gözlerimi kırıştırdım ve Jeremy'nin neredeyse okunaksız el yazısını inceledim. Kelimelerin üçte birinde başarısız olarak, bir buzağıyı çektiğini ve dört buzağı daha doğurduğunu; çiftleri beslediğini, kovduğunu ve çarşafaları yıkadığını; ve ayrılmak zorunda kaldığı için üzgün olduğunu bir araya getirdim.

İki yumurta ve bir dilim kızarmış ekmek pişirdim. Kendime hepsini yemeden masadan kalkamayacağımı söylerken hem anne hem de çocuk rollerini oynadım.

Duş aldım ve yatmaya hazırlandım ama düşüncelerim Ted'den Carly'ye, bebekle ilgili spekülasyonlara ve tekrar geri dönmeye başladı, bir merada plan yapacak kadar uzun süre kalamadım.

Kendimi yatak odasına sürükledim, araflar gerçekten de temizdi. Ne yazık ki yatağın ortasında bir yığın vardı. Yığından bir yastık çıkardım, yorgana sarındım ve yatağa kıvrıldım.

* * *

Sarsılarak uyandım. Bu normal bir uyanışın yavaşça yüzeye çıkması değildi. Işık, gürültü ya da alışılmadık bir şey beni uykumdan uyandırmıştı ve kalbim bilinmezlikle dörtnala atıyordu. Doğrudum ve nefesimi tutarak pencereden dışarı baktım. Genelde pencerelerimizin dışında geyik ve bufalo dışında kimse dolaşmaz, bufalo da pek dolaşmaz, o yüzden perdelerimiz yok. Ay, evin önündeki saman ayırını aydınlatmakta pek yardımcı olmuyordu. Karanlıkta hareket eden hiçbir şey görmedim, far ya da el feneri de yoktu.

Üç saattir uyuyordum -daha çok ölü gibiydim. Yorganı açtım ve kendimi yere attım. Kot pantolonum bir tomar halindeydi. Onları aldım, yatak odasının kapısının arkasındaki kancada kapüşonlu bir tişört buldum ve çıplak ayakla arka verandaya doğru yürüdüm. Madem ayaktaydım, inekleri de kontrol edebilirdim. Eğer yapmazsam, yatağa uzanıp onlar için endişelenecek ve yine de uyuyamayacaktım.

Botlarım soğuktu, derisi çıplak ayaklarıma sert geliyordu ama otoparktan geçip on dakika içinde yatağıma dönecektim. Vücut ısım ahır paltomun içini ısıtmadan önce kapıdan çıkmış ve pikabın yanından geçmiştim. Ceplerimden deri eldivenler çıkardım, ellerimi eldivenlerin içine soktum ve kapıdan geçip buzağılama alanına girdim.

Nemli kumu kırağı ve gübre yığınları ay ışığının yetersizliğine takılıyordu. Jeremy'nin iyi bakımının kanıtı olan taze saman tepeleri arazinin etrafına dağılmıştı. İnekler samanı çiğniyor ve artıkları yayılıp yataklık sağlıyordu. Sorunsuz sürünün içinde dolaştım, sayılarının artmış olmasından memnundum.

ve bu yoğun sezonu kısa atlatacaktık. Uzak kuzeybatı köşesinde siyah bir figür gördüm. Işığı en iyi annelerimden birine tuttum. Başını yavaşça bana doğru çevirdi, gözleri ışığın altında kıpkırmızı parlıyordu. Işığı alçalttım. Altında, samanın içine kıvrılmış kara bir yumru yatıyordu. Bir an bekledim, küçük bir hareket algıladım, her şeyin yolunda olduğuna karar verdim ve feneri ahıra doğru yolumu göstermek için çevirdim.

Ahırla aramdaki arazinin yarısını sadece bir inek . Beynimin arkasında bir şeyler kıvılcımlandı. Dönüp ışığı yaktım ve yolumu tekrar takip ettim. Ayaktakiler ve yatanlar olmak üzere topakların üzerinde gezdirdim ve saydım. Her vuruşta endişem artıyordu.

On bir mi? Elbette, bazıları son birkaç gün içinde yavrulamıştı ve Jeremy onları dışarı çıkarmıştı, ama geriye otuz baş falan kalıyordu. Etrafımda döndüm ve ahırın yanındaki ineği inceledim. Sakin ve anaç bir ruh hali içinde değildi. Kulakları öne doğru dikilmiş ve kuyruğu geri sallanıyordu. Ahırın yanından tırısla arsanın köşesine kadar gitti, döndü ve aynı yoldan geri koştu. Yön değiştirdiğinde arka tarafını kontrol ettim. Doğum sonrası izler vardı. Buzağısını yeni doğurmuştu. Işığı yerde salladım, donmuş kumdaki topaklarda buzağıyı aradım.

Ne haltlar dönüyordu? Bir buzağı kayıptı ve bir sürü ağır hayvanın yarısı yok olmuştu. Ayak parmaklarımı kuma gömdüm, tepeden batıdaki çit hattına doğru koştum ve çit boyunca ilerledim. İşte orada.

Işığım üç telli çitin üzerindeydi ama teller bir çit direğinde kaybolmuştu. Eğildim ve deri kaplı parmaklarımla inceledim.

Kestik. Birisi çiti kesmiş ve ağır inekleri daha geniş otlığa salmıştı. Kaçan birkaç inek bir felaket anlamına gelmiyordu, çünkü onları fazla girmeden toplayabilirdim.

Ama çiftliğimde birinin olması, sürümü kurcalaması, ben uyurken yaramazlık yapması, soğuk parmakların ciğerlerimi sıkması gibi hissettiriyordu.

Burada bir köpeğe ihtiyacım vardı. Boomer asla bir yabancının buraya girmesine izin vermezdi.

Etrafımda döndüm ve ışığımı tepeye doğru tuttum. Birkaç inek etrafta dolanıyorlardı, benim çığlık atan sinirlerimden rahatsız olmamışlardı. Nefesimi tuttum. Bir şey mi duymuştum? İneklerin ağır nefes alıp verişlerinin ötesinde bir şey fark etmek için zorlandım. Parmaklarım soğuk eldivenlerimin içinde sıkıştı. Bir motor. Tepeleri aşmaya çalışan bir aracın boğuk kükremesini duyduğuma emindim. Ama durgun havada sık sık on iki mil ötedeki BNSF treninin düdük seslerini duyuyordum.

Işığımı çitin ötesinde yere odaklayarak eğittim. Dikkatli adımlarla açıklığa doğru ilerledim, ayaklarımı yerleştirmeden önce kumu inceledim. Birkaç adım ötede şeyi gördüm: toynak izleri. Çoğu insanın at olduğunu anlayabileceği toynak izleri değildi ve burada birinin olduğunu kanıtlamak için kullanabileceğim bir şey de değildi. Ama bir ineğinkinden daha derin ve genişti.

Benim teorime göre -ki bu teorinin geçerli düşünüyordum- birisi tepenin arkasına bir römork çekmiş, bir atı indirmiş, buraya at sürmüş, çiti kesmiş ve içeri sızmıştı. Neden? İneklerimi hışırdatmak için mi?

Bu aptalca olurdu. Güneydeki otlakta çok sayıda inek/buzağı çifti vardı, çalmak isteyen biri için kolay bir avdı.

Bağlantı çubuğu. Birisi çiftliğe gizlice girmiş. Bunlar bağlantılı olmalı. Birisi beni hedef alıyordu. Bana zarar vermeye çalışıyordu. Bunun tek olası nedeni, onların işine karışıyor olmamdı. Eldon'ın cinayetini araştırmak.

Kulaklarım soğuktan karıncalanmış olsa da yüzüm terden sıırılsıklam olmuştu. Sinirlerim o kadar gerilmişti ki titriyorlardı. Evi ve bahçeyi inceledim. Hareket yoktu. Bakışlarımın ahırın ve ekipman kulübesinin önündeki toprak ve çakılda gezinmesine izin verdim. Her şey şafak vakti olduğu kadar huzurlu görünüyordu.

Kuma kök salarak bir sonraki hamlemi düşünmeye çalıştım. Ted'le konuşmak için hastaneye gitmek için çok erkendi. Bir şekilde itiraf etmesini sağlamalıydım ve böylece iki yıl önceki sığır hırsızlığı vakasında olduğu gibi bu gizemi de çözebilirdik.

Şimdilik çiti onarmam gerekiyordu, böylece en azından ineklerin geri kalanı yerinde kalabilecekti. Normalde gece yarısından şafağa kadar geçen saatler hoşuma giderdi. Genelde huzur beni rahatlatırdı. Ama bu gece aciliyet çok sert bir şekilde zonkluyordu. El fenerinin ışığını ahıra doğru takip ettim.

Tedirgin inek hâlâ ahır duvarının dışında bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Çit kesildiğinde otlakta dolaşmış, buzağısını oraya bırakmış, geri dönmüş ve nerede bıraktığını unutmuş olabilir. Ya da buzağı başka bir ineği takip ederek otlaktan çıkmış olabilir. Her iki senaryo da olası değildi. Samanların altına girmiş olabilir mi diye ahırın yakınındaki saman yokladım. Buzağı yoktu.

Çakallar bazen yeni doğanlara saldırırdı. Ama bu, büyükleri arazide kilitli tutmamın bir nedeniydi. Yırtıcılar eve bu kadar yaklaşma riskini nadiren alırlardı ve biri yaklaşırsa bile sürü böğürme ve havlama sesleriyle ortalığı birbirine katardı.

Buzağısına ne olduğunu anlayamamıştım ama daha çok Carly, Ted ve kendim için ve hepimize zarar vermek isteyen biri için endişeleniyordum. Eldon'ı öldürenle aynı kişi olduğuna şüphe yoktu.

Arazinin kenarındaki çelik kapıdan geçip ahıra giden ağıla girdim. Eski ahşap ahır kapısı menteşeleri üzerinde gıcırdıyordu. Beklediğim hoş koku bana ulaşmadı. Çoğu insanın at battaniyelerindeki kurumuş teri, gübreyi, eski eyer derisini ve küflü samanı güzel bir koku olarak görmeyeceğini biliyorum, ama benim için bu ev, gelenek ve tatmin edici bir iş hayatıydı.

Jeremy'nin sürüye mükemmel bakımını takdir etsem de, ahırını temiz tuttuğu için ona puan veremezdim. İğrenç kokuyordu. Kan ve ıslak samanın ekşi kokusu, ölümün hastalıklı tatlı kokusuyla karışıyordu. Midemi bulandırıyor ve bugün temizleyemeyecek olmaktan nefret ediyordum.

Dedektif olmak istemiyordum. Burada, çiftliğimde kalmak, ineklerimle ilgilenmek, ahırımı temizlemek, damgalama işlerimi planlamak istiyordum.

Eldivenimi çıkardım ve orta şeritten sarkan bir dizi ampulü aydınlatacak düğmeyi çevirmek için uzandım. Her iki tarafta dört ahır , şimdi hepsi boştu ama kar fırtınası ya da kötü hava koşullarında yavru buzağları getireceğim zaman hazır dılar.

Işıklardan döndüm, çitleri onarmak için ihtiyacım olan tel sedyelere doğru ilerlemeye başlamıştım bile. Bir sonraki adımım önümdeki zemine çarpmadı; aynı anda nefesimi tutarak geri çektim. Ayağım arkama düştü ve geriye, ahır kapısına doğru yuvarlandım. Kapı kilitli değildi ve dışarı doğru sallandığında kuyruk sokumuma çarptım. Çıkardığım çığlık acıdan değildi.

Bacaklarım önümde, eldivenli elim ağzımın üzerinde, çıplak elim donmuş zemine dikilmiş, beni destekliyordu. Gözlerimi kapatamıyordum, başka tarafa bakamıyordum. Dudaklarımdan bir inilti yükseldi ve karnım sıkıştı.

Doğal eğilimim sonsuza kadar bu şekilde kalmak olurdu. Ama dizlerimi bükmeye, kollarımı beni ileri itmeye zorladım. Ayağa kalkmayı tam olarak başaramadım ama gözlerimin gördüklerini kaydedinceye kadar süründüm.

Kayıp buzağı artık bir gizem değildi.

Şerit boyunca yayılmıştı. Cam gibi gözler hiçbir şeye bakmıyordu, siyah dili beyaz dişlerinin arasına sıkışmış, dudaklarının altı yüzünü buruşturarak geriye çekilmişti. Buzağının boğazındaki açık yarıktan çiğnenmiş samanlara kan sızmıştı.

Ayağa kalkmak için kendimi zorlarken dizlerim titredi. İ organlarım sirke dolu bir amaşıır makinesi gibi dönüyordu.

Hiç şüphe yoktu.

Gerçek katili bulmaya yaklaşııyordum.

Bu saatte hastanede pek bir kıpırtı yoktu - yoksa erken miydi? Koridorun ışıkları yanıyordu ama önünden odaların çoğu sahte bir alacakaranlığa bürünmüştü. Kat hemşiresi yaklaşmamı izledi. Boş hastane koridorunda yürüyen bir geçit töreni . Yaklaştığımda onu Beth Salzberg olarak tanıdım, lisede basketbol oynadığım Danbury'li bir kızdı.

Gece vardiyasında çalışmış biri için fazla neşeli olan dişli bir gülümsemeyle karşıladı beni. Sormamış olmama rağmen, "İyi bir gece geçiriyor," dedi.

Normal Sandhills terbiyesi, çocuklarını ya da ailesini sormamı gerektiriyordu ama durmadım. Saldırıya bir tank gibi Ted'in odasına girerek, ". Bu oyunu bırakmanın zamanı geldi."

"Kate!" Yatakta oturuyordu. "Buradasın!"

Evliliğimiz boyunca sadece birkaç kez tanık olduğum bir şeyi, onu kitap okurken görmek beni şaşırtmış olabilirdi ama umurumda değildi. "Ne haltlar dönüyor?"

Dahlia resmi ziyaret saatine kadar gelmeyeceği için Ted'in kara bıyıkları yüzünü gölgeliyordu. Ellerini teslimiyet modunda kaldırdı.

Bana dünden daha hızlı hareket ediyormuş gibi geldi. "Roxy, Baxter'a satmayacak. Önce Carly ile konuşacak."

Karanlık, pencereden görünen manzarayı karartarak fırtınalı yansımamı bana geri verdi. Yatağının parmaklıklarını kavradım. "Bana neden itiraf ettiğini söyle."

Çenesi çalışıyordu. "Bırak . Meşru müdafaa savunması yapabilirim ve hapiste hiç zaman geçirmeyebilirim."

"Belki dün bunun için gidebilirdim. Ama birisi bunu kişiselleştirdi ve ben buna izin vermeyeceğim."

Beth Salzberg bir serçe gibi cıvıldayarak içeri girdi. "Benim hayati değerlerin."

Ted ve ben ikimiz de ona döndük ve evliliğimizde nadiren görülen bir senkronizasyonla birlikte "Şimdi olmaz" dedik.

Ağzı bir karış açık kaldı ama kekeleyerek, "Sonra gelirim," diyerek odadan çıktı.

Ted elini benimkinin yanına, parmaklığın üzerine koydu. "Ne demek istiyorsun? kişisel mi?"

"Son iki gün içinde biri Elvis'i kurcaladığı için neredeyse öldürülüyordum ve biri ölü bir buzağı aracılığıyla Eldon'ın cinayetini araştırmamı istemediğine dair oldukça açık bir mesaj gönderdi."

"Sen neden ?"

Elvis'i ve buzağıyı anlattım. Ona Rope ve Baxter hakkındaki teorilerimi anlattım.

Bitirdiğimde, "Bu hiç mantıklı değil" dedi.

Parmaklığa vurdum ve o da sıçradı. "Neden? Bana söylemediğin şey ne?"

Kaşlarını çattı. "Bir şey yok. Eldon'ı ben öldürdüm, bu yüzden kimse seni korkutmaya çalışmamalı."

Ellerimi yatağa dayadım ve yüzümü onunkine yaklaştırdım. Ted gibi kokuyordu ve düşüncelerim dondu kaldı. Hafif misk, baharatlı

O eşsiz kişisel Ted kokusu. kadar tanıdık ki hiç düşünmemiştim. Sonsuza dek kaybedebileceğim bir koku.

Geri çekildim. "Eğer bana söylemezsen, kazmaya devam etmek zorunda kalacağım ve biri beni öldürebilir."

Alarmı kızgın yağ gibi patladı. "Kes şunu, Kate."

"Kim?"

"Bırak gitsin."

"Anlat bana."

Göğsü inip kalkarken benimkinin de inip kalktığını fark ettim. Boğuşan iki boğa gibi.

Gitmek için döndüm. "Dur."

Ben .

Yenilgi sesini soldurdu. "Tamam. Sana anlatacağım."

Pencereden dışarı bir göz attı, hala şafaktan bir iz yoktu. "Her ayrıntıyı hatırlayamıyorum ama bazıları geri geliyor. Roxy'nin evinden çıktığımı ve Eldon'ın verandasında bağrıışmalar duyduğumu söylemiştim."

Yatağa doğru adım attım.

"Yaklaştığımda Eldon'ın yalnız olmadığını gördüm."

"Baxter mı?"

Durakladı. "Hayır. Carly. Rüzgâr hızlandı, o yüzden duyamadım. Ne söylüyorlardı bilmiyorum ama sanırım tartışıyorlardı." "Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Çünkü bağırıyorlardı."

"Ama rüzgar sert esiyordu, değil mi?"

Sanki geceyi yeniden görüyormuş gibi gözlerini kıstı. "Evet. Çok sertti. Şapkamı uçurdu ve onu kovalamak zorunda kaldım."

"Sonra ne oldu?"

"Şapkamı aldım ve o sırada verandadan ayrılmışlardı. Üst katta, Eldon'ın ofisinde bir ışık yandı. Bu işi çözmelerine izin vermem gerektiğini düşündüm,

Ama o Carly'ydi ve bazen sinirlendiğinde başka kimseyi dinlemezken beni dinler."

Yeterince doğru. Louise ve Carly arasında bir iki kez barışı koruma görevi üstlenmişti.

"Eve gittim. Kapıyı çaldım ama kimse cevap vermedi. içeri girdi."

Aklıma bir düşünce geldi. "Carly ve Eldon'ın senin neden Bar J'de olduğunu merak edeceklerini düşünmedin mi?"

Ayaklarına baktı. "Onlara bölgedeki kayıp sığırları araştırdığımı söylemeyi düşündüm."

Evet, Ted'in hazır bir mazereti olurdu.

"Üst katta Eldon'ın sesini duydum. Bir tür böğürüyordu, çünkü duyamıyordu ve işitme cihazlarını takmıyordu."

Belli ki Roxy, Eldon'ın işitme cihazlarını takmamak gibi can sıkıcı alışkanlıkları hakkında onu bilgilendiriyordu.

"Tekrar gitmeyi düşündüm ama Eldon'ın sesi çok kızgın geliyordu. Bu yüzden

Merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım. Yaklaştıkça onu daha iyi anladım ve işte o zaman ofise doğru koşmaya başladım."

Sıcak iğneler tenime battı. "Ne duydun?"

Yutkundum. "Eldon dedi ki, 'Burası benim toprağım ve ne istersem onu yaparım. Mirasınızı aldığınızda kendiniz karar verebilirsiniz.'" Ted gözlerini kapadı. "Ama sonra söylediği şey beni korkuttu. 'O silahı lanet bir kanun kaçağı gibi sallamayı bırak. Onu kullanmayacağını biliyorsun.'"

Carly'nin Eldon'ı silahla tehdit ettiğini hayal etmeye çalıştım.

"Tüm eğitimimi unuttum, çünkü Carly'nin aptalca bir şey yapmasını engellemek istedim."

"İçeri mi daldınız?"

Başını salladı. "Her şey aynı anda oldu. Kendimi kapıya attım ve masasında oturan Eldon'ı bir an için gördüm,

Sonra ateş içimi yaktı. Silahın gürültüsünü hatırlıyorum ama hepsi bu."

Konuşmayı kesti ama göğsü sanki bir mil koşmuş gibi kabardı.

Ted'in kruvazörüne doğru yürümesinden yolunu değiştirmesine ve vurulmasına kadar her şeyi görerek hikayesini iki kez canlandırımdı.

Odasının kapısı açıldı ve ikimiz de "buradan" diye bağırdık.

Duyduklarıma inanamıyordum. "Carly'nin yaptığını düşündüğün için mi itiraf ettin?"

"Nefsi müdafaa talep edebilirim."

Ted'i bu yüzden seviyordum. Tam onun dünyanın en büyük pisliği olduğunu düşündüğünüz anda, asil bir şey yapıyordu. Aptalca ve yanlış yönlendirilmiş ama asilce.

Ona ters ters baktım. "Carly yapmadı."

Sesinde alışılmadık bir yumuşaklık vardı. "Onun birini öldürebileceğine inanmak istemediğini biliyorum. Ben de öyle. Ama kanıtlar ortada bebeğim."

Hırladım. "Bana 'bebeğim' deme." Evcil hayvan isimlerinden nefret ettiğimi biliyordu. Eminim Roxy onları seviyordu. "Ondan nasıl şüphelenirsin?"

"Oradaydı."

"Verandada. Onu evin içinde görmedin." Sanki tik tak sesi beynimin daha iyi çalışmasını sağlayabilirmiş gibi, alyansımın alt tarafıyla parmaklığa vurdum.

"Eldon'ı vurdu." diye fısıldadı.

Hayır. "Ona tapıyordu."

Bakışlarıma karşılık verdi. "Bunu bir düşün. Onda ateş ve öfke var. Siz buna tutku diyebilirsiniz. sinirlenir. Her zaman en iyi kararları vermez. Çiftliği satmayı düşündüğü için Eldon'a ne kadar kızgın olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Kendini kaybettiğine inanmak çok zor?"

İnancım ses tonuma yansımıştı. "Eldon'ı o vurmadı."

Sesi çatallaştı. "Onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Ben de onu seviyorum.

O yüzden bu soruşturmaya bırak. Bırak Milo beni suçlasın."

Daha fazla konuşmak için beklemedim. Kapıyı açıp dışarı koştuğumu hatırlamıyorum, ancak Beth Salzburg'in beni kovaladığını hayal meyal hatırlıyorum.

Batı Nebraska'nın Dağ bölgesinden Lincoln'ün Merkez bölgesine olan saat değişimini de hesaba katarsak, kimse yatağından kalkmadan Susan'lara ulaşmam gerekiyordu.

Carly'yi görmeliydim. Ona sarılmalıydim. Onunla konuşmalıydim. Eldon vurulmadan birkaç dakika önce Bar J'ye gitmişti. Bir şeyler biliyor olmalı.

Üç saatlik araba yolculuğu işkence gibiydi, düşüncelerim Carly'den bebek ihtimaline doğru akıp gidiyordu. Derin nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Elvis'in yerinde , blues CD'lerimi alırdım. Ted sadece country müzik çalıyordu. Bu tıngırtıya katlanmaktansa kendi kafamın içindeki çingırağı dinlemeyi tercih ederdim. Eldon'ın cinayetinden vites değiştirmeyi başardığımda, beynim boş midemi sülfürik bir çamura çeviren aha anlarını öksürmeye devam etti. Ted'in pense bulmak için ahıra gittiği sırada telefonu çalmıştı. Yerel numaraya cevap verdim ama arayan kişi telefonu kapattı. Tekrar bağlanmak için tuşladığımda, genel bir sesli mesaj aldım.

Bir de saat sekizde yatağa girdiğim ve yorgun bir uykuya daldığım gece . Bir saat sonra tuvaleti kullanmak için uyandım. Ted evde değildi ama onu tuvalette gördüm.

ekipman kulübesi. Açık kapının ışığı parlıyordu ve Ted telefonla konuşarak bir ileri bir geri yürüyordu. Arada bir başını arkaya atıp gülüyordu.

Şimdi gözlerimdeki nemi sildim ve doğudaki tepelerin üzerinde beliren şafağa odaklandım. Sığırlar otlaklarda dolaşüyor, birinin onlara yem getirmesini bekliyordu. Buzağılar zayıf güneş ışığında cıvıldaşıyordu. Kamyonet bir tepeyi tırmanırken ve bir sonraki tepeden aşağı inerken onların sevincini hissetmedim.

Lanet olsun bana. Ertesi sabah kimi aradığını görmek için telefonunu bile kontrol ettim. Bilinmeyen bir numaraydı ve bir saatten fazla konuşmuştu. Ona bunu sordum mu? Hayır. Muhtemelen üniversite arkadaşlarından biriydi ve beni uyandırmamak için ahıra gitmişti. Ona bunu sormak beni şüpheli bir eş yapardı. Ona ya güvenirdim ya da güvenmezdim.

Gerçek şu ki, bilmiyordum. Ama bunu itiraf etmemiştim. Şimdi en az ona olduğu kadar kendime de kızgındım.

Carly'ye geri döndüm. Ergenlik dönemimde Fox'ların evinin savaş alanından kaçıp sığındığım yer Bar J'ydi. Yirmi millik bir yolculuğun benzin huzur ve beni dinleyecek birini bulabiliyordum. Glenda ve Brian'ın odun sobalı birkaç dar odası her zaman temizdi ve harika bir pişirme kokuyordu. Glenda beni bir anne kedi ve ben de kayıp bir kedi yavrusuyum gibi karşılardı.

Carly doğduğunda, kaybedeceğimden korktum. Ama Glenda hala yatağım için topaklı kanepeyi tutuyordu. Onursal koğuştan ailenin ayrılmaz bir parçası haline geldim. Her zaman huysuz bir bebek olan Carly beni vekil anne olarak kabul etti. Glenda kızıyla benim aramdaki bağdan çok memnundu.

Glenda, Elvis'i tozlu yolunda sürerken beni gördüğünde hep mutlu olmuş gibi davranırdı. Bu benim Carly ile kalacağım ve Glenda'nın da

Bebeğinin emin ellerde olduğunu bilerek atına binmek veya sığır işlerine yardım etmek için saatlerce özgürlük.

Sabah iş çıkış saatinin ortasında Lincoln'e girdim. Gelişen şehir merkezindeki işyerleri ile eyalet başkenti binası arasındaki üç bin kırmızı ışıktaki durduğumda trafik Xanax almış bir tembelin hızına kadar yavaşladı. Keskin giyimli erkekler ve kadınlar, gölgeli caddeler boyunca uzanan bankalara ve hukuk bürolarına giderken kavşaklarda kümelenmişlerdi. Susan ve ev arkadaşının yaşadığı, dört apartman dairesine bölünmüş eski bir tuğla evde, şehir merkezinin güneyindeki salaş mahalleye doğru manevra yaptım.

Bahar Lincoln'ü Grand County'den birkaç hafta önce vurdu. Burada leylaklar çoktan mor ve beyaz yığınlardan yemyeşil çalılara . Şakayıklar hemen hemen her bahçede bolca açmış, pembe ve beyaz taç yapraklarını yemyeşil çimenlerin üzerine serpiştirmişti. Ağaçlar dolgun yapraklara sahipti ve çiçek açan yengeç elması ağaçları neredeyse tükenmek üzereydi. Tüm mahalle baharın canlılığı ve neşesiyle zonkluyordu. Sanki başıma bir felaket külâhı geçirmişim gibi üzerime sıçradı.

İki blok ötede sokakta park yeri buldum ve kendimi şanslı hissettim. On yıldan uzun bir süre önce, üniversite öğrencisiyken buradan çok uzakta yaşamamıştım. Lincoln'ü hep sevmiştim. Ted'den ayrılırsam, belki buraya geri dönerdim. Peki ne yapacaktın? Psikoloji diplomam, pratik deneyimim ve doktoram olmadığı için telefonlara bakmaktan ya da kıyafet satmaktan başka bir şey yapamazdım. Ve moda anlayışımla, o kıyafetler Orscheln Çiftliği ve Evi'nde olacaktı.

Ted'in kamyonetini kilitleme zahmetine girmedim ve Susan'ın binasına doğru yürürken inip merdivenlerden ikinci kata çıktım. Bu erken saatte bile fazla birimden müzik sesleri yükseliyor, karanlık ve köhne koridorda melodiler birbiriyle boğuşuyordu. Evin Lincoln'ün nemi altında kaldığı yüzyıldan kalma küf kokusu, bayat bira, hafif bir esrar ve eski çöplerle karışıyordu. Ahşap merdivenlerde ve duvarlarda yongalar, delikler ve sürtünmeler vardı.

ve ilk kez kendi başlarına kalan genç kiracıların sayısız döneminin kiri.

Carly'yi kendime çekmem ve ona her şeyin gireceğine dair güvence vermem gerekiyordu. Sanki ona olan sevgimden başka bir şeyi garanti edebilirmişim gibi.

Carly'nin beni duymasını umarak Susan'ın kapısına vurdum. Alternatif rock müziği çerçevenin altından süzülüyordu. Kanguru sesi gibi gelen ayak sesleri yaklaştı ve kapı öyle bir güçle açıldı ki içeriye çekildiğimi hissettim. Saskatchewan belirdi, 1.75 boyunda, göğsünün yarısına kadar inen koyu renk sakalı da dahil olmak üzere saçları vardı.

"Merhaba, Sask." İçeri girdim.

"Selam." Oda arkadaşının kız kardeşini saat sekizden önce kapısında görünce hiç şaşırmadı. "Güzel şehrimizde olduğunu bilmiyordum." Sask'ın annesi ona Rodney adını vermişti. Ailesi Choker County'de çiftçilik yapıyordu ve Susan onunla lisenin ilk yılında bir koşu yarışında tanışmıştı. En iyi arkadaşlardı, balolarda birbirlerinin yedek eşiydiler ve şimdi de oda arkadaşlarıydılar.

Telefonuna uzandı, birkaç kez tıkladı ve müzik kulağa daha az zarar veren bir desibele düştü. Paltolar, giysiler, kitaplar, kirli bulaşıklar, battaniyeler, fast-food kapları ve tanımlanmasa daha iyi olacak şeylerle dolu sıkışık oturma odasına girdim.

"Susan henüz uyanmadı." Telefonuna baktı. "Çarşamba günleri öğlene kadar dersi yok."

Hastalık korkusuyla herhangi bir şeye dokunmaya korkarak kollarımı yanımda tuttum. " değil. Buraya gerçekten Carly'yi almaya geldim."

Kafası karışmış görünüyordu. "Carly Edwards mı?"

Yatak odasının kapısı açıldı ve Susan gözlerindeki uykuyu silerek sendeleyerek dışarı çıktı. Ekose pijama pantolonu ve kırmızı bir eş kazağı giymişti. Benim daha genç bir versiyonumdu, dağınık saçları başının ve omuzlarının etrafına dökülüyordu. Uykulu gözleri bir anda açılıverdi.

Beni gördüğünde ağzı açık kaldı. Kapı ardına kadar açıldı ve Sodom'u son kez gören Lut'un karısı gibi baktı.

Sask'ın müziği tavana kadar yükseldi.

Korkunun ilk parıltısı karnımda çaktı. "Nerede o?"

Sesim Susan'ı serbest bıraktı ve çıplak ayağıyla yerdeki bir yığın giysiyi itti. "Açıklayabilirim."

Sözlerime sert bir ton karıştı. "Neyi açıklayacaksın?"

Sask'a bir bakış attı. "Gerçekten çok üzgündü. Biraz zamana ihtiyacı vardı, bu yüzden benden onu oyalamamı istedi."

Kan beynime boşalabileceğinden daha hızlı akıyordu. "Ne zaman Gitti mi? Nereye gitti?"

Susan, üç yaşındayken Diane'in makyaj malzemesiyle oynarken yakalandığında yaptığı gibi bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Şey. Pazartesi gecesi geç saatlerde onunla konuştum."

Dehşet midemi sıktı. "Peki ya Salı? O da burada mıydı?"

Sallanma durdu ve kadın dudağını ısırdı. "Hayır."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim, belki de beynimin sakinleşip düşünmesini sağlamaya çalışıyordum. "Seni aradı mı? Telefonu yanında değildi."

"Numarayı tanımadım ve neredeyse cevap vermeyecektim. Ama Batı Nebraska alan koduydu, ben de açtım. Sesi gerçekten üzgün geliyordu."

"Tabii ki üzgün."

"Büyükbabasının öldüğünü ve cenazeyle ve tüm aileyle başa çıkamadığını söyledi. Roxy'nin onu delirttiğini söyledi."

Bunların hepsi yeterince doğrudu. "Nerede olduğunu ya da nereye gittiğini söyledi mi?"

Susan omuz silkti. "Carly'yi bilirsin. Sinir krizleri geçirir ama her zaman gelir. Burada kalması için onu ikna etmeye çalıştım. Ona kanepede yatabileceğini söyledim."

İkimiz de kanepeye baktık; kahverengi kumaşı neredeyse hiç görünmeyecek kadar çok döküntü ile kaplanmıştı.

"Onu en son ne zaman gördün?" Susan sordu.

"Pazartesi sabahı, Eldon vurulduktan sonraki gün." Kapiya yaslandım.

Sask müziği kapattı.

Susan hareket etmemişti. "Sesi gibi geliyordu. Sana yalan istemedim ama bilirsin, ona yardım etmek istedim. Önce Glenda'yla, sonra da babasıyla uğraşmak zorunda kaldı. Kaçacağını falan düşünmemiştim."

"Belki bir arkadaşıyla falan takılıyordur." Ama neden Susan'ı oyalamak için arasın ki? Neden bana sadece yalnız kalmak istediğini söylemedi?

"Tanrım, Kate. Çok özür dilerim."

"Size nerede dair bir ipucu vermedi mi?"

Susan başını salladı. "Bence onu en iyi sen tanıyorsun. Yani, bana Ted ve seninle yaşamaktan ne kadar hoşlandığını söyledi."

Bir yığın ıvır zıvırı kenara ittim ve kanepeye uzandım. Ayağa kalktım ve altımdan kalın bir coğrafya ders kitabı çıkardım, sonra arkama yaslandım. "Nereye gitmiş olabilir?"

"Merak etme. O güçlüdür." Susan bir yığın çöpü yere süpürdü ve kanepenin koluna çömelerek ayaklarını kalçamın altına soktu. "Glenda'nın öldüğü geceyi hatırlıyor musun?"

Keşke unutabilseydim. "Kötü bir gece." Glenda'nın kalabalık odasından ayrılmıştım. Keder içinde yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Susan'ın sesinin tiz bir tonu vardı. "Doktor Kennedy bize söylediğinde Glenda gece boyunca dayanamadı, ne yapacağımı bilemedim, ben de diğer kardeşlerle birlikte kiliseye gittim ama sen orada değildin."

Her şey geri geldi. Soluk Güneybatı desenli kanepe ve hastane salonunun cıvılcı mavi halısı. Temizlik malzemeleriyle parfümlenmiş yapay hava kokusu, hafif vıcık vıcık sebze kokusu

kafeteryadan ve korkudan. Kanepenin zikzak deseninin izini sürmüş, kanıma işlemiş gibi görünen basit bir öfkeyle savaşıyordum.

"Hemşire bize her şeyin bittiğini söylemeye geldiğinde Carly'yi bulamadık." Susan durakladı. "Hepimiz onu ilk kez o zaman aramaya çıktık."

Gölgeler ana lobinin dışındaki bekleme odasını aydınlatıyordu. Sessizlik soğuk mekânı boğuyordu, çünkü resepsiyon görevlileri, muhasebeciler ve ziyaretçiler saatler önce ortadan kaybolmuştu.

Beni uyaracak herhangi bir ses olmadan, ne göreceğimi bilerek başımı çevirdim. Carly halının kenarında, kederden bir hayalet gibi duruyordu. Acı birikintileri gibi görünen gözlerinden yaş akıyordu. Güvenlik ışıklarının loşluğunda bile kansız görünüyordu, sanki içini görebiliyordum.

Kollarımı yukarı kaldırmıştım ve o da kollarımın arasında sürüklendi. On iki yaşındaydı ve şimdi annesizdi.

Susan bana doğru eğildi. "Seni lobideki kanepede bulduk. Sen ağlayan bir karmaşaydın. Ama Carly, adamım, o çocuk demir gibiydi. Tek damla gözyaşı dökmedi."

Carly kollarımda titriyordu. Hâlâ çocuk gibi kokuyordu: Aynı anda hem ter hem de temiz.

Susan gibi mutluluğa güvenmemeyi öğrenmemişti. "O gidiyor ve her zaman olduğu gibi sana ihtiyacı olduğunda seni bulacaktır."

Bu, babamın sloganının Susan'ın versiyonuydu: Her şey yolunda gitmiyorsa, son da değildir. İşlerin her zaman en iyi şekilde sonuçlanmayacağını unuttular mı?

Bu kadar aptalca davrandığı için Susan'a bağırarak ya da yapmak istediğim gibi onu boğazlamak yerine, kendimi kanepeden ittim.

Susan ayağa fırladı ve beni kapıda karşıladı. "Gerçekten çok üzgünüm. Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum."

Ona sarıldım çünkü affedilmeye ihtiyacı vardı ve benim de onu affetmem gerekiyordu ve yanağını okşadım çünkü bundan nefret ettiğini biliyordum. "Seni seviyorum Suzy-Q. Annemi ara. Bir parçayı bitirdi ve gerçek dünyaya geri döndü. Carly'den haber alırsan bana haber ver."

Nebraska Sandhills'de yaşıyorsanız, direksiyon başında çok zaman geçirirsiniz. Bölge eyaletin dörtte birini kaplar ve manzara çok fazla değişiklik göstermez - sadece kilometrelerce uzanan, çimenlerle kaplı kum tepeleri. Her on ya da yirmi milde bir başka bir araçla karşılaşabilirsiniz. Ufka kadar uzanan sonsuz dikenli tel örgüler yüzünden buranın yerleşik bir ülke olduğunu anlıyorsunuz. Bu benim için sorun değildi. İnsanları her zaman pek sevmem.

Yakıt alırken bir kol kraker ve biraz dil peyniri aldım ve bir yudum elma suyu ile yıkadım. Hız sabitleyiciyi ayarladım ve kilometrelerce düz yolda direksiyonu zar zor hareket ettirdim.

Carly kaçabilirdi, bu doğrudu. Ama büyükbabasının cenazesi yaklaşırken günlerce ortadan kaybolmak onun yapacağı bir şey gibi görünmüyordu. Ted haklı olamazdı; Eldon'ı Carly öldürmemişti. Ama başı beladaydı. Kamyonetin tekerlekleri altında kilometreler ilerledikçe endişem artıyordu. Telefonuma uzandım ve numarayı bulana kadar kaydurdum.

Mary Ellen Butterbaugh ilk zil sesinde telefonu açtı ve kendimi tanıttıktan sonra, "Carly'nin öğretmenleri ödevini

Ofiste. Ne zaman alabilirsiniz."

Ev ödevleri umurumda bile değil. "Danny Hayward'ı sınıftan çağırır mısın lütfen?"

"Ah canım." Danny ve Carly'nin birlikte olduğu sonucuna varmış olmalıydı. Dün onu kasabada gördüğümde Carly'nin Susan'da olduğunu sanmıştım. Carly'nin onunla buluşmasını istediğini söylemişti. Bunda doğruluk payı var mıydı? "Eldon'ın ölümünden beri okula dönmedi."

"Tamam, teşekkürler." North Platte'den çıktım ve pikabı yeşil tepelere doğru sürdüm. Bir gözüm yolda, diğer gözüm telefonumda, Rope ve Nat'in telefon numaralarını aradım. Belki Danny evdeydi.

Parlak güneş ışığı ekranı okumayı zorlaştırıyordu. Nisan ayı bize yüksek dozda yağış ve güneş veriyordu, hamile inekleri bütün yaz besleyecek otları yetiştirmek için mükemmeldi. Bundan memnun olmam ama heyecan yaratamadım.

Sinyali kaybettim, tepenin zirvesinde birkaç çubuk kazandım ve tekrar denedim. Denemem için bir cep telefonu numarası veren bir sesli mesaj aldığımda hayal kırıklığım arttı. Başka bir vadiden aşağı indim ve beklemek zorunda kaldım. Pikap tepenin zirvesine zorlukla ulaştı ve ben de aradım.

Nat ilk zil sesinde cevap verdi. Sesimi duyunca telaşlanmış gibiydi. "Bir sorun mu var?"

Hız göstergesi doksanın hemen altında titriyordu. "Danny'yle konuşmam gerek. Çiftlikte mi?"

O kadar sessiz konuştu ki sözlerini zar zor anlayabildim. "Hayır. Evde kimse yok. Biz uzaktayız. Broken Butte. Evde değiliz. Çok üzgünüm." Ben daha fazlasını sormadan telefonu kapattı.

Hâlâ çok hızlı gidiyordum ve dikkatsiz sürüşümle riske attığım bebeğim için korkudan titriyordum, telefonumu tekrar elime aldım ve Dial tuşuna bastım.

Milo cevap verdi. "Nasılsın Kate? Duyduğuma göre Ted'in adını temize çıkarmak için Roxy'yle birlikte her yeri ."

Bunu biliyor olması beni neden şaşırttı bilmiyorum. "Ted'in Eldon'ı öldürdüğüne gerçekten inanıyor olamazsın."

Dişlerini emdi. "Henüz onu suçlamadım."

Kendimi hain gibi hissediyordum ama çaresizdim de. "Carly kayıp." Kelimeler boğazımda düğümlendi. "Onu bulmama yardım edebilir misin?"

Milo tereddüt etti. "Sence neden gitti?"

Keşke bilseydim. "Aşırı keder yüklemesi mi?" Daha emin konuşmalıyım.

Milo'nun masa sandalyesinde geriye yaslandığını gösteren bir yay sesi duyuldu. "Kısa süre önce cinayet zanlısı olan biri için pek de iyi görünmüyor."

"Eldon'ı kimin öldürdüğünü söyleyemem ama Ted ya da Carly olmadığını söyleyebilirim."

Telefona hırıltılı bir sesle cevap verdi. "Olabilir. Ama Ted itiraf etti ve Carly kayıp."

Mahmuzlarımla karnına bir yumruk atmak iyi hissettirirdi. "Kayıp ihbarı yapabilir misin ya da arama bülteni falan çıkarabilir misin?"

Tereddüt etti. "Bunu yapabilirim. O kızı bulmayı ben de isterim."

Yirmi dakika sonra, hala bir plan yapmamıştım.

Hodgekiss'e doğru yavaşlamak için kendimi zorladım. Muhtemelen Ted'le konuşmak için Broken Butte'a geri dönüyordum, çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Carly gitmişti. Birisi gerçek katili bulmamı engellemeye çalışıyordu. İpuçları Ted'in kafasında olmalıydı ve ne gerekiyorsa yapmalıyım.

Otoyolda vızır vızır geçerken bakışlarımı Ana Cadde'ye çevirdim, sonra da frene bastım. İyi ki Lincoln değil de Hodgekiss'ti, çünkü arkamda bagaj kapağıma çarpacak bir trafik yoktu.

Sola dönüp kamyoneti park yerine doğru sürerken lastikleri gıcırdattım. Dutch's Grocery'e girerken Nat'in seyrelenmiş kahverengi-gri dalgalarını görmüştüm. Broken Butte'da değildi. Tam buradaydı. Ve bana yalan söylemişti.

Kamyonetten inip cam kapıyı çekerek açtım ve ilk koridora baktım. Aileen Carson kasadaydı ve kasiyerle görüşüyordu. Ben hızla geçerken beni selamladı. Sadece beş koridor olduğu için, son koridorun sonunda Dutch'ın et kasasını inceleyen Nat'i fark etmekte zorlanmadım.

"Nat," diye bağırdım ona doğru koşarken.

Başını çevirdi ve başladı.

Ona doğru atıldım ve kolunu tuttum. "Neden bana yalan söyledin?"

"I..." Bocaladı ve yüzü olgun bir domatesin rengine döndü. "Bu. Ben." Sonunda durdu.

"Danny nerede?"

Bana bakmadı ve sesi titriyordu. "Carly için çok yumuşak bir noktası var. Onun için yapmayacağı şey yok."

Duymak istediğim şey bu değildi. "Birlikteler mi?"

Dikkatini tezgâhtaki etlere, arkamdaki raftaki konserve yeşil fasulyelere ve sağımdaki ekmek vitrinine kaydırdı. "Çocuklarınızın başının belaya girmesinin nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. Benim Mick'im gibi. O iyi bir çocuktur. Kimseye zarar vermek istemezdi."

Bunu yapmak istememiş olabilir ama Omaha'da bir bakkalı meth parası için vurmuştu.

Sesi mızımız bir vızıltı gibiydi. "Carly de öyle. Bunu seviyor eski çiftlik çok fazla. Ona kötü şeyler yaptırmış olabilir."

"Nat." Rope'un sesi bir tokat gibiydi. Bize doğru yürürken botları gök gürültüsü gibi çarpıyordu.

Ellerini indirdi ve birbirlerini çekip sürtünmeye başladılar. İnledi ve kendi içine doğru büzüldü.

Bir bahar kar fırtınasının öfkesi Rope'un yüzüyle kıyaslanamazdı. Sert bir eliyle kolumun üst kısmını kavradı ve beni koridordan aşağı doğru itti. "Ona ne yapıyorsun? Onu rahat bırak. Beni duyuyor musun?"

Aileen ve tezgâhtar bize bön bön baktılar ama Rope'un beni yanlarından sürüklemesine itiraz etmediler. Kapıyı iterek açtı, zil takılı kalmak için mücadele ediyordu. Beni Dutch'ın yanındaki sokağa sokana ve binanın yan tarafına doğru zıplatana kadar durmadı. Önümde durdu, bir yük motoru gibi oflayıp pufluyordu.

Kar kaldırımında birikmeye çalışıyordu, ancak sıcaklıklar çok yüksek seyrediyordu.

Parmağını yüzüme doğru uzattı ve sessiz olduğu kadar tehdit dolu bir sesle konuştu. "Natty kolay sinirlenir. Danny, Eldon ya da başka bir aptallıkla ilgili soruların varsa benimle konuş. Onu rahat bırak."

Beni korkutmadığını söyleyecek değilim. Ama bu Carly ile ilgiliydi. Ona en acımasız bakışımı attım. "Danny ve Carly'nin nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Yağan kar taneleri saçlarına düştü ve hemen eridi. Geri adım attı ve hayal kırıklığı içinde nefes verdi. "Nereden bilebilirdim ki? Gitti. Öylece gitti."

"Neden? Nerede? Bir şeyler biliyor olmalısın."

Dudakları bir köpeğin ısırmadan hemen önceki kıvrımı gibi geriye kıvrıldı. "Bildiğim tek şey Baxter'ın dün gece sana söyledikleri. Carly'yi bulacağını."

Yanağıma bir tokat yemiş gibi hissettim. Baxter. Roxy ona Carly'nin fikri olmadan karar veremeyeceğini söylemişti. Baxter Bar J'nin bir an önce bulunmasını istiyordu. Özel dedektifler ve hatta belki de özel bir polis gücü için kaynakları vardı. Carly'yi bulacaktı.

Ve bunu yaptığında, Bar J'yi satması için onu ikna etmeye çalışacaktı.

Carly, Glenn Baxter ile bufalo avı arasında duran tek şeydi.

Kamyonete giderken Rope'un yanından hızla geçtim.

Yol, her taraftan bastıran gri bulutlara karşı simsiyah uzanıyordu. Ağır, beklenti dolu hava otoyolun her iki tarafındaki otlakları boğuyordu. Pikabın hız göstergesi sadece en dar virajlarda doksanın altına düşüyordu ama yine de kendimi rüzgârsız kalmış bir yelkenli gibi hissediyordum.

Bar J sapağını geçip üç mil kuzeye, bozuk, iki izli bir patika yola doğru hızla ilerledim. Taze lastik izleri yolun bir tarafını işaretliyordu. Baxter'ın küçük dingil mesafesine sahip elektrikli arabasının bir tarafını yolda, diğer tarafını da izleri ayıran çimenli yükselti üzerinde sürmesi gerekiyordu.

Yolda hızla ilerledim ve ilk virajı döndüm. Lanet olsun. Frene bastım. Nadiren kullanılan bu mera pahalı bir Otomatik Geçit gerektirmiyordu. Yol boyunca üç telli bir çit uzanıyordu ve onu açacak bir Roxy yoktu.

Tel koştum ve açmak için metal kolu çektim. Çelik avucumu dondurdu. Oyuncak bir araba kullanıyor ve şehirli olabilirdi ama Baxter en azından kapıları kapalı tutmayı biliyordu. tekrar kilitlemek için zaman ayırmadım. Belki de hayatımda ilk kez bir kapıyı

Kapı açık. Bazı şeyler sığırları doğru meralarda tutmaktan daha önemlidir.

Tüm irademle Baxter'ın olmasından korktuğum canavar olmaması için dua ettim. Carly zekiydi. Belki hayatta kalma içgüdüleri onu Baxter'ı yatıştırmaya yönlendirecekti. Belki de hayatta kalmanın bir yolunu bulmuştu.

Pikap bozuk yolu Elvis'ten daha iyi kullanıyordu ama bu güzergâhı sadece yaz aylarında yel değirmenlerini kontrol etmek için kullananlar vardı. Baxter'ın kiralık golf arabasını buraya kadar getirebildiğine inanamıyordum ve her dönüşte arabanın kuma gömüldüğünü görmeyi bekliyordum.

Glenda'nın evini bir daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama gaz pedalına basılı tuttum, direksiyonu kavradım ve bozuk yolda zıplayarak ilerledim. Son tepeyi tırmandım, sonra dar bir vadiye indim ve dar bir virajı döndüm. Kulübe iki tepe arasındaki bir yarıktaki çömelmiş, son birkaç metreye kadar gizlenmişti.

Virajda kükreyerek döndüm, arka tekerleklerim dışarı kaydı. Çok hızlıydım. Önümdeki yol sular altında kalmıştı. Dört metrelik bir yarık iki yolu kesiyordu, kum bir yaz seli tarafından taşınmıştı. Frene bastım. Dünya yavaşladı, böylece çarpışmayı, kafamın ön cama çarpmasını ve kafatasımın parçalanmasını bekleyecek zamanım oldu. Ya da direksiyonun bana ve belki de taşıdığım yeni hayata saplanmasını. Carly'yi kurtaramazdım. Ted hayatını hapiste geçirecekti. Hepsi ani bir yaz fırtınasının yolu parçalaması yüzünden olmuştu. Dişlerimi, ellerimi, tüm bedenimi sıktım, çarpmanın beni vurup öldürmesini bekledim.

Ön tekerlekler kenardan aşağı düştü. Belki iki saniye havada kalan ama ağır çekim bir sonsuzluk hissi veren pikap hendeğe uçtu ve ızgarası diğer kıyıya çarptı.

Burnumdan ılık bir sıvı aktı ve aniden sızlayan elimi uzattım. Elim kan içinde kaldı. Kaza sırasında yüzümü direksiyona çarpmıştım. Ama hasarın boyutu buydu.

Gözlerime su doldu ve acıyla gözyaşlarımı kırıştırdım. Avucumu karnıma dayadım. "Eğer bundan tek parça halinde çıkarsak, sana söz veriyorum, sen doğana kadar saatte yirmi beş milin üzerinde araba kullanmayacağım." Bir saniye bekledim. "Eğer yani."

Konsoldan deri bir eldiven aldım, elimdeki tek şey buydu. -Ve kanlı burnumu sildim. Yapışkanın çoğunun bulaşmasıyla burnumu kapattım, motoru kapattım ve pikaptan atladım.

Kamyonet iyiydi ve sıkışmıştı. Bir çıkış yolu bulana kadar onu yıkıntıya doğru sallayabilir ve kumlu vadiden aşağı sürebilirdim. Ama bu zaman alacaktı.

Hala ağrıyan burnumu çimdikleyerek, yıkamanın kenarından yukarı ve yolun aşağısına doğru yürüdüm. Soğuk havada kulaklarım ve parmaklarım karıncalandı. Kulübe sadece elli metre uzaktaydı ama son bir dönemeçte saklı kalmıştı.

Beş yıllık bakımsızlık eski eve hiç yardımcı olmamıştı. Glenda ve ben ahşap kulübenin etrafına çiçek tarhları kazmıştık. Eskiden mutlu aslanağızları ve peygamber çiçeklerinin esintide salındığı yerlerde ölü kahverengi otlar sarkıyordu. Glenda'nın eve sürmesine yardım ettiğim güneşli sarı boya artık sigara içen birinin dişlerinin rengine dönüşmüştü. Ön basamakları örten yedi metrelik çatının bir desteği eksikti ve çılgın bir açıyla sarkıyor, eve yapışıyor ve dik durmak için dar bir sütuna dayanıyordu. Kum ve çamur beton basamakları kaplamış, en alttakini neredeyse gömüyordu.

Baxter'ın arabası görünürde yoktu. Merdivenleri atladım ve eve daldım. "Carly!"

Ne beklediğimi bilmiyorum. Ekose kanepeye zincirlenmemiştir. Eski sallanan koltuk boştu. Banyo kapısı açık duruyordu ve lekeli ayaklı lavabo ile tabureden başka bir şey görünmüyordu. Ön odanın ortasında durduğum yerden mutfak ve lavabonun üstündeki pencereyi görebiliyordum. Bir kahve fincanı ve bir yığın kâğıt, cılız mutfak masasının üzerine yayılmıştı. "Carly!" Cevap verecek kimsenin olmadığını bildiğim halde bağırdım.

Evdeki diğer tek oda olan yatak odasına doğru yaptığım kısa yolculukta kaval kemiğimi preslenmiş ahşap sehpaye çarptım. Adaçayı yeşili şönil yatak örtüsü hiçbir vücut şeklini örtmüyordu. Yontulmuş şifonyerin üstündeki aynada sadece vahşi buklelerim ve kana bulanmış yüzüm görünüyordu. Gözlerim, çift kişilik yatağın ancak sığabileceği büyüklükteki odada gezindi; kapalı gökyüzünden gelen donuk ışık kasvet yaratıyordu.

"Carly!" Nereye gideceğimi bilmeden etrafımda dönerek çığlık attım.

?

Yatak odasının kapısındaki karanlık figür damarlarımdaki kanı dondurdu.

Baxter tabancasını kaldırdı ve göğsüme doğrulttu. Karakteristik yumuşak ifadesini koruyor ve aptal Hopalong Cassidy kılığına giriyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

Ona doğru uçmak istedim. "Nerede o?"

Baxter yüzümü buruşturdu. "Ne oldu sana böyle?"

Ona saldırmamak için dişlerimi sıktım. "Carly nerede?"

Baxter'ın eli hafifçe titredi, sanki silah çok ağırmış gibi. "Sen söyle."

Baxter daha uzundu ama bahse girerim masa başında oturduğu için

Bütün gün çiftlikte çalıştığım için daha sert ve güçlüydüm. Eğer o beni vurmadan önce ben onu vurursam, onu yere yatırıp silahı alabilirdim. Ama parmağını tetiğe götürmesi, benim odanın öbür ucuna hamle yapmamdan daha kısa sürerdi. "Ona ne yaptın?"

Silahı üzerimde tutmak için zorlandı. Kümesteki sansarlardan korunmak için sahip olduğum tabancaya benzemiyordu; bu yavru daha çok Yalnız Kovboy'un taşıyacağı bir şey gibiydi. Sanırım zenginseniz, muhtemelen General Custer'a ait olan otantik Colt tabancaları alabilirsiniz. "Carly'yi rahat bırak," dedi.

Ellerimi sıktım, boğazına sarılmadıkları için hayal kırıklığına uğramıştım. "Eğer ona zarar verdiysen, seni öldürürüm."

Başını geriye çekti, hâlâ hırpalanmış yüzüme bakıyordu. "Ona zarar vermedim."

"Sadece bana nerede olduğunu söyle."

Ne tür bir oyun oynadığını merak ederek ayakta durdum. Hareket edersem tetiği çekecek miydi? Şansımı denedim ve ona doğru hamle yaptım.

Silahını çekti, bu mesafeden bana bir delik açacak kadar sabitti. Gülünç cumartesi sabahı çizgi film kıyafeti, büyük boy bir silah gösterisi, ama ölümcül niyet.

Avuçlarımı durdurma hareketiyle açtım. Kaşlarını çattı ve silahını ileri geri sallayarak bana mutfakçı işaret etti. Masaya doğru yavaş adımlarla ilerleyip kendimi bir sandalyeye bırakırken tabancayı bana doğrulttu.

Kendini tezgâha yasladı ve silahını bana doğrulttu. Öncekinden daha da gri görünüyordu. Birkaç saniye birbirimize baktık, sonra başını salladı ve kısık bir sesle "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

Ayağa kalkmaya başladım ve silahı bana doğru itti. Tekrar yere çöktüm ve sorusunu anlamaya çalıştım. Neden Carly'nin peşinden gelmiştim? "Çünkü o benim yeğenim. Ailemden biri. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Hiddetim karşısında şaşırmış görünüyordu. "Tabii ki aileyi biliyorum. Bu yüzden buradayım. Brian'ı çocukluğumuzdan beri tanırım."

Kilner'da on dört yaşındayken. Kelimenin tam anlamıyla kardeşlik, kan bağı dışında. Brian Carly'yi severdi. Onun ailesiydi."

Brian aileden biri gibiyse, Baxter neden Carly'yi tehdit etsin ki? "Evet. Öyleydi."

Baxter'ın yüzü sertleşti. "O zaman onu neden öldürdün?"

Çenemi düşürdüm. "Ne?"

Silahını salladı. "Para mıydı? Nereden ?"

Onu inceledim. Deli gibi görünmüyordu. Öfkeliydi, evet. Tehlikeli, kesinlikle. "Geri çekilip bana neden bahsettiğini söylemen gerekecek. Ama önce bilmem gereken, Carly güvende mi?"

Silah sallanıyordu. O büyüklükte bir top için fazla zayıftı. "Sen söyle."

Burnum zonkluyordu ve hâlâ kan sızdığından emindim. Kolumu üst dudağımda , hiç şüphesiz yanağıma tüyler ürpertici bir pislik bulaştırmıştım. "Çiftliği sana satacak. Hatta sana verir. Sadece ona zarar verme."

Burnunun altında boncuk boncuk ter birikti ve şakaklarından aktı. "Çiftliği istemiyorum."

"O zaman bırak gitsin."

İlk kez sesini yükseltti. "O bende değil!"

Bağırışı yankılandı ve mutfak penceresinin ötesine kar yağmaya başladı. Carly yanında değildi. Carly neredeydi? "Neler oluyor?"

Nefes nefese kalmıştı ve yüzünün kenarından ter damlıyordu. "Carly'yi bulmaya çalışıyorum. Korkarım başı belada."

Soğuk bir korku dalgası çöktü. "Canını yakacağımı düşündün onu?"

Bir süre daha beni değerlendirdi, sonra silahı indirdi ve tezgâhın üzerine koydu. "Evet. Ya da hayır. Bilmiyorum."

Bayılmaya hazır görünüyordu ama gözleri beni yakıyordu. "Ben iyi bir karakter yargıcıyım. Bu başarı seviyesine ancak

insanları okuyabilirsin."

Silah kullanmıyordu, çok az fiziksel gücü varmış gibi görünüyordu ama yine de kontrollü ve yetenekli görünüyordu.

"Peki Muhteşem Carnac benim hakkımda ne diyecek?" diye sordum.

"Sana güveniyorum." Kesin bir ifadeyle söyledi. "Hata yapmaz mısın?"

Başını iki yana salladı. "Nadiren."

Mutlu günler. "Yani sevdiğim birine zarar verecek bir psikopat gibi görünmüyor muyum?"

Neredeyse gülümsüyordu. "Carly'ye zarar vereceğini sanmıyorum. Psikopat kısmından emin değilim."

"Bu konuyu hallettiğimize göre, neden burada olduğunuzu bana anlatmıyorsunuz?"

Baxter sanki güç rezervlerini kullanıyormuş gibi gözlerini kapadı. "Tek bildiğim Eldon'ın onun için korktuğu."

"Eldon? Ne?" Bu adam bilmecelerle konuşuyordu.

Ellerini kalçalarına sürttü. "İşte bildiklerim. Fazla bir şey değil. Eldon birkaç ay önce beni aradı. Buraya gelmemi ve arazi satın almaya çalışmamı istedi. Büyük bir gösteri yapmamı, toplantılar düzenlememi, görünür olmamı istedi."

"Bunu neden yapsın ki?"

Baxter ayaklarını sürüyerek bana doğru geldi ve diğer cılız sandalyeye oturdu. "Eldon beni Kilner'dan tanıyordu, Brian'la yakın olduğumuz zamanlardan. Durup beni aradı. Brian'ın bazı kötü insanlarla ilişkiye girdiğini ve belki de ölümünün bir kaza olmadığını düşünüyordu."

Ona sadece şaşkınlıkla bakabildim ve burnumdan akan ılık bir şeyi silebildim.

Baxter güçlükle soluk aldı. "Brian ve Eldon arasında huzursuz bir ilişki olduğunu biliyorum. Eldon'ın inancına göre çocuklara toprak ya da para vermek

onları tembel ve şımarık yapacağını düşünüyordu. Brian'ın sahip oldukları için çalışmayı öğrenmesini istiyordu. Brian kendini hep aşağılanmış hissetti."

Glenda, Brian'ın Eldon'la mutlu olmadığını hiç belli etmemişti ama Roxy'nin bu konuda söyleyecek birkaç şeyi vardı. "Bunun Carly'yle ne ilgisi var?"

Baxter kaşlarını çatı. "Kız kardeşinin ölümüyle bir şeyler değişti. Belki kız kardeşinin Brian üzerinde bir etkisi oldu, belki de hayatın kısa olduğuna karar verdi ve daha fazla zevk almak istedi. Roxy ile evlendi ve hemen büyük paralar harcamaya başladı. Abartılı bir ev inşa ettiler, yüksek fiyatlı kesim atlarına yatırım yaptılar, son teknoloji kapalı bir arena ve ahır inşa etmeye başladılar."

"Brian Eldon'a bunu nasıl kabul ettirdi?"

Baxter ince dudaklarını büzdü. "Sadece bu . Brian Eldon'a hiç sormadı.

Para Bar J'den gelmedi." "Brian parayı nereden buldu?"

Baxter başını salladı. "Eldon bilmiyordu. Brian söylemedi Onu. Roxy'den öğrenmeye çalıştım ama görünüşe göre bilmiyordu. Sonra Brian iki yıl önce uçağını bir tepeye çarptı."

"Bu neyi değiştirdi ki?"

"Bir süre öyle olmadı. Ta ki Eldon, Bar J adına açılmış ve Grand Cayman'da bulunan, hakkında hiçbir şey bilmediği bir hesabı keşfedene kadar."

"Yeni mi ? Nasıl öğrendi?"

Baxter omuz silk. "Eldon'ın Roxy'nin evindeki bir bakım sorunu için eski bir faturada yazılı bulunduğu bir hesap numarasıyla ilgili bir şey. Şartları göstermek için eski bir sözleşmenin kopyasıydı ve Eldon Brian'ın yazısını tanıdı. Hesabı nasıl bulunduğunu tam olarak bilmiyorum. Önemli de değil."

Ayrıntılara olan merakımı bastırdım ve ona el sallayarak yoluna devam etmesini sağladım.

"Araştırdığında, hesabı Brian'ın açmış olduğunu gördü. Şifreleri verememiş ve güvenliği geçememiş.

güvenlik duvarları, ama muazzam bir bakiye gösteren en az bir banka ekstresi vardı."

"Brian Eldon'dan para mı saklıyordu? Neden?"

Baxter hırıldadı. "Önemli olan şu ki, birkaç hafta önce Carly Brian'ın bazı evraklarına rastladı. Bir banka hesap özeti vardı ve başka ne olduğunu bilmiyorum. Bunu Eldon'a getirdi ve Eldon da bunu görmezden gelmeye çalıştı. Ama Carly vazgeçmedi ve Eldon onun için korkuyordu. Eğer Brian'ı biri öldürdüyse, araştırmaya başlarsa Carly'yi de öldürebilirlerdi."

Carly bu yüzden o kadar dalgın görünüyordu. "Eldon'ın kim olabileceğine dair bir fikri var mıydı?"

Baxter iyi görünmüyordu. "Yaptıysa bile bana söylemedi. Ancak olaya karışan kişilerden birinin ya da birkaçının Carly'nin akrabası olduğundan emindi."

Arkama yaslandım. "Bu çılgınlık."

Baxter kollarını göğsünde kavuşturdu. "Öyle mi? Nebraska'nın yarısıyla akrabasınız ve muhtemelen birkaç kuzeniniz, teyzeniz ya da amcanız da dünyaya açılmıştır."

"Eldon neden Tilkilerin bu işle bir ilgisi olduğunu düşündü?"

Baxter omuz silkti. "Tahminimce Carly'nin bulduğu kağıtlarda bir ipucu vardı."

Neden o mavi dosyaya bakmamıştım? "Sen nasıl dahil oldun?"

"Beni ilk aradığında, Brian'ın bu dosyayı nereden aldığını öğrenmek istedi."

Parayı geri almak için biri onu öldürmüş olabilirdi. Ona ben gelene kadar beklemesini söyledim..." Baxter ilk kez kendine olan aşırı güvenini biraz kaybetti. "Kendimi daha iyi hissedene ve yardım etmek için daha fazla çaba harcayana kadar. Ama o ."

Eldon'ın inatçılığından daha fazlası. "Peki ne yapman gerekiyordu?"

"Eldon'ın hayal gördüğünü sanıyordum. Brian Kilner'dan pek çok adam tanıyordu. Birçoğu başarılı. Muhtemelen bir kredi alabilirdi."

herhangi ."

"Şimdi öyle düşünmüyor musun?"

"Elbette öyle düşünüyorum. Ama Brian benim kardeşimdi. Babasının gönlünü almak benim görevimdi. Eldon'ın planı insanların onun Bar J'yi sattığını düşünmesini sağlamaktı. Brian'ın sakladığı parayı isteyen kişinin Eldon'ın satmasını istemeyeceğini, çünkü o zaman parayı geri alma şansını kaybedeceğini varsayıyordu."

Yüzümde inanmayan bir ifade olmalıydı.

Baxter başını salladı ve zor bir nefes aldı. "Biliyorum. Hiç mantıklı değildi. Eldon yaşlı bir adamdı ve ne yalan söyleyeyim, paranoyak ve tepkiseldi. Bunamanın ilk evrelerinde olduğuna eminim."

Baxter'ı şüpheli listesinden çıkarmaya hazırdım ama başka bir sorum vardı. "Vurulma olayının olduğu gün Bar J'de Eldon'la ne hakkında kavga ettiniz?"

Bir an için başını elinin üzerine yasladı. "Tıbbi tedavi için Chicago'ya dönmem gerekiyor. Benim kalmamı istedi."

"Rope, Eldon'ın seni silahla tehdit ettiğini söyledi."

Baxter bunu . "Küçük kasabalar ve onların söylentileri. O gün Eldon'ı görmeye gittim ve onu elinde tüfekte evden çıkarken yakaladım."

"Silahla ne yapıyordu?"

Baxter omuz silkti. "Son derece üzgün, hatta korkmuş görünüyordu. Carly'yi korumaktan bahsetti. Carly'ye bir yığın para vereceğini ve kendi iyiliği için onu Bar J'den göndereceğini söyledi. Benden ona göz kulak olmamı istedi."

Ted'in onu verandada gördüğü o gece, Eldon'la tartışıyordu. Onu göndermek istiyordu ve o da buna karşı savaşıyordu.

Baxter hırıltılı bir nefes aldı. "Elbette Carly'ye yardım etmek için ne gerekiyorsa yaparım. O Brian'ın kızı."

Zihnim sorularla dolup taştı. "O zaman Eldon'ı kim öldürdü ve Carly neden gitti?"

"Eldon'ın bu saçma planı onu öldürttü. Birisi onun Bar J'yi satacağına gerçekten inanmış. Yerel biri olmalı. En çok kimin çıkarı var?"

Cevabı bulması bir saniyeden az sürdü. "Rope Hayward."

Tereddüt ettim. "Eğer Rope Eldon'ı çiftliği satacağını düşündüğü için , o zaman çiftliğin Carly'ye miras kalacağını ve satmayacağını varsaymıştır."

Baxter daha dik oturdu. "Ya Carly Rope'un Eldon'ın katili olduğunu anladıysa? Polise gider miydi?" Baxter bile bunun cevabını biliyordu.

"Büyükbabasının intikamını almaya çalışırdı."

Zihnim allak bullak oldu. Danny neden olaydan hemen sonra Carly'yi yanında istemişti? Neden onu korumaktan bahsetmişti?

Çünkü büyükbabasının katil olduğunu biliyordu.

Şimdi Danny kayıptı. Ama belki de çok uzağa gitmemişti. Danny'yi sorduğumda Nat'in neredeyse paniklediğini hatırladım. Rope ortaya çıktığında yaşadığı korkuyu.

Eldon'ın evinden buzağılama alanına giden taze izler. Oradan sadece Danny geçebilirdi. "Carly ve Danny Bar J'de."

Baxter başını salladı. "Rope buna izin vermez."

"Rope bilmiyor."

Kulübe etrafıma kapandı ve beynimi sakinleştirmeye çalışarak hava emdim. Mutfaktan ön kapıya nasıl geldiğimi bilmiyorum ama Baxter'ın sözleri beni yere indirdi.

"Nereye gidiyorsun?"

Ön kapıyı savrulan bir kar fırtınasına doğru açtım. "Bar J karargâhı. Carly Danny'nin elinde ve Nat de biliyor."

Ayağa kalkmaya çabaladı, belli ki enerjisinin sonuna gelmişti. "Anlamıyorum."

Kendim için açıklığa kavuşturmak amacıyla, ona söylemek için zaman ayırdım. "Eldon'ı sen öldürmediysen, Rope öldürdü. Carly öğrendi. Onunla yüzleşmek için Bar J'ye gitti. Ama Danny onu durdurdu. Bana onu her zaman koruyacağını söyledi. Nat de Danny'yi her zaman koruyacağını söyledi. Rope'u ele vermesin diye onu saklıyorlar ama Rope onu bulamayacak."

"Ben de seninle geleceğim." Tereddütlü bir adım attı.

Solgun yüzüne ve titreyen bacaklarına bir göz attım. "Hiç formda değilsin."

Çelimsiz bir masa başı çalışanı olabilirdi ama bana yardım edemediği için hayal kırıklığı içindeydi. "Burada sinyal yok, bu yüzden destek için kimseyi arayamıyorum bile."

Kapıyı çoktan açmışım, onu görmezden gelme yolunda ilerliyordum.

"Arabamı al. Arazinin diğer tarafında. Kamyonetin gömülmüş görünüyor." Bu hasta adamı ıssız kulübede mahsur bırakacaktı. Tereddütüme tepki verdi. "Ben iyiyim. Git hadi. Acele et."

Büyüyen fırtınanın içine daldım, beynimden daha yavaş hareket ediyordum. Halat. Baxter'ı suçlamak için elinden geleni yapan adam.

Katili bulacağımı açıkladığımda o da tartışmadaydı. Ertesi gün rot kolum kırılmıştı. Bunu söylediğimi pek çok kişi duymuştu ve o gece Hodgekiss'te park halindeyken herkes Elvis'i kurcalayabilirdi. Ama ben yeminimi tekrarladığımda, biri buzağıyı öldürmeden birkaç saat önce Roxy'nin önünde benimle birlikte sadece Rope duruyordu.

Carly Bar J'de çok zaman geçirirdi. Eldon'la yakındılar. Eldon ona Rope hakkındaki şüphelerinden bahsetmezdi ama Carly muhtemelen bunu . Teneke kutunun içine atladım ve anahtarı aradım. Onu bulamayınca, çekme ipini aramaya koyuldum. Sonunda düğmeyi buldum ve motor üzgün bir vınlamayla çalıştı.

Baxter'ın putt-putt arabasının ön camındaki bir tutam karı sileceklerin bir hareketiyle temizledim. Tekerlek çukurları arasındaki tepeye çıkmadan kaldırıma geri dönebilirim şanslıydım. Koşmak daha hızlı olurdu, ancak kaldırıma çıktığımda biraz ivme kazan.

Lanet olsun! Baxter kapıyı yine kapatmıştı. Arabadan fırlayıp teli çözerken bir dizi küfür savurdum. Bir sonsuzluktan sonra nihayet kaldırıma döndüm. Bar J'ye doğru otoyolda hızla ilerledim.

Gömleğimin cebinde telefonumu buldum ve Milo'nun numarasını ararken boş yolun her yerinde gezindim. Birbirinden çok farklı baz istasyonlarının zayıf sinyalinin bir telefon görüşmesi ayarladıktan ve Milo'nun içki içtiği kafede tıkırdayan tabakların arasından bağırıktan sonra

İsteksiz görünüyordu ama en azından arabayla kabul etti. Tek umudum beni ciddiye alması ve kahve kısa kesmesiydi.

Batı ufkunda çelik gibi kara bulutlar dolaşıyordu. Son Nisan fırtınası, yavru buzağıları yere düştükten dakikalar sonra öldürmek için üzerlerine çullanacaktı.

Baxter'ın arabasını otoyoldan çıkarıp Bar J yoluna soktum, bu hareket bazı azı dişlerini gevşetecek gibi görünüyordu. Ter, pazen gömleğimi ıslatmıştı. Golf arabasının tümseklerde dibe vurmasına ve dar lastiklerin üzerinde kaymasına rağmen, o gece olanları düşünebildim.

Eldon'un onu atlayıp yerine Danny'ye arazi vermesi Rope'u kızdırmış olmalı. Eldon Bar J'yi satmayı ve Danny'nin vaat edilen payını bile elinden almayı planladığında akıl sağlığının sınırlarını aştı. Rope, Eldon'ın ofisine saklanmış ve onu vurmuştu. Ted içeri girdiğinde, Rope onu da vurdu.

Rope Eldon'ı öldürüp Ted'i vurursa, Carly'yi öldürmekte tereddüt etmeyebilirdi. Ama Danny Carly'yi, Nat de Danny'yi seviyordu. Danny ve Nat'in Carly'yi başarıyla saklamış olmaları için dua ettim. Direksiyonu daha sıkı kavradım.

Eldon ve Roxy'nin evlerine giden araba yolunu atladım ve ahırın arkasından çamurlu ve bozuk aşevi yoluna kaydım. Bir su birikintisinden sekerek geçtim, çamur Baxter'ın arabasının alt tarafına çarptı. Ahırın arkasına yanaşıp frene bastım ve ilk kaleye koşan bir koşucu gibi kaymaya başladım.

Arabadan indiğimde rüzgâr beni çarptı. Carly'nin içeride saklanıp saklanmadığını merak ederek ahıra baktım. Aşevinin cılız ön verandasına ulaşmak için ısıran rüzgârla mücadele ettim.

Nat evden uçarak çıktı ve çiçekli önlüğü rüzgârda dalgalandı. "Ne oldu? Ne istiyorsun?"

Onu iterek geçtim. "Nerede o?" n kapıya vurdum. "Carly! Carly!"

Nat koşarak gömleğimi çekti. "O burada değil. oldu?"

Nat'i omuzlarından tuttum, o kadar çok tavuk kanadı vardı ki Ellerini. "Nat, beni dinle. Eldon'ı ip öldürdü. Çocukları alıp buradan gitmeliyiz."

Gözleri inansızlıktan parlayan tabaklar gibiydi. "Hayır. Bu doğru değil."

"Danny burada, değil mi?"

Miyavlama sesleri çıkardı.

"Rope bilmiyor, değil mi?" Bana hala cevap vermedi.

"Danny nerede? Rope eve gelmeden bana söylemelisin.

Buradan uzaklaşmalıyız."

Nat'in gözleri seğirdi ve odayı taradı ama hiçbir şeye .

Nat'i iterek geçtim ve n odadan mutfağa doğru ilerledim.

koştu. "O burada değil. Danny yok..." Sesi kısa yolculuğun gerektirdiğinden daha nefes nefese geliyordu.

Mutfağın ortasında durdum. Canavar gibi bir gaz ocağı uzak duvarın büyük bir kısmını kaplıyordu. Lavabo ve buzdolabı iki duvar boyunca uzanan tezgahların arasına yerleşmişti. Carly'nin nerede olduğuna dair bir ipucu bulmak için çaresizce odayı taradım.

Ortadaki geniş adada bir kahvaltı barı ve tezgahın altına yerleştirilmiş  tabure bulunuyordu. Barın ötesindeki dar alanda ise La-Z-Boy'un yanı sıra, üzeri afgan kaplı bir kanepeler, kutu gibi bir televizyon ve yan sehpa görevi gören birkaç tepsiler yer alıyordu.

"Rope yakında evde olacak. Burada olmamalısın." Endişe her kelimeyi renklendiriyordu.

Kahvaltı barını geçip kanepeye uzandım ve elimi bir Xbox kumandasına götürdüm. Avucumda sıcak bir his vardı. Onu havaya kaldırdım. "Sen bir oyuncu değilsin."

Solgunlaştı.

Ona doğru ilerledim. "Nerede o?"

Buzdolabına sırtını dayadı. "Gitmelisin." Birkaç adım daha attım. "Lütfen Nat, anlat bana."

 n odada bir döşeme tahtası gıcırdadı. Nat'in gözleri alarmla açıldı. Başımlı çevirdim ve kapıya doğru sıçradım. Nat elini uzattı ve pençe gibi eli koluma dolandı ve kavradı.

Sarsılarak gevşedim ve kendimi ileri attım, tam o sırada  n kapının menteşelerinin sanki biri dışarı çıkmış ve sıkıca kapatmamış gibi gıcırdadığını gördüm.

Odanın içinde koşarken kalamla bir sandalyeye vurdum. "Dur!" Nat arkamdan seslendi.

Kapının penceresinden kot pantolonlu bacakların ahıra doğru koştuğunu gördüm.

Kapıyı hızla açtım, verandaya fırladım ve gözlerim kapanan ahır kapısında, merdivenlerden aşağı atladım. Kar, toprağın üzerine sıçrayarak iri taneler halinde düştü. Bir tanesi ıslak bir şekilde gözüme geldi ve gözümü kırptım. Kovboy izmelerimin kaygan tabanları kaydı ve bir dizimin üstüne düştüm. Kendimi yukarı ittim ve koşmaya devam ettim.

Saniyeler içinde ahırın kapısına vurdum ve mandalı çarparak açtım. Karanlık sokağa daldım ve durdum, hırıltılı nefesim birkaç ahır kapısının ardında hareket eden ineklerin hışırtısına karışıyordu.

"Danny?" Tehditk r görünmemeye çalışarak seslendim.

Bir inek alçak sesle , muhtemelen yeni doğmuş yavrusuyla konuşuyordu.

Samanların arasında bir şey hışırdadı.

"Dışarı gel." Rope neredeydi? Evde değildi. Ahırda pusuya yatmamış olması dua ettim. Beş mil ötedeki yel değirmenlerini kontrol etmekten, buzağılama alanının hemen dışına kadar her yerde olabilirdi.

Sığır ya da genç bir çocuktan gelebilecek yumuşak sesler dışında hâlâ bir şey yok.

Bütün sinirlerim gerildi. Kulaklarım ve gözlerim gerildi. "Sana sadece birkaç soru sormak istiyorum."

Ahırın kapısı çarparak açıldı ve Nat'in silueti dönen karın içinde belirdi. Sesi nefes nefese geliyordu. "Lütfen bizi yalnız bırakın."

Ondan yüzümü çevirdim ve mağara gibi olan ahıra baktım. karanlık ve nemli. Rope bizi fark etmeden önce beynim acele etmem için bağıırıyordu. "Seni güvende tutacağıma söz veriyorum. Sana bir daha zarar vermeyecek." Rope şimdi üzerimize gelirse bu sözü nasıl yerine getirebilirdim? Silahım ya da herhangi bir silahım yoktu. Milo'nun yolda olması için dua ettim.

Tek ışık Nat'in arkasındaki beyaz gökyüzünden geliyordu. Gözlerim loş ahıra alıştı. Danny neredeydi? Üzerimizdeki samanlığa bir merdiven dayamışlardı. Sesimdeki çaresizliği uzak tutmaya çalıştım. "Büyükbabanın yaptıklarından sen sorumlu değilsin. Ama bana yardım etmelisin. Carly'ye yardım etmelisin."

Samanların arasında yumuşak bir ayak sesi ve ahırdaki bir ahır gıcirtısı dikkatimi soluma çekti. Danny olduğundan emin bir şekilde sese doğru ilerledim.

Rope'un korkuluk figürü çıktı. Kalbim yerinden fırladı.

"Danny." Rope'un sesi durgun ahırın içinde yankılandı. "Buraya gel."

Bir süre sonra karanlık köşedeki yem çuvallarının arasından bir gölge çıktı. Danny sürünerek dışarı çıktı ve kendini açtı. Sesi takıldı. "Özür dilerim büyükbaba." Sarı saçları sanki Noel'den beri yıkanmamış gibi görünüyordu. Yüzünde kırmızı lekeler vardı ve gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu.

Nat açık kapıda, duruyordu. Rope ve Danny önümde, gölgelerin derinliklerindeyken Nat ile bebeği arasında durdum. Eğer büyük bir patron ineği olsaydı, endişelenirdim.

Rope sessiz bir zarafetle Danny'ye doğru yürüdü ve kolunu ona doladı. Danny Rope'un gömleğine doğru hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "Çok üzgünüm." Şiddete uğrayan çocuklar bile tanıdıkları ebeveynlerine sarılırlar. Danny, Rope'un bir katil olduğunu düşünmezdi.

Kendi silahı olmayan bir katille yüzleşirken, Milo gelene kadar oyalanmak zorundaydım. İçimde kendimi buz gibi akan, baharla coşmuş bir nehir gibi hissediyordum. Dışarıda ise bir akvaryum balığı havuzu kadar sakin olmam gerekiyordu. "Sorun yok, Rope." Bir şekilde sesimin titremesini engelledim. "Danny bana hiçbir şey söylemedi."

Halat Danny'ye tutunmuş, onu bir rehine gibi yakınında tutuyordu. Sesi gölgelerin arasından beni suçladı. "Bu işin dışında kalmalıydın." Başını Danny'ye doğru eğdi. "Ve senin de başın belada, evlat."

Nat hıçkırıklara boğuldu. "Danny yanlış bir şey yapmadı. Carly yaptı. Aradığım o."

Nat Carly'yi suçladıysa, bu onun hayatta olduğu anlamına geliyor olmalıydı. Bir kuş köpeği gibiydim, Rope'u işaret ediyor ama Nat'in peşinden koşmak istiyordum. "Carly nerede?"

Rope tereddüt etti. Belki de Danny'nin sadakatının nerede yattığını görmek için bekliyordu.

Nat arkamdan ciyak ciyak bağırdı. "O gitti ve iyi ki kurtuldu. Kendi büyükbabasını öldürdü. O kötü bir cadı."

Danny başını salladı, perişan görünüyordu. "Yapma, Nana."

Rope'un sesi Tanrı'nın sesi gibiydi. "İkiniz de sessiz " Danny

Rope'a doğru büzüldü.

Rope bana bakmadan, "Senin çocuklarına bakmak benim işim değil. Benimkiler burada. Sen git."

İçimde çarpışan ısı ve buzu görmezden gelmek için savaşıarak, "Onsuz gitmiyorum," dedim.

Nat'in tiz çığlığı arkamdan geldi. "Gitmesine izin verme. Bir şeyler yap."

Rope başını kaldırdı ve ona sert bir kaş çattı.

Nat'in bu kadar yüksek ve sert bir ses kullandığını hiç duymamıştım. "Ama yapmayacaksın, değil mi? Bu işi bana bırakacaksın."

Danny Rope'tan uzaklaştı. "Nana, dur."

Gözlerimi Rope'tan ayırmadım, eğer ayırmazsam silah çekeceğinden ve kaçamayacağımdan korkuyordum. Ama Nat'in sözleri kafa derimi ürpertti.

"Anlat ona," dedi. "Carly'nin bunu nasıl yaptığını anlat. Ted'in Eldon'ı nasıl vurduğunu anlat. Onlar yaptı. Danny masum. Başı belada değil. Başı belada değil." Hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

İp kopar gibi oldu. Kolu Danny'nin üzerinden düştü. Sesi ezilmiş taş gibiydi. "Ne yaptın sen?"

Mümkünse Danny'nin rengi daha da soldu. "Bunu yapmak istememiştim." "Danny," diye emretti Rope.

Danny eliyle kırmızı çerçeveli gözlerini ovuşturdu. "Carly ve ben birlikte olacaktık. Hep evli olduğumuz ve Bar J'yi işlettiğimiz zamanlardan bahsederdik. Ama sonra benden daha iyi olduğunu düşünmeye başladı. Beni Lakeview'den Ford Butcher ile aldattı."

Nat onun sözünü kesti; gözyaşları sesini sertleştirmişti. "Yapma, Danny." "Ama sonra o gün beni aradı.

ve Denver'a gittik. Bana her zaman ihtiyacı olacağını biliyordum.

Eldon'ın Baxter'a satılmasına o da benim kadar üzülmüştü. Bu yüzden o gece onu Eldon'a giderken gördüğümde, Bar J'yi onun için saklarsam birlikte olmamız gerektiğini anlayacağını düşündüm."

Nat arkamda hareket etti ama Danny'yi rahatsız etmek istemediğim için hareketsiz kaldım.

"Ben de silahı aldım..."

"Roxy'nin çaldığın mı?" Ben sordum. Mantıklı gelmeye başlamıştı.

Başını salladı ve tehditkâr gözyaşlarını yuttu. "Hayır, silahı Eldon'ın zaman sakladığı masasından aldım. Carly ön verandadaydı, ben de arka kapıdan gizlice girdim ve Eldon'ın ofisinde bekledim. Onu vurmayacaktım. Sadece onu korkutmak istedim."

Rope'un kolları iki yanında sallanıyordu. "Ama...?" Danny'ye sordum.

Tekrar gözlerini ovuşturdu. "Çiftliği satmayacağına dair söz vermesini sağlamaya çalıştım. Ama sonra Ted kapıdan içeri uçtu. Sonra ne oldu bilmiyorum. Gerçekten hatırlamıyorum. Ama silahı tutuyordum, sıcaklığı hissettim ve silah sesini duydum." Çöktü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü, hıçkırıklar içinde kıvranıyordu. "Ted'i vurdum."

Eldon'ın silahı ondaysa ve Ted'i vurduysa, Eldon'ı kim vurdu? Birkaç dakika sessizce durduk.

İp, Hot-Shot ile dürtülmüş gibi sarsıldı. "Hayır. Oh, Tanrım, hayır."

Ahırda bir tüfek sesi patladı. Nat'in sesi başımın arkasını tokatladı, tüm zayıflık belirtileri kaybolmuştu. "Kımıldama."

Nefesim kesildi. Anne ineği nasıl göz ardı edebilirdim? Buzağısını kurtarmak için bir kurt sürüsüyle yüzleşen, dikkat etmezse çiftlik sahibini çit parmaklıklarına çarpan. Torununu kurtarmak için bana kurşun sıkabilecek bir koruyucuyu.

Danny inledi. "Nana, hayır."

Ellerimi yavaşça yanlarıma indirdim ve döndüm. Etimi bir kurşunla parçalamak için daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu.

Nat'in bahar çiçekli önlüğünün içinde, kollarını havaya kaldırmış, tüfeğini kalbime doğrultmuş, beklenmedik görüntüsüne odaklandım. Soğuk gözleri bana onu kullanmaya niyetli olduğunu söylüyordu. "Eldon'ı vuran Carly'ydi. Başka neden kaçsın ki?"

Güzel soru ama şu anda önceliğim değil.

"O değildi, Nat." Rope'un konuşması onu hiç duymadığım kadar yumuşaktı. "Anlıyorum tatlım. Sen sadece Danny'yi koruyordun."

Nat'in sesi sertleşti. "Yasanın oğlumu almasına izin verdim. Mick iyi bir çocuktur. Bir hata yaptı ve başını belaya soktu ama bu onun hatası değildi. Onu götürdüklerinde bu konuda hiçbir şey yapmadım. Hapisten çıktı ve gelemeli. Danny'ye bunu yapmana izin vermeyeceğim."

Rope onu yatıştırdı ama sesindeki çaresizliği gizleyemedi. "Oğullarımıza her zaman göz kulak oldun."

Silahını salladı. "Danny iyi bir çocuktur. Ama senin şu kız onu çıldırttı, onunla alay etti."

Gözlerinde hiçbir belirsizlik yoktu. Sadece kararlılık. Benim Kollarım karnıma sarılmak istedi ama bu kurşunları durdurmayacaktı. , *Kate. O tetiği çekmeden önce bir şeyler yap.*

"O ne yaptıysa aşk için yaptı, ben de aynı şeyi yaptım. Kimsenin başka bir oğlumu hapse atmasına izin vermeyeceğim."

Rope bize doğru kararsız bir adım attı. Dua ettim ki onu uzaklaştırdı. Benim yapabileceğimden daha büyük bir cesaretle, sessizce konuştu. "Bunu neden yaptığını anlıyorum. Sadece bana ne olduğunu anlat."

Gözleri benden Rope'a kaydı, sanki önce ateş edip sonra konuşmayı düşünüyormuş gibiydi. Tüfeğin dipçiğini omzuna dayadı ve nişanını ayarladı.

Kendimi ona doğru fırlatamazdım; ayaklarım yerden kesilmeden önce kurşun bana isabet ederdi. Gözlerimi kapattım ama hemen açtım. Ölümü kör olarak beklemek, geldiğini görmekten daha kötüydü. Ve eğer bir şey yapmazsam, yakında burada olacaktı.

"Yaptı..." Rope durdu, sonra tekrar başladı. "Eldon'ı sen mi vurdun?" diye sordu.

Nat gözlerini kısıtı ve namlunun ucunu gösterdi. Dişlerim sıkıldı ve karnımı korumak için kamburlaştım. *Bir şeyler yap. Bir şeyler yap.*

"Lütfen nine," diye hıçkırdı Danny. Rope'un kolunu çekti. "Nana mutfakta akşam yemeğini getiriyor olmalıydı. İçeri girdi ve Ted'in yerde yattığını, Eldon'ın da polis çağırmak için bağırdığını gördü. Elinde bir silah vardı ve Eldon'ı masaya oturttu. Ambulans çağırabilmemiz için onu sakinleştirmek amacıyla bunu yaptığını düşündüm. Ama sonra silahı ona doğrulttu ve onu vurdu."

Nat'in dikkati bir an için Danny'ye kaydı ama bu ihtiyacım olan molaydı. Kendimi ona doğru fırlattım ve ya onun ciğerlerinden ya da benimkinden gelen bir *oof sesiyle* onu geriye doğru savurdum. Belki ikisi birden. Pek de yumuşak olmayan samanların üzerine düştük ve kafası boynuna çarptı. Yaşlı bir kadın olduğu için yeterli olacağını düşündüm.

Ama geri çekildi ve tüfeği fırlatıldığı yerden aldı. Rope'tan yardım beklemiyordum. Düşündüğüm gibi bir katil değildi ama ailesini kurtaracaksa ortadan kaybolmama izin verebilirdi.

Samanların arasında debelendim ve Nat'in üzerine atılmaya hazır bir şekilde kendimi ayağa kaldırdım. Kendi manevrasını yapmıştı ve şimdi benimle yüzleşiyordu. Geri çekilmeye çalıştım ama o benimle kaldı, namlu karnıma saplandı.

Danny durması için bağırdı.

Gözleri bana birkaç yaz önce tavuk kümesinde vurduğum kuduz çakalı hatırlattı. Mantıklı bir açıklaması olamazdı.

Gözlerimi sıkarak kapattım. Kabuk içimde patlayacak, etimi yakıp parçalayacak, bağırsaklarımı parçalayacak ve kanımın ahır kapısına sıçramasına neden olacaktı. Sanki orada büyümekte olan bebeği koruyabilirmiş gibi ellerimi karnıma bastırdım.

Danny hıçkırdı; bir inek böğürdü. Nat nefes nefese kaldı ve namlu içime doğru bastırdı. Hayat akıp gidiyordu, son saniyelerim.

"Nat, tatlım." Yumuşak kelimeler başının arkasından süzüldü.

Bir ayak sesi samanları ezdi ve gözlerimi açtım. Rope elini Nat'in omzuna attı.

Nat'in gözlerinden yaşlar boşandı ama silahını kaldırdı ve tamamen bana odaklandı. "Tek yolu bu."

"Bu hiçbir şeyi ," dedi, ürkmüş bir atla konuşur gibi nazik bir şekilde.

Titremeye başladı. "Her zaman kazanırlar. Biliyorsun Eldon ne aldığını. Bunca yıl size köle gibi davrandı, geçiminizi sağlayacak bir ücret ödemedi. Ve bunca yıldan sonra bizi satacak ve elimizde hiçbir şey bırakmayacaktı."

Rope onun üzerine eğildi. "Ah, tatlım, bizimle ilgileneceğini biliyorsun."

Hıçkırıklarını tutarken küçük depremler onu . "We gotta Danny'yi koru. Onu alamazlar."

Rope uzandı ve bir elini silahın namlusuna koyarak yere doğrultmak üzere indirdi. "Her şey girecek, Natty."

Silahı düşürdü ve bir bölme kapısına çarptı. Ateş alacağından korkarak sıçradım. Neyse ki ateş almadı, çünkü samanlıkta dizlerinin üzerinde hıçkıra hıçkıra ağlayan Danny'ye isabet edebilirdi.

Rope Nat'i yakaladı ve onu kucağına çekti. Çaresizlik çığlıkları içinde eriyip gitti.

Hodgekiss'in sokak lambalarının dördü de yanıyor, kırışların altında dans eden şışman kar tanelerini vurguluyordu. Araba şüpheli bir vınlama sesi çıkarıyor ve tekerlek sert bir şekilde sağa döndüğünde ara sıra gıcırdıyordu. Doğal olmayan dar lastikler boş caddede bebek izleri bırakıyordu. Belki Elvis çiftlik ulaşımında tercih edilmiyordu ama Baxter'ın elektrikli arabasının Nebraska'da yasaklanması gerektiğine kefilim.

Onu ailemin evine yönlendirdim ve Baxter arabayı durdurup motoru kapattı. Bir Sandhiller motoru çalıştırmaya devam ederdi ama Baxter gibi çevreye duyarlı bir insan doğal olarak doğru olanı yapardı.

"Kamyonunuzu çekmesi için Triple-A'yı aramamı istemediğimize emin misiniz?" Baxter sordu.

Kapının mandalına uzanırken elim hâlâ titriyordu. "Teşekkür ederim. Ama kardeşim Michael'ın onu çıkarmak için bir bomu var."

Baxter bir elini koluma koydu. "Ekibimde bir dedektif var. Carly'yi bulacağız."

Dünya büyüktü ve Carly'nin bir sürü parası vardı. İster belaya doğru koşsun, ister ondan kaçsın, Carly'nin

saklı kalmak. Birdy Bird'ün gittiğini fark ettiğimde Carly'nin temelli gittiğini anlamalıydım. "İlk başlamamız gereken yer Eldon'ın bulduğu banka hesabı."

Baxter'ın kaşları havaya kalktı. "Sen doğal bir dedektifsin. Adamım bugün kontrol etti. Hesap ortadan kaybolmuş."

"Biri mi ?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sanki hiç var olmamış gibi."

"Bu doğru değil. Bankacılık, böyle bir şeyin için fazla düzenlenmiş durumda."

"Öyle düşünebilirsiniz. Ama offshore hesaplar farklıdır."

Devrilen ev bitkisini, Eldon'ın öldüğü gece ofisimde yaşanan kaosu düşündüm. Kayıp mavi dosyayı. Carly evin altını üstüne getirmiş miydi? Ya başka biri o dosyayı aramaya geldiyse? Carly'nin peşinde ne kadar tehlike vardı?

Baxter'ın arabasından indim ve o uzaklaşırken karın buklelerimi ıslatmasına izin verdim. O kola kutusuyla Broken Butte'ye asla ulaşamayacaktı. Pilotu ve uçağı onu medeniyete geri götürmek için orada bekliyordu, orada ciğerlerini rahatsız eden şeyi onarabileceğini umuyordum. Ama onun kaynakları vardı ve benim endişelenecek yerim kalmamıştı.

Rüzgâr güneşi ufkun ötesine kadar takip etmişti ve kara rağmen gece ılıktı. Katil değildi, bu fırtına çimlerin büyümesi için güzel bir nem getirecekti. Son ayak seslerini takip ederek mutfak kapısına kadar yürüdüm ve kendimi içeri attım.

Annem kırmızı, retro mutfağın ortasında duruyordu, saçlarından damlayan damlalar ayaklarının altındaki su birikintisine ekleniyordu. Tamamen çıplaktı, gri saçlarının tamamı nemden kırıışmıştı.

"Kar melekleri mi?" Ben sordum.

Güldü. "Çok ıslak, gerçekten, ama sezon için son şansım olabileceğini düşündüm."

"Şansımız varsa." Bir sandalyenin arkasına örtülmüş kalın bir bornoza uzandım ve ona uzattım. Bu modern bir mucize.

gece yaptığı çıplak kar meleği maceralarında yakalanmıştı. Ya da yakalandıysa bile kimse onu ihbar etmemişti.

Kapıdan girdiğimden beri ilk kez doğrudan bana baktı. "Aman Tanrım. Yüzüne ne oldu senin?"

Şişmiş ve ağrıyan burnumu nazikçe yokladım. Milo'ya şükürler olsun ki

Hemen Bar J'ye koşmuş ve tüm tutuklamaları yapmak ve resmi işleri halletmek için tam zamanında gelmişti. Hesabımı vermek ve Milo'ya Hayward'lar konusunda yardım etmek günün geri kalanını almıştı. Baxter için kulübeye dönmeden önce yüzümü yıkama fırsatı bulmuştum.

Kapı içeriye doğru patladı ve üç iblis içeri daldı. "Sende bit var!" "Hayır, sende bit var!" "Aah!" "Çıkarın şunları!"

Bit savaşı "Kumanda benim!" ile sona erdi. "Hiç adil değil!" Bana ve anneme selam verip gelişigüzel bir iki kez sarıldıktan sonra, Louise eşiği geçmeden önce oturma odasında gözden kayboldular. Louise evinde televizyona izin vermiyordu, bu yüzden büyükannemi ziyaret etmek heyecan vericiydi.

Annem bornozunu çekti ve masaya oturdu. Bacak bacak üstüne attı ve yüzü memnuniyetle parladı. Çalışmadığı zamanlarda ev dolusu insanı severdi.

Louise tezgahın üzerine folyo kaplı bir tabak koydu. "Babam geldiğinde bir şeyler ver." Annemi yanağından öptü. Bana bir bakışı bir şeyi doğrulamış gibiydi ve ellerini kalçalarına koydu. "Doğru o zaman. Ruth ve David'i açık spor salonuna bıraktım ve Nat ile Danny Hayward'ın Eldon cinayeti ve Ted'in vurulmasıyla ilgili olarak tutuklandıklarını öğrendim. Ve sen de oradaydın?"

Annem ilgiyle bana döndü.

Omuz silktim.

Louise sesini alçalttı ve oturma odasının kapısına baktı. "Nat'in seni öldürmeye çalıştığını söylediler."

"Bunu gerçekten kastettiğinden emin değilim."

Louise'in ağızı öfkeyle açıldı. "Ama o senin arabayı karıştırdı ve Frog Creek'te iğrenç bir şey yaptı."

Milo'yla ofisindeki sızıntı hakkında konuşmam gerekiyordu. Muhtemelen failin o olması dışında. "Eminim sadece beni korkutmaya çalışıyordu."

Louise folyoyu geri sıyırdı ve büyük bir yığından bir brownie aldı. Masaya yerleşti. "Bilmek istediğim şey Carly'nin bununla bir ilgisi olup olmadığı."

"O ," dedi annem.

Louise brownie'sini ısırdı ve etrafında konuştu. "Danny'yle araları çok iyiydi ve arazi satışından dolayı üzgün olduğunu biliyorum."

"," diye tekrarlardım ve karşısındaki banka oturdum.

Teslim olmak için elini kaldırdı. "Tamam, tamam."

"Ondan haber aldın mı?" Annem sordu.

Başımı salladım. Louise öne doğru eğildi, sonra ağız sıkı bir şekilde geriye sallandı. Annemin daha fazla soru sormasını, öfkesini göstermesini, saçlarını yolmasını ya da giysilerini parçalamasını istediğini hayal ediyorum.

Mutfak kapısının sertçe çalınması hepimizi yerinden sıçrattı. Kapı gıcırdarak açıldı ve Dahlia uzun deri pardösüsüyle içeri daldı. Herkesin karda yürümesinden dolayı çamurlu olan mutfak zeminine baktım. Ama Dahlia zerre kadar nemli görünmüyordu. Pullar üzerine düşmekten mi korkuyordu?

Kıvrılmış saçları, kusursuz makyajı ve rujlu gülümsemesiyle Dahlia kaşlarını kaldırarak anneme baktı. "Yatmaya hazır mısın, Marge? Sanırım karlı bir gecede rahat hissettiriyor."

Ayağa fırladım. Bunu söylemenin güzel bir yolu yoktu, bu yüzden hoş görünmeye çalıştım. "Burada ne yapıyorsun?"

Bana gülümsedi. "Roxy beni aradığında Violet ve Rose ile akşam yemeği için Hodgekiss'teydim. Bana Bar J'de olanları ve Ted'in nasıl aklandığını anlattı. Çok mutluyum, uğrayıp sana sarılmak istedim."

Ben geri adım atamadan beni yakaladı. Çok istememe rağmen onun bitlerini üzerimden silmedim. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Roxy söyledi."

Kasabaya gelirken Ted'i arayıp bilgi verdim. Belli ki Roxy ile konuşmuştu, yoksa Dahlia'ya aktaracak bilgisi olmazdı.

Dahlia ellerini birbirine vurdu. "Tüm bu iğrenç işler sona erdi."

Endişelendiği kadarıyla.

Başını yana eğdi. "Şu posterleri yarın asmaya ne dersiniz? Herkesin Ted'in şerif için kendi seçimleri olduğunu bilmesini istiyoruz."

Mırıldandığım her şey onu kapıdan çıkarmak için işe yaradı.

Annemin ayağı zıpladı. Gözlerini bana kilitledi. "'Teslim olmadan mümkün olduğunca tüm insanlarla iyi ilişkiler içinde olun.'"

Belki hayal görmüş olabilirim ama "mümkün olduğunca" kısmını vurguladığını düşünmüştüm.

Louise neşelendi. "Ted için afişler asmak. Dahlia'dan kucak almak. Aranızı düzeltmeye karar vermiş olmalısınız."

Tereddüt ettim. Annem en çok ne istediğimi bulmamı söyledi.

Harcadım

Son birkaç gündür geleceğime dair soruları aklımdan uzaklaştırıyordum ama tehlikenin ve endişenin ortasında bir yerlerde, muhtemelen yolda geçirdiğim o bitmek bilmeyen saatler boyunca bilinçaltım meşguldü.

"Evet," dedim yavaşça. "Sanırım bu işi ."

Yer karlı örtüsünü koruyor, beyaz o kadar parlak yansıyor ki neredeyse Roxy'nin parlak gözlüklerini dileyecektim. Bunun yerine düz yolda gözlerimi kısarak ön camımda büyüyen Broken Butte'nin su kulesine baktım ve annemin 83 model Vanagon'unun vizörünü ayarladım. Elvis çalışmadığından ve pikap Bar J'deki yıkıntıda durduğundan, beni götürecek bir araç bulma şansım çok azdı. Kendimi dengesiz hissediyordum, yüksek sürücü koltuğuna tünemiştım, düşmemek için kemerimi bağlamıştım.

Şafaktan önce belimde donuk bir ağrı ve uyluklarımda belirgin bir sıcaklıkla uyanmıştım. Hayal kırıklığı ve rahatlama içimde gidip geliyordu. Bir bebeğin hayatımı ve Ted'le olan ilişkimi zorlaştıracığını inkâr etmek mümkün değildi. Ama anne olmak istiyordum. Bir gün.

Sadece bir kampanya tabelası arkamda yerde tıkırdadı. Onları dağıtmayı uzun süre erteledikten sonra, en azından bu angaryayı geride bırakmış olmak iyi hissettirdi. Sabahın büyük bir kısmını almıştı, çünkü her durakta Danny ve Nat hakkındaki hikâyeyi tekrarlamak zorunda kalmıştım. İnsanlar Rope'un Danny'nin çiftlikte saklandığını bilmemesine şaşırılmış görünmüyorlardı.

Babamın kuzeni Marlene bana, "Rope'u hayatım boyunca tanıdım," dedi. Hodgekiss'in doğusundaki otoyol boyunca uzanan bir sonraki kasaba olan Danbury'de bir fırını vardı. "Eğer Bar J ile ilgili değilse, hiç dikkat etmezdi. Mick'in ve muhtemelen Danny'nin de başına gelen buydu. Bunun Nat'i uçuruma sürüklemesine şaşırmadım. Bekâr kalmalıydı."

Marlene, Rope'un Nat'le nasıl nazik bir şekilde konuştuğunu duymamıştı. Rope'un Nat'in parçalanmasına ramak kaldığını bildiğinden eminim.

Ana Cadde'ye döndüğümde, yoğun kar yağışı nedeniyle nergislerin ömrünü tamamladığını üzülerek gördüm. Zaten hiç uzun ömürlü olmazlar. Mutluluk gibi bir şey.

Ama çiçekler yine açacaktı. Gelecek yıl olmasa bile, sonraki yıl. Mutlaka geri dönecekti.

Hastaneye giderken bir yere uğradım. Ted'e küçük bir sürpriz yapmak, yeni hayatımızın başlangıcını kutlamak için özel bir şey vermek istiyordum. O sabah ilk iş olarak bir randevu almam gerekiyordu ve tam olarak istediğim şeyi elde etmek için biraz hızlı konuştum. Babamın kuzenlerinden biri olan Annette Stromsberg ile görüştüm, o da işini gücünü bana yardım edeceğine söz verdi.

Annemin minibüsünü hastane otoparkına park ettim ve Ted'in sürpriziyle birlikte son kampanya posterini aldım. Bugün hayatımın geri kalanının ilk günü olduğu için -ya da en azından sonu olmadığı için- ıslak adımlarımı biraz hızlandırdım.

Cam giriş kapısının koluna uzanmadan önce telefonumdan bir mesaj uyarısı geldi. Kampanya tabelasını dengede tutarak ceketimin cebine uzandım ve telefonumu çıkardım. Numarayı tanıyamadım. Alan kodu 201. Doğu yakasında bir yer mi? Mesajı açtım ve kan hücum ederek kulaklarımda uğuldadı. Gözlerimi kısarak renkli tukanın küçük ifade resmine baktım.

Titreyen parmaklarımla düğmelere bastım. Devrelerin, siberlerin ya da büyüünün nihayet

bağlanır ve çalmaya başlar. Bir kadın cevap verdi.

"Carly?" Karşımdakinin Carly olmadığı çok açık olmasına rağmen neredeyse çığlık atacaktım.

"Affedersiniz?" Ses sert geliyordu.

Öfkeli duygularımı dizginlemeye çalıştım. "Bu numaradan bir mesaj aldım. Sen mi gönderdin? Başka biri mi gönderdi?"

"Son zamanlarda hiç mesaj göndermedim. Gerçi kızım telefonumla oynuyordu. Belki yanlışlıkla bir şeye çarpmıştır."

Mesaj tesadüf değildi. "Neredesin? Telefonunuzu başka biri kullanmış olabilir mi?"

Kadın sinirli bir şekilde ofladı. "O'Hare'deyiz ve uçağımız rötar yaptı, ben de oyalansın diye kızıma telefonumu verdim. Hoş bir genç kız onunla şu aptal oyunlardan birini oynamaya başladı. Sanırım bir mesaj göndermiş olabilir."

Kelimelerim karıştı. "Hâlâ orada mı?"

"Ben... Bir bakayım." Yarım saniye bekledim. Sesi biraz uzaktan . "Tatlım? O kız nereye gitti?"

Bir çocuk sesi bir şeyler söyledi ve kadın tekrar devreye girdi. "Onu göremiyorum."

Ilık su dolu bir havuza düşmüş gibi hissettim, hayal kırıklığı üzerime çöktü. "Neye benziyordu?"

Kadının sesi endişeli geliyordu. "Sarıışındı, muhtemelen yirmi yaşlarındaydı. Çok iyi birine benziyordu."

O'Hare. Carly şu anda bir uçağa biniyor olabilir. Ya da yeni inmiş olabilir. Bir takside ya da bir restoranda oturuyor olabilir. Nereye gidiyordu? Biri onu muydu, yoksa kovalayan o muydu? Cevaplar kavrayışımдан çok uzaklara sürüklendi ve onları bana geri getirmenin bir yolu . Baxter'ın müfettişi için kadının bilgilerini aldım.

Carly iyi olduğunu bildirmek için bana bir mesaj göndermişti. Kimsenin anlayamayacağı şifreli bir mesaj. Ne yapacağıma odaklandım

biliyordu: iyi, sağlıklı ve nispeten mutlu görünmeliydi, yoksa hiçbir anne onu çocuğunun yanına yaklaştırmazdı. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Nebraska gökyüzünün sonsuz maviliğine baktım ve Carly için dua ettim. Genç olabilirdi ama güçlü ve akıllıydı. Annemi örnek aldım ve Carly'ye güvenmeye karar verdim. Ayrıca, Baxter'ın en iyi adamlarının onun peşinde olması da cabasıydı.

Telefonu cebime attım, Ted'in sürprizini ve hastane kapılarını açtım. Tutti Teyze mor önlükleriyle lobide koşuşturuyordu. Yön değiştirip bana doğru koştu, çenemi tutup yüzümü inceledi. "Güzel parlaticılar."

"Uzun bir süre göz kalemine ihtiyacım olmayacak," dedim.

Kıkırdadı. "Yeşile ve sarıya döndüklerinde çok güzel olacaklar."

"Sanırım göz farından da vazgeçeceğim."

Tabelayı kolumun altına sıkıştırdım, iki kazık aşağıyı gösteriyordu ve aceleyle Ted'in odasına gittim.

Hiçbir bıyığı yanaklarındaki sağlıklı rengi gizlemiyordu. Gözleri parlıyordu ve beni -ve Roxy'yi- böylesine esir alan tüm o çekicilik ondan sızıyordu. Yakışıklılığı karşısında kalbim biraz tekledi.

Kapıdan girdiğimde yüzü gülüyordu. "Sana bir sürprizim var!"

Önce onun gitmesine izin verirdim.

Rakun gözlerime iyice baktığında ıslık çaldı. "Vay be.

Rope mu yumrukladı seni, Nat

mı?" "Direksiyona."

"Bunu görene kadar bekle." Doğrulup oturdu ve battaniyeyi bacaklarından sıyırdı. Alnı konsantrasyonla kırıştı ve çenesi sıkıştı.

Ayak başparmağının sararmış tırnağına odaklanarak hayranlıkla izledim. Ted ayak tırnaklarını kesmediğinde Roxy de benim gibi iğreniyor muydu?

Ayak parmağı yavaşça aşağı eğildi ve tekrar yukarı kalktı. Ted bir nefes verdi ve sııttı. "Buna ne dersin?"

"Tebrikler!" Annem gibi evrenden gelen işaretlere inandığımdan ya da Louise'in iddia ettiğı gibi Tanrı'nın arkamı kolladığına inandığımdan değil, ama doğru kararı verdiğimi doğruluyor gibiydi. Ted'in tekrar yürüebilmesi ikimiz için de hayatı kolaylaştıracaktı.

Kotumun arka cebinden sürprizimi ve dikkatlice yatağının koydum.

Gözleri açık mavi bir sayfanın içindeki katlanmış kâğıt yığınının takılınca yüzündeki gülümseme kayboldu. "Nedir bu?" Pakete dokunmadı.

Kalbimin güm güm atmasını, gözlerimin yaşarmasını, ellerimin titremesini bekliyordum. Oysa kendimi son derece sakin hissediyordum. "Adil payımdan fazlasını istemiyorum."

"Yapamazsın." Sanki onu ısıracaklarmış gibi baktı. "Çiftliğin sahibi ben ."

"Benim payımı satın alabilir ve herkes için işleri kolaylaştırabilirsiniz."

"Dahlia seçimlere kadar kalacağını söyledi. Seninle bir anlaşma yaptı.

Sözünden dönemezsin."

"Dahlia'nın ne düşündüğünü bilemem ama onunla hiçbir zaman bir anlaşma yapmadım."

"Ama çiftlik senin tek bildiğin şey. Hodgekiss'te kalmak istiyorsan hayatını kazanamazsın. Başka bir yerde yaşamaktan nefret edersin."

Ben de başımla onayladım. "Frog Creek'ten ayrılmak beni çok üzüyor." Ama kendi yerimi bulmam gerekiyordu. Frog Creek hiçbir zaman gerçekten benim olmamıştı.

"Birlikte geçirdiğimiz onca yıl ne olacak? Beni şimdi terk edemezsin."

"İyi olacaksın. Sadece seçimi senin yerine benim yaptığım fikrinden nefret ediyorsun. Buna alışacaksın."

Sesi çaresiz geliyordu. "Ben bu haldeyken beni nasıl bırakabilirsin?"

İğrenç ayaklarını işaret ettim. "İyileşme yolundasın. Roxy'nin sana bakmaktan memnun olacağına şüphe yok."

"Bana biraz daha zaman verin," diye yalvardı.

Başımı kâğıtlara doğru eğdim. "Avukatınız bir göz atsın ve Annette Stromsberg'i arasın."

Yalvarmaları işe yaramayınca kollarını buyurgan bir tavırla kavuşturdu. "Bunu düşünmen için sana birkaç gün vereceğim. Eğer Frog Creek'ten ayrılırsan, yapabileceğin tek şey Bud ve Twyla için Long Branch'ta çalışmak olacak."

"Göreceğiz." Geri çekildim ve kampanya tabelasını televizyonun altındaki sandalyeye koydum. Canım yağlı bir çizburger ve kocaman bir sepet soğan halkası çekiyordu ve aceleyle Ben's Burger Barn'a gitmeyi planlıyordum.

Ben kapıya doğru ilerleyene kadar Ted tabelayı okuyamadı. Öfke dolu haykırışını duyduğumda koridorda iki adım atmıştım bile.

Ted geri dönüşüm becerilerimi takdir etmemiş gibiydi. Birkaç fırça darbesiyle Dahlia'nın tüm tabelalarını akıllıca yeniden kullanmıştım. Yeni görünüm hoşuma gitmişti.

KATE FOX'A OY VERİN
GRAND COUNTY ŞERİFİ
GÜVENİLİR VE DENEYİMLİ

YAZAR HAKKINDA

SHANNON BAKER yirmi yıl boyunca, sığırların insan sayısından 50'ye 1 oranında daha fazla olduğu Nebraska Sandhills'de yaşıadı. Baker, Rocky Mountain Fiction Writers 2014 Yılın Yazarı seçildi. Şimdi evini güneşli Tucson'da yapıyor. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

Bu Tom Doherty Associates e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik almak için, ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için
[buraya](#) tıklayın.

TOR- COM

Bilim . Fantezi. Üni ve rse.
Ve ilgili .

Tor.co m, bir yayınevinin web sitesi olmanın
ötesinde, özgün kurgu, çizgi roman ve tartışmaların
yer aldığı bir mecradır. SF ve -ai'tasy. tüm medyada
ve tüm kaynaklardan. Sitemizi bugün ziyaret edin ve
kendi görüşlerinizi paylaşın,

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

ÇIPLAK ÇIPLAK

Copyright © 2016 by Shannon Baker

Tüm hakları saklıdır.

Getty Images tarafından kapak resmi

Bir Forge Kitabı
Tom Doherty Associates, LLC 175 Fifth Avenue
tarafından yayımlanmıştır
New York, NY 10010

www.tor-forge.com

Forge®, Tom Doherty Associates, LLC'nin tescilli ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Kataloqlama Verileri istek üzerine temin edilebilir. ISBN 978-0-7653-

8544-4 (ciltli)

ISBN 978-0-7653-8545-1 (e-kitap)

e-ISBN 9780765385451

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefonda veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

İlk Baskı Eylül 2016

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası
Telif Hakkı Bildirimi İthaf
Teşekkür

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15

Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30

Yazar Hakkında Telif
Hakkı

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

